

АЛЕХАНДРО БУЙОН

ЗАЛУЧЕННЯ ВСІХ ЧЛЕНІВ ЦЕРКВИ ДО ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО СЛУЖІННЯ

Київ 2018

12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904
Copyright © 2017. All rights reserved.

ББК 86.376

Буйон

Алехандро Буйон

**Залучення всіх членів Церкви – К.: Джерело життя,
2018. – 384 с.**

Total Member Involvement

Copyright © 2017 by Review and Herald® Publishing Association. Published by Review and Herald® Publishing Association Printed by Pacific Press® Publishing Association Printed in the United States of America

International copyright secured. Усі права захищені.

This book was Edited by Ramon Canals Translated by Miguel Valdivia Copyedited by James and Ida Cavig Interior design by Mark Bond Cover design by Mark Bond (photo by Andrew Yesudhasan) Typeset: 10/14 Minion

Unless otherwise noted, all Bible texts in this book are from the *Holy Bible*, New International Version. Copyright © 1973, 1978, 1984, 2011 by Biblica, Inc. Used by permission. All rights reserved worldwide.

Scripture quotations marked ESV are from the *Holy Bible*, English Standard Version, copyright © 2001 by Crossway Bibles, a division of Good News Publishers. Used by permission. All rights reserved.

Scripture quotations marked KJV are taken from the King James Version of the Bible.

Scripture quotations marked NASB are from the *New American Standard Bible*, copyright © 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995 by the Lockman Foundation. Used by permission.

Texts credited to NKJV are from the New King James Version. Copyright © 1979, 1980, 1982 by Thomas Nelson, Inc. Used by permission. All rights reserved.

ISBN: 978-0-8280-2824-0 June, 2017

ББК 86.376

© 2018, видавництво «Джерело життя»

ЗМІСТ

Передмова	4
Вступ	6
1. Залучення всіх членів Церкви	8
2. Духовна потреба	24
3. Учні́вство	34
4. Як готувати учнів. Частина 1	48
5. Як готувати учнів. Частина 2.	65
6. Переваги відкритої церкви.	77
7. Учень і Біблія	86
8. Учень і молитва	96
9. Очікування й виконання місії.....	106
10. Виховання духовних лідерів.....	116
11. Ціна учні́вства	127
12. Учень та останні жнива.	138

ПЕРЕДМОВА

Наша місіонерська євангельська діяльність повинна зростати в міру наближення швидкого Другого приходу Христа. Усеосяжна євангельська діяльність може набувати різних форм, але, як правило, усе зводиться до організації занять у невеликих групах або проведення євангельських програм. Однак завжди Біблія стає центром уваги, адже її вічні істини повинні торкнутися сердець людей. Святий Дух діє дивовижним чином, коли Боже Слово викладається ясно, лаконічно й цікаво. Сила Божого спасіння дивовижна й непідвладна часу, вона має печатку Неба. Дослідженню біблійної істини необхідно присвячувати все більше часу. Там, де можливо, проводьте євангельські програми. Звеличмо Христа, Його праведність, Його служіння в Небесному святині. Будьмо вірні Богові, Його Слово й Духу прощання. Берімо участь в ініціативі «Залучення всіх членів Церкви», або *Total Member Involvement*.

Секрет успіху ініціативи криється у відвідуванні людей з дому в дім, проведенні біблійних уроків, молитовних зібрань, організації медичного служіння, розповсюдженні адвентистської літератури, організації молодіжного служіння, соціального служіння, служіння Адвентистського агентства допомоги (АДРА), медіа-служіння, служіння в соціальних мережах, а також участі в особистому та спільному благовісті й багатьох інших формах євангельського служіння. У цих видах

служіння беруть участь ті, чиє серце горить, адже Господь закликав усіх долучатися до проголошення Євангелія та Трьохангельської вістки, як читаємо в Євангелії від Матвія 28:18-20: «Ісус, підійшовши, промовив до них: Дана Мені вся влада на небі й на землі. Отож, ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все, що Я заповів вам. І ось, Я з вами по всі дні аж до кінця віку. Амінь».

Яка перевага служити для Ісуса! Необов'язково бути пастором, щоб звертатися до людей особисто або на різних зустрічах, проголошуючи великий Божий План спасіння. Усі члени Церкви мають узяти участь у проголошенні заключної Божої вістки для цього світу про швидкий Прихід Христа. Ініціатива «Залучення всіх членів Церкви» поширюється на чоловіків, жінок, молодь і дітей – усі покликані проповідувати Божу істину. Члени Церкви повинні об'єднатися з пасторами й лідерами, як писала Еллен Уайт: «Справа Божа на Землі не буде завершена доти, доки чоловіки й жінки, які належать до Церкви, не візьмуться до роботи та не об'єднують своїх зусиль із зусиллями служителів і церковних керівників» (Свідчення для Церкви, т. 9, с. 117). У цьому й полягає суть ініціативи «Залучення всіх членів Церкви». Кожен член Церкви – пастор, чоловік, жінка, молодь, діти – робить що-небудь для Ісуса, зокрема проведення євангельських програм. Нехай Бог рясно благословить євангельське служіння цьому світові силою Святого Духа. Ісус скоро прийде!

***Тед Вільсон – керівник Всесвітньої Церкви
адвентистів сьомого дня***

ВСТУП

Я радий, що мені надана можливість написати вступ до цієї книги, присвяченої ініціативі «Залучення всіх членів Церкви». Вона пояснює принципи і показує методи місіонерського служіння, спрямованого на те, щоб зробити людей учнями Ісуса. Я вірю, що книга, яку ви тримаєте в руках, надихне вас розповісти людям про вашого найкращого Друга – Ісуса – у простій, ненав'язливій манері.

Проповідь Євангелія всьому світу була першочерговою справою Ісуса від початку до кінця Його служіння. Від хрещення до вознесіння на Небо Христос мав подвійне завдання: знайти та спасти те, що загинуло, і навчити інших шукати й рятувати те, що загинуло. Його основною метою було повернути людей до Бога і навчити їх повертати до Нього інших (Луки 19:10). У цьому полягає суть цієї книги.

У 2015 році Генеральна Конференція Церкви адвентистів сьомого дня запропонувала нову ініціативу під назвою «Залучення всіх членів Церкви». Ця ініціатива має на меті спонукати кожного члена Церкви зробити що-небудь для Ісуса. Запрошується кожен член Церкви, кожен пастор, кожен учитель, кожен адміністратор. Ця книга – один з багатьох ресурсів, які пропонує Генеральна Конференція, щоб залучити до служіння кожного члена Церкви.

Велике євангельське повеління, яке Ісус дав Своїм учням, було простим і ясным: «Зробіть учнями всі

народи». Це заклик до кожного члена Церкви взяти участь у Його місії для спасіння світу. На самому початку Свого служіння Ісус сказав своїм учням: «Ідіть за Мною і зроблю вас ловцями людей» (Матв. 4:19). Наприкінці земного служіння Христос промовив: «...Дана Мені вся влада на небі й на землі. Отож, ідіть і навчіть усі народи» (Матв. 28:18, 19). Ісус сказав апостолам іти й робити людей учнями – це була їхня місія. А що вимагалось від нових учнів? Вони повинні були робити учнями інших людей, а ті – також навчати. Цей процес має тривати доти, доки Євангеліє не буде проповідуватиме всім народам на Землі.

Христос запустив процес: учень повинен приводити людину до Ісуса і також робити її учнем. І немає кращого шляху для початку такого процесу, ніж допомогти людині взяти участь у місії Церкви.

Завдяки служінню пастора Алехандро Буйона тисячі людей прийшли до Христа. І вони також ведуть людей до Ісуса, користуючись простими, але дієвими біблійними принципами благовістя, які він пояснює в запропонованій книзі. Я молюся, щоб цей цінний ресурс знайшов місце не тільки на вашій полиці, а й у вашому серці. Адже ви бажаєте виконати накази Господні та зробити учнями інших людей, привівши їх до Ісуса.

Рамон Каналз – керівник Відділу Суботньої школи та особистого служіння Генеральної Конференції Церкви адвентистів сьомого дня

1

РОЗДІЛ 1

ЗАЛУЧЕННЯ ВСІХ ЧЛЕНІВ ЦЕРКВИ

Учні були поглинені турботою про свого Вчителя. Вони хотіли, щоб він поїв, готуючись до майбутнього нелегкого шляху. Проте Христос відповів на їхню турботу незвичайними словами: «...Моя пожива – чинити волю Того, Хто послав Мене, та довершити Його справу. Чи не кажете ви, що за чотири місяці настануть жнива? А я кажу вам: Підійміть ваші очі й погляньте на ниви, які вже дозріли для жнив» (Івана 4:34, 35). Відповідь Ісуса містить дві думки. По-перше, вона показує важливість завдання Отця (жнива) для виконання Його волі. По-друге, вона говорить, що поля вже дозріли для жнив. Не можна втрачати часу. Світ готовий до жнив. Люди страждають і шукають вирішення своїх проблем за допомогою численних оманливих способів тільки для того, щоб знову розчаруватися та втратити надію. Гріх приніс багато горя. Прийшов час Ісусу повернутися!

Однак необхідно завершити проголошення Благості вістки про спасіння в Ісусі! Залучення всіх членів Церкви до євангельського служіння – Божий шлях приготування Його народу та світу до Другого приходу Христа.

Спостерігаючи за стражданнями цього світу, ми не можемо спокійно стояти осторонь і нічого не робити. Поля дозріли для жнив, але неможливо зібрати урожай там, де не сіяли насіння і не вирощували плоди. Євангельські програми – чудові засоби жнив. Та як ми можемо розпочинати жнива, якщо не брали участі в сівбі? Однак сіяти потрібно згідно з волею Отця.

Одне з найбільш неприємних відчуттів у житті – усвідомити, що ти помилявся, коли тобі здавалося, що мав рацію. Це як думати, що ти прилетів до Москви, а насправді твій літак приземлився в Лімі, Перу. І при цьому ти відмовляєшся слухати пояснення й попередження, розсудливо оцінити своє місцезнаходження. Немає більш сліпої людини, ніж та, яка відмовляється бачити. Безнадійним є стан того, хто не бажає слухати.

Як би парадоксально це не звучало, ми ризикуємо поводитися так само, коли справа стосується нашої місії. Легко думати, що ми на правильному шляху завдяки тому, що кожного року тисячі людей приймають хрещення та приєднуються до Церкви. Однак якщо ми зрозуміємо мету, яку мав на увазі Ісус, коли довірив нам місію, то побачимо сумну дійсність. Можливо, ми робимо те, що на погляд людей здається кращим, але не те, чого навчав нас Господь.

НЕДОСТАТНЬО БРАТИ УЧАСТЬ У ЗАБІГУ

Недостатньо брати участь у забігу. Потрібно знати, навіщо ти біжиш. Недостатньо працювати. Потрібно знати, навіщо ти працюєш. У Біблії ми знаходимо історію про людину, яка бігла, але не знала навіщо.

Авесалом загинув, і хтось повинен був принести цю звістку царю. Два воїни отримали завдання бігти до палацу. Одного з них звали Ахімаацом. Він біг, старався і досягнув своєї мети. Однак Ахімаац не знав, навіщо біг. Він думав, що його місія – просто бігти. Однак місію він не виконав (2 Сам. 18:19-33). Тепер ми повинні поставити запитання: яку місію Ісус доручив нам? Чи виконуємо ми волю Отця? Як Божа воля пов'язана з виконанням місії?

НЕДОСТАТНЬО ПРОПОВІДУВАТИ ЄВАНГЕЛІЄ

Ми повинні зрозуміти, що Бог доручив нам місію не тому, що потребує нашої допомоги. Господь всезнаючий і всемогутній. Якби Він забажав, Євангеліє поширилося б по всьому світу за мить. Бог міг би усунути перешкоди, щоб кожний народ, покоління, плем'я й народність пізнали євангельську вістку миттєво, так само, як він розітнув води Червоного моря, щоб ізраїльтяни могли перейти на інший берег. Одного разу Бог сказав Захарії: «Не силою й не міццю, але тільки Моїм Духом, говорить Господь Саваот» (Зах. 4:6).

Ми обманюємо себе, якщо думаємо, що Богу потрібні люди, щоб проповідувати Євангеліє. Дух пророцтва

категорично заявляє: «Бог міг би спасати грішників і без нашої допомоги, але щоб сформувати христоподібний характер, нам необхідно співпрацювати з Ним. Щоб радіти разом з Ним з приводу кожної викупленої душі завдяки Його Жертві, ми повинні брати участь у праці нашого Спасителя» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 142).

Якби питання полягало тільки в проповіді Євангелія, Господь міг би зробити це без нашої допомоги. Однак Він доручив нам місію, тому що ми, віруючі, маємо проповідувати Євангеліє для духовного зростання. «Ми зростаємо в благодаті лише тоді, коли безкорисливо виконуємо ту роботу, яку Христос доручив нам...» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 80).

РАЗОМ З АНГЕЛОМ

Євангельську вістку могли б поширити й ангели. Автор Послання до євреїв говорить: «Хіба не всі вони є душами служіння, які посилаються на служіння задля тих, які мають успадкувати спасіння?» (1:14). Ангели завжди готові служити, і вони могли б поширити Благую вістку з приголомшливою швидкістю. Якби було потрібно швидко донести Євангеліє світу, Господь міг би закликати цих небесних істот. Еллен Уайт говорить: «Бог міг би сповістити Свою істину через безгрішних ангелів, але Його план полягає не в цьому» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 330). Ця думка повторюється кілька разів: «Ангел, посланий до Филипа, сам міг зробити все для ефіопа, але Бог діє інакше. Його план полягає в тому, щоб саме люди трудилися для своїх ближніх» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 109).

У Бога є конкретний план для проповіді Євангелія, і ангелам у ньому відведена другорядна роль. А церкві необхідно виконати місію – кожен член Церкви повинен узяти участь. Це питання духовного виживання. «Бог міг би спасати грішників і без нашої допомоги, але щоб сформувати христоподібний характер, нам необхідно співпрацювати з Ним» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 142). Будь-який інший метод, при якому християнин залишається спостерігачем за виконанням місії іншими віруючими, є відступом від Божого плану.

ЧЕРЕЗ ТВАРИН АБО КАМІННЯ

Євангеліє могло бути проповідоване не тільки з допомогою ангелів. Одного разу Бог хотів донести вістку пророку Валааму. Там не було пастора, євангеліста або місіонера, а лише ослиця. Біблія говорить: «І відкрив Господь уста ослиці...» (Числ. 22:28). Чи може Бог використати тварин, аби проповідувати Євангеліє в наш час? Він міг би, якби бажав. І не тільки тварин, навіть неживі об'єкти могли би проповідувати. Ісус сказав: «...Коли вони (учні) замовкнуть, кричатиме каміння» (Луки 19:40).

Однак, згідно з Божим планом, благовістити потрібно за допомогою іншого методу. Нам не слід забувати Божий план і складати власний, вважаючи, що таким чином ми допомагаємо Богові. Якщо ми так чинитимемо, то ризикуємо останнього дня дізнатися, що, незважаючи на всі свої добрі вчинки та благі наміри, не виконували волі Отця.

ІЛЮСТРАЦІЯ

Уявіть, що я – директор велосипедного заводу і хочу перевірити на міцність останню модель велосипеда. Я збираю групу співробітників заводу і даю їм завдання проїхати з Лос-Анджелеса до Маямі. Я прошу їх записувати всі деталі: опір педалі, стійкість шин і т. ін. Потім я повідомляю, що чекатиму їх у Маямі, і йду.

Мої працівники відразу організовують комітети для вивчення цього питання: який найшвидший, найдешевший і найпростіший спосіб доставити велосипед у Маямі. Вони витрачають багато часу, щоб знайти найкращий метод для виконання місії. Працівники пишуть пропозиції та видають книги на цю тему. У результаті вони доходять висновку, що найкраще відправити велосипед літаком. Це найшвидший спосіб, ба більше, їм запропонували вигідну ціну.

Коли ми зустрічаємося в Маямі, працівники мають веселий вигляд, адже вважають, що чудово впоралися із завданням, і очікують мого схвалення. Однак коли я прошу їх надати мені звіт про надійність велосипеда при тривалих навантаженнях, вони дивляться один на одного з гріким усвідомленням того, що не виконали своєї місії. Працівники розчаровані, адже стільки часу витратили на дослідження й аналіз, шукали ресурси, робили те, що вважали найкращим. На жаль, вони не виконали місії, і не тому, що не хотіли, а тому, що вирішили йти своїм шляхом.

БОЖИЙ ПЛАН

Який же Божий план для виконання місії? Звернімося до богонатхненого джерела: «Бог міг би сповістити

Свою істину через безгрішних ангелів, але Його план полягає не в цьому» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 330). Очевидно, у Бога є Свій план для виконання місії. Він був би несправедливий, якби доручив нам місію, але не навчив, як її виконувати. Ісус сказав: «...Але ви приймете силу, коли Святий Дух зійде на вас, і ви будете Моїми свідками в Єрусалимі, по всій Юдеї та Самарії – і аж до краю землі!» (Дії 1:8).

Свідками можуть бути тільки люди. Тварини й неживі предмети, за рідкісним винятком, не можуть ними стати. Свідок – це людина, яка може розповісти про те, що вона бачила, чула або в чому брала участь. Іван говорить: «Про те, що було від початку, що ми почули, що побачили на власні очі, що ми оглядали і до чого доторкнулися наші руки, – про Слово життя; і життя з'явилося, і ми побачили, і свідчимо, і сповіщаємо вам вічне життя, яке було в Отця і з'явилося нам» (1 Івана 1:1, 2).

Отже, Ісус, визначивши місію для Своїх учнів перед вознесенням на Небо (Матв. 28:19, 20), нагадав їм те, чого навчав ще до Свого розп'яття: «І це Євангеліє Царства буде проповідуватися по всьому світі на свідчення всім народам, – і тоді прийде кінець» (Матв. 24:14). Ключова фраза тут – «на свідчення». Ці слова важливі для кожного віруючого, адже це особисте, а не загальне свідчення. І Христос нагадав учням про це після Свого воскресіння і перед вознесенням до Отця.

Дух пророцтва пояснює: «Коли Христос давав доручення Своїм учням, лише короткий відрізок часу відділяв Його від того моменту, коли Він мав підвестися до Небесного престолу. Залучаючи до рядів місіонерів

усіх, хто віритиме в Його ім'я, Ісус сказав: «Ідіть по цілому світі й усьому творінню проповідуйте Євангеліє», і сила Бога мала супроводжувати їх завжди» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 9). Зверніть увагу на вислів «залучаючи в ряди місіонерів усіх, хто віритиме в Його ім'я». Місія охоплювала не тільки проповідь Євангелія, а й «залучала в ряди місіонерів усіх, хто віритиме в Його ім'я».

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ВІРУЮЧОГО

Давайте повернемося до такої цитати: «Ангел, посланий до Филипа, сам міг зробити все для ефіопа, але Бог діє інакше. Його план полягає в тому, щоб саме люди трудилися для своїх ближніх» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 109).

Один з перших уроків, які Бог виклав нам щодо виконання місії, полягає в тому, що люди повинні працювати для користі ближніх. Якщо не дотримуватися цієї умови, то місія насправді не виконується. Брати участь можна і колективно, але насамперед потрібно індивідуально.

«Під час Свого служіння Ісус постійно нагадував учням, що вони повинні стати одне з Ним, аби виконати Його справу звільнення світу від рабства гріха. Посилаючи дванадцятьох, а згодом і сімдесятьох учнів проповідувати Царство Боже, Він вказав їм на обов'язок передати іншим те, що Він відкрив їм. Він готував їх до самостійної праці, масштаби якої повинні були розширюватися в міру того, як зростала їхня чисельність, і, врешті-решт, досягти найвіддаленіших куточків Землі. Останній урок, який Він виклав Своїм послідовникам,

полягав у тому, що їм довірена радісна Вістка спасіння, котру вони повинні проголосити світові» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 32).

У цій цитаті три думки привертають увагу. Перша – «самостійна праця». Друга – «розширюватися в міру того, як зростала їхня чисельність». Третя – це справа, яка має «досягти найвіддаленіших куточків Землі». Давайте поміркуємо над змістом цих фраз.

САМОСТІЙНА ПРАЦЯ

З погляду Біблії місія, яку Бог довірив Своїй церкві, включає в себе особисту участь кожного віруючого. Ісус ніколи не вважав, що Його місію виконують лише кілька членів Церкви. Тому будь-який план благовістя, у якому частина людей залишається спостерігачами, – не Його план. Це не відповідає Божому задуму. Христос ясно навчав: «Як той чоловік, який, відходячи, залишив свій дім, дав своїм рабам владу, кожному його діло, а сторожеві наказав пильнувати» (Марка 13:34).

Господь дав «кожному його діло». Його не можна зробити через представника або заступника. Я не зможу відкупитися, якщо заплачу комусь іншому, щоб він виконав мою роботу. «Кожному доручена певна робота, і ніхто не може виконати її за іншого. Кожен має свою дуже важливу місію, якою не можна знехтувати, оскільки її виконання принесе добро душам, а нехтування завдасть горя тим, за кого помер Христос» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 10).

Це чудова думка. Ми пишемо багато книг і готуємо безліч проповідей, щоб описати її. Та коли ми

починаємо діяти, то забуваємо повчання Господа. Ми вважаємо за краще шукати найпростіший, найекономніший і найефективніший метод. Ми постійно незадоволені й ігноруємо Божу пораду: «Кожному, хто стає спільником Його благодаті, Господь призначає працювати для інших. Ми повинні особисто прийняти це призначення та працювати там, де знаходимося, кажучи: «Ось я, – пошли Ти мене!» (Ісаї 6:8). На служителів Слова, медичній сестрі-місіонерці, християнському лікареві, на кожному християнинові зокрема, комерсант він чи фермер, фахівець чи ремісник – на будь-кому лежить відповідальність. Наша робота полягає в тому, щоб відкрити людям Євангеліє їхнього спасіння. Кожна справа, до якої ми залучені, має стати засобом для досягнення цієї мети» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 148). Зверніть увагу на слова «кожному», «на будь-кому». Ця думка згадується не раз чи два. Дух пророцтва говорить про це знову і знову. Це не просто наша спільна місія, а й особиста.

«Від усіх, кому Бог довірив істину для теперішнього часу, Він очікує особистого служіння. Не всі можуть вирушити в інші країни в ролі місіонерів, але кожен у змозі стати благовісником серед співвітчизників у своєму домі й серед сусідів» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 9, с. 30).

Жодна людина не може залишатися осторонь або вважати, що завдяки своїм фінансовим можливостям вона здатна найняти іншого виконати доручену їй роботу. «Кожному християнинові доручена певна робота» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 9).

ЦЕРКВА МОЖЕ ЗРОСТАТИ ШВИДШЕ

У результаті виконаної місії за особистої участі кожного віруючого, як навчав Ісус, праця розширювалася б у міру зростання чисельності учнів. Ключові слова тут: «розширення» і «зростання». Обидва слова описують збільшення кількості віруючих. Вісниця Божа писала: «Якби кожен адвентист сьомого дня виконав покладену на нього роботу, кількість тих, які повірили, сьогодні була б набагато більшою, ніж є насправді» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 9, с. 30). Проте вона зауважувала, що кількісне зростання можливе тільки тоді, коли ми дослухаємося до Божої поради про те, що кожен християнин має виконати свою роботу.

Цифри не повинні бути мотивацією для виконання місії, а показником того, що дещо дивовижне відбувається в житті кожного віруючого. У Біблії часто йдеться про кількість, починаючи зі Старого Завіту, коли Ізраїль вийшов із Єгипту: «І вирушили Ізраїлеві сини з Рамесу до Суккоту, близько шестисот тисяч чоловік піхоти, крім дітей» (Вих. 12:37); продовжуючи в день П'ятидесятниці: «Отже, вони, з любов'ю прийнявши його слово, охрестилися; і приєдналося до них того дня зо три тисячі душ» (Дії 2:41); і завершуючи небесними картинами майбутнього: «І я глянув – і ось Агнець стоїть на Сіонській горі, а з Ним сто сорок чотири тисячі, які мають Його Ім'я та Ім'я Його Отця, написані на їхніх чолах» (Об'явл. 14:1).

Насправді цифри потрібні не як джерело натхнення і мотивації, а як інструмент вимірювання й аналізу. Вони можуть бути не найкращими індикаторами, але ніхто ще не придумав кращого показника. Якщо ви скажете

мені, що втрачаєте вагу, то почувєте логічне запитання: «Скільки кілограм ти втратив?» Якщо ви скажете, що ростете, то будьте готові відповісти, на скільки сантиметрів виросли.

Дух пророцтва говорить: «Віруючі в Солуні були справжніми місіонерами... Проповідувані істини завоювали серця, і кількість віруючих зростала» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 256). Звідки ми знаємо, що віруючі в Солуні були справжніми місіонерами? Тому що кількість віруючих зростала. А якби вони були названі справжніми місіонерами, але їхня кількість не зростала, то опис не відповідав би дійсності.

На початку історії нашої Церкви вісниця Божа сказала: «Адвентисти сьомого дня просуваються вперед, їхня чисельність подвоюється, засновуються місії, піднімається прапор істини в тих частинах світу, де панує темрява. І все ж робота просувається вперед набагато повільніше, ніж очікує Бог» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 97). Чому вона вважає, що адвентисти сьомого дня просуваються вперед? Завдяки тому, що «їхня чисельність подвоюється». Однак цифри не були джерелом натхнення або засобом натиску. Їх не можна наводити для порівняння й демонстрації переваги. Якщо ми працюватимемо так, як Ісус, то будуть важливі не цифри, а підготовка людей до зустрічі з Господом.

МІСІЯ БУЛА Б ЗАВЕРШЕНОЮ

Це було б результатом виконання Божого плану благовістя, згідно з яким необхідна участь кожного: «...І, врешті-решт, досягти найвіддаленіших куточків Землі» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 32). Еллен Уайт ясно

розуміла цю думку. Вона підтвердила її в кінці XIX століття: «Якби всі ви були живими місіонерами, то вістка для нашого часу вже в найближчому майбутньому була б проголошена усякому народові, племені та народності» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 6, с. 438). Секрет завершення роботи полягає у фразі «всі ви». Інакше кажучи, кожен віруючий повинен бути «живим місіонером».

Одного разу хтось запитав мене про те, які плани має Церква для завершення місії, адже, на думку тієї людини, «ми ходимо по пустелі, як давній Ізраїль». Він вважав, що ми повинні скористатися соціальними мережами й комп'ютерними технологіями. Я підтримую цю ідею. Ми маємо користуватися всіма можливими засобами, але не слід також забувати про особисту участь кожного віруючого в місіонерській роботі. Особисте благовістя має такий потенціал для розвитку місії, що нам навіть важко уявити. «Відколи хтось стає Божою дитиною, відтоді він повинен вважати себе однією з ланок ланцюга, спущеною з Неба для спасіння світу; одним цілим із Христом у Його плані милосердя, виходячи разом із Ним шукати і спасати загине» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 105).

Концепція ланцюга – це щось незвичайне. За задумом Христа кожна людина має знайти одного, а потім вони обоє повинні знайти ще по одному. Це означає, що зростання відбувалося б не за планом додавання, а за планом множення, тобто в геометричній прогресії. Якби лише 2 млн з 20 млн членів Церкви адвентистів сьомого дня в сучасному світі привели одну людину до Христа і кожен новонавернений зробив би те саме, то всього за

12 років ми б донесли Євангеліє до 7 млрд людей на Землі. Ми помиляємося, якщо недооцінюємо можливості, потенціал і ефективність особистого свідчення. Воно має вибухову силу ланцюгової реакції та потенціал зростання, як клітини, кількість яких збільшується за допомогою поділу.

«Необхідно організовувати нові церкви, і членам новостворених церков треба розробляти плани своєї діяльності. Це місіонерське євангельське служіння потрібно поширювати на нові території, розширюючи таким чином оброблені ділянки виноградника Божого. Він повинен рости, поки не охопить увесь світ» (Е. Уайт. Лист 86, 1902 р.).

Зверніть увагу: якби кожен член Церкви брав участь у місії й кожна громада мала плани, як задіяти кожного свого члена, то коло навколо Землі замкнулося б.

СПІЛЬНА РОБОТА ЗАМІСТЬ ОСОБИСТИХ ЗУСИЛЬ

Я думаю, що кожен лідер Церкви постійно турбується про виконання місії. На пасторських зустрічах можна часто почути слова: «Така-то конференція хрестила стільки-то людей», – або: «Цей уніон виріс минулого року на стільки-то членів». І натхненні делегати вигукують: «Амінь!» Один керівник сказав мені: «Я думаю, що в нас усе гаразд, адже на початку п'ятирічного періоду ми хрестили 900 осіб на рік, а минулого року – 5000». Потім він запитав: «Хіба це не означає, що ми виконуємо місію?»

Можливо, з погляду людей. Безумовно, ця конференція матиме гарні показники в статистичному звіті.

А що вона зробила для забезпечення такого швидкого зростання? «Ми вкладали гроші в євангелізацію», – пролунала відповідь. Звичайно, керівник, який вважає, що необхідно вкладати гроші в євангелізацію, правильно розуміє причини існування Церкви. Єдиним «але» було те, що під внеском в євангелізацію малося на увазі найняти 300 місіонерів. Кожен із них хрестив у середньому 12 осіб, тому загальні результати були вражаючими.

Однак виникає запитання: чи є такий метод виконання місії, даної нам Христом, найкращим? Еллен Уайт відповідає на це запитання: «Усюди спостерігається тенденція до заміни індивідуальної роботи діяльністю організацій. Людська мудрість схильна до консолідації, централізації, спорудження великих церков і закладів. Чимало людей полишають добродійність на заклади й організації, позбавляючи себе контакту зі світом, тому їхні серця холонуть. Вони замикаються в собі та стають нечутливими. З їхніх душ зникає любов до Бога і людини. Христос доручає Своїм послідовникам особисто звершувати роботу, котру не можна доручати комусь іншому. Служіння хворим і бідним, проповідь Євангелія загиблим не варто доручати комітетам і добродійним організаціям. Особиста відповідальність, особисті зусилля, особиста жертвовність – це вимога Євангелія» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 147). Згідно з цією цитатою, група місіонерів у громаді не може замінити особисту роботу кожного віруючого. І це знову приводить нас до суті ініціативи «Залучення кожного члена Церкви».

У тій самій конференції я зустрів принаймні трьох людей, які дали достатньо коштів, щоб оплатити роботу

місіонерів, але особисто не приводили людей до Христа. Їхня жертовність, звичайно, вражає. Вони люблять Бога і Церкву, адже «де ваш скарб, там буде й ваше серце» (Матв. 6:21). Однак, згідно з Божим задумом, проповідь Євангелія вимагає особистої відповідальності.

Виникає логічне запитання: чому місія повинна бути особистою? На нього ми відповімо в наступному розділі.

«Залучення всіх членів Церкви» – це ініціатива, яка передбачає особисте посвячення. Вона спонукає людей задовольняти потреби ближніх. Ось деякі практичні ідеї, як можна почати служити:

1. Приготуйте їжу для хворого сусіда або свого співробітника.
2. Купіть їжу для бездомного.
3. Віддайте свій одяг тому, хто потребує (у тому стані, у якому ви б хотіли отримувати самі).

2 РОЗДІЛ 2

ДУХОВНА ПОТРЕБА

Чому Біблія і Дух пророцтва підкреслюють важливість участі в служінні всіх віруючих? Це життєво необхідно для того, щоб зрозуміти місію з погляду Бога. Суть полягає не в тому, що ми потрібні Богові для виконання Його роботи. Ми потребуємо служіння для того, щоб зростати духовно та приготуватися до зустрічі з Ісусом Христом.

Павло писав: «Тому візьміть усю Божу зброю, щоб ви змогли дати опір у день зла і, все подолавши, вистояти» (Ефес. 6:13). Апостол у цьому уривку згадує дві важливі події: «день зла» і подолання всього. Очевидно, мова йде про випробування напередодні Другого приходу Ісуса.

ДВІ ГРУПИ

Коли Господь прийде, будуть тільки дві групи: викуплені піднімуть руки до неба і вигукнуть: «Це наш Бог, що на Нього ми мали надію – і Він спас нас! Це Господь, що на Нього ми мали надію, – тішмося ж ми та радіймо спасінням Його!» (Ісаї 25:9). На відміну від виявлення

радості врятованими, досвід іншої групи буде प्रति-
лежним. Іван описує його так: «І я глянув, коли Він від-
крив шосту печать. І був великий землетрус, і сонце ста-
ло темне, як той волосяний міх, а весь місяць став, наче
кров. І небесні зорі попадали на землю, як смоківниця
скидає свої плоди від сильного пориву вітру. І небо ві-
дійшло, згорнувшись, як сувій; і кожна гора та острів
зрушилися зі своїх місць. А земні царі, вельможі, ти-
сяцькі, і багатії, і сильні, і кожний раб, і кожний вільний
сховалися в печерах та в гірських ущелинах, гукаючи до
гір та до скель: Упадіть на нас і сховайте нас від обличчя
Того, Хто сидить на престолі, та від гніву Агнця! Адже
прийшов великий день Його гніву, – і хто може встоя-
ти?» (Об'явл. 6:12-17).

БОЖА МРІЯ

Бог мріє про те, щоб ви ввійшли до першої групи. Він не бажає, щоб хто-небудь загинув. «Бо не жадаю Я смерти помираючого, говорить Господь Бог, але покайтеся та й живіть!» (Єзек. 18:32). Ісус бажає, щоб Його народ був готовий до Його Приходу. Саме тому Він залишив Небеса й прийшов, аби померти на Землі. Павло свідчить, що «Христос полюбив Церкву й віддав Себе за неї, щоб її освятити, очистивши купіллю води в слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, яка не має ні плями, ні вади, і нічого такого подібного, але щоб вона була свята й непорочна» (Ефес. 5:25-27).

Господь мріє про те, щоб Ісус, прийшовши, знайшов свою Церкву славною, святою й непорочною. Біблія змальовує Божу мрію багато разів. Уявіть собі, як Він заплющує очі й запитує Себе: «Хто це така, що

вона виглядає, немов та досвітня зоря, прекрасна, як місяць, як сонце – ясна, як полки з прапорами – грізна?» (П. Пісень 6:10). Це Церква, яка відображає Його характер.

Божа мрія – приготований народ, славна Церква без плями і вади, прекрасна, як місяць, ясна, як сонце, яка відображає Його характер. Люди зможуть почути приємний голос Отця: «Уставай, світися, Єрусалиме, бо прийшло твоє світло, а слава Господня над тобою засяла! Бо темрява землю вкриває, а морок – народи, та сяє Господь над тобою, і слава Його над тобою з'являється! І підуть народи за світлом твоїм, а царі – за ясністю сйива твого» (Ісаї 60:1-3).

Божий задум щодо Його Церкви полягає в тому, щоб вона була славною, без плями чи вади, як наречена, прикрашена для свого чоловіка. Це справжня Церква, позбавлена формалізму, яка турбується не тільки про зовнішній вигляд. «Слухайтеся... не служіть тільки про людське око, як ті підлабузники, але як раби Христа: виконуйте Божу волю щиро, охоче служіть, як Господеві, а не як людям» (Ефес. 6:5-7).

Та що Павло мав на увазі, говорячи про славу Церкви? Очевидно, її слава – це відображена Божа слава. А що є славою Божою? Еллен Уайт відповідає на це запитання: «А потім продовжуйте просити, молитесь разом із Мойсеєм: „Покажи мені славу Свою!“» (Вих. 33:18). Яку славу просить показати Мойсей? Це Божий характер, саме те, що Він проголосив Мойсееві» (Е. Уайт. Служителі Євангелія, с. 417).

Гріх спотворив Божий характер у людині. Сьогодні ми є лише слабкою Божою подобою, але Господь очікує,

що Його церква знову відобразить Його характер. Ісус прийшов на Землю, щоб відновити втрачену славу й характер Отця в людях. Він залишив Небеса і прийшов у цей світ страждань і болю, щоб заплатити ціну нашого відновлення. Ось чому «з палким бажанням Христос чекає, коли Його Церква стане живим відкриттям Його як Спасителя людства. Коли характер Христа досконало відтвориться в Його народі, Він прийде, щоб назвати їх Своїми» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 69).

Отже, Ісус терпляче чекає, коли церква відтворить Його характер, щоб повернутися та взяти її до Себе. Однак перед славним Приходом Христа настане «день зла», за словами апостола Павла, і багато хто не зможе встояти. Тому він радить: «Візьміть усю Божу зброю» (Ефес. 6:13), а далі описує її: «Отже, стійте, підпережіться істиною, зодягніться в броню праведності, взуйтесь в готовність благовістити мир. Понад усе візьміть щит віри, яким зможете погасити всі вогненні стріли лукавого; візьміть шолом спасіння і духовний меч, яким є Боже Слово. Постійно моліться духом усякою молитвою і проханням, дбайте про це з усякою витривалістю і благанням за всіх святих» (вірші 14-18). Божа зброя складається з семи частин. Три з них вимагають активної участі віруючого: вивчення Біблії, молитва і готовність проповідувати Євангеліє світу.

СКЛАДОВІ ДУХОВНОГО ЗРОСТАННЯ

Перші дві частини ми розглянемо в подальших розділах, а зараз сконцентруймося на третій – благовістті. Чому Бог надає такого великого значення особистій місії віруючого? Господь мріє не тільки про те, щоб

Євангеліє було проповідуване усякому народові, поколінню, племені та народності, але також щоб викуплені стали частиною славної Церкви, яка відображає Його характер. Їхня місія – лише засіб для збудування Церкви.

«Бог міг би спасати грішників і без нашої допомоги, але щоб сформувати хриstopодібний характер, нам необхідно співпрацювати з Ним» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 142). Необхідно особливо підкреслити цю думку: «щоб сформувати хриstopодібний характер, нам необхідно співпрацювати з Ним». Віруючому необхідно виконувати місію, оскільки християнське свідчення – частина здорового християнського життя. Божа вісниця написала: «Бог віддає Себе нам, коли ми віддаємо себе Йому для служіння людям» (Е. Уайт. Служіння благодійності, с. 301). По-іншому неможливо. Обмежити християнське життя молитвою і вивченням Біблії без участі в місії – оманливий і безплідний досвід. Еллен Уайт зазначала: «Ми живемо в період очікування. Проте цей час не має бути часом абстрактного релігійного посвячення. Очікування, пильнування і ревну працю необхідно поєднувати» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 85).

ПРИКЛАД РАННЬОЇ ЦЕРКВИ

Рання християнська Церква правильно розуміла місію і робила акцент на особистому посвяченні кожного віруючого. Місія Церкви того періоду залежала не тільки від служіння лідерів, а й від служіння кожного члена Церкви зокрема. Кожен християнин був налаштований на те, щоб привести ближнього до Христа і зростати

духовно. Вони знали, що зростання без свідчення неможливе. Особисте свідчення не залежить від хисту. Бог розподілив дари між Своїми дітьми, «щоб приготувати святих для справи служіння, для збудування Христового тіла» (Ефес. 4:12). Однак особисте свідчення – не дар, а духовна потреба, як і молитва та щоденне вивчення Біблії. Рання Церква це розуміла. «У ті дні настало велике переслідування Єрусалимської Церкви. Всі, за винятком апостолів, розсіялися по околицях Юдеї та Самарії... А ті, що були розпорошені, ходили й благовістили Слово» (Дії 8:1, 4).

Проповідували не тільки апостоли, а й усі ті, які були розпорошені. Це були всі віруючі. Місія приводити людей до Христа, з погляду Бога, доручена кожному християнину. Дух пророцтва говорить: «Скромного, посвяченого віруючого, на якого Господар виноградника покладає турботу про спасіння душ, повинні підбадьорювати люди, котрих Господь наділив більшою відповідальністю» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 110). Хто ці «скромні, посвячені віруючі»? Члени Церкви! Господь вклав у серця цих вірних людей турботу про душі. Чому? Тому що їм потрібно зростати духовно. У результаті вони належатимуть до славної Церкви, за якою прийде Ісус. Їхнє зростання відбуватиметься за допомогою участі в місії.

«Єдиний шлях зростання в благодаті – з посвяченням виконувати ту особливу роботу, яку Христос поклав на нас» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 101). Якщо я, служитель, не спонукаю членів Церкви брати участь у виконанні місії, то ігнорую Божу волю. Якщо через ревність досягнути своїх цілей я користуюся

методом, який не залучає членів Церкви, я прирікаю їх на загибель, і Бог одного разу запитає мене про це. Я міг бути щирим у своїх намірах, але я не робив того, що Господь мене просив. Я забув, що мені потрібно допомагати готувати славу, святу, чисту і непорочну Церкву.

РОБОТА СЛУЖИТЕЛІВ

Скромного, посвяченого віруючого повинні підбадьорювати «люди, котрих Господь наділив більшою відповідальністю». Це – служителі. Головною справою служителя має бути не приведення людей до Христа, адже цю роботу за Божим планом повинні звершувати всі віруючі. «Якщо робота проводиться там, де вже є громада віруючих, служитель повинен свої основні зусилля спрямувати не так на навернення невіруючих, як на підготовку членів своєї церкви до виконання сильного для них служіння. Він повинен індивідуально працювати з кожним із них, бажаючи пробудити в них прагнення до набуття більш глибокого досвіду і роботи для інших. Коли ж члени громади готові підтримати служителя своїми молитвами та працею, його зусилля матимуть значно більший успіх» (Е. Уайт. Служителі Євангелія, с. 196).

Пастор не має виконувати ту роботу, яка покладена на громаду. «Проповідування – це мала частина тієї роботи, яка повинна бути звершена для спасіння душ. Дух Божий переконує грішників в істині та приводить їх в «обійми» Церкви. Служителі в змозі виконати свою частину, але вони ніколи не зроблять того, що може зробити церква» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 68). Ці слова звернені до пасторів і стосуються

проповідування за кафедрою. Отже, проповідь є малою частиною тієї роботи, яку потрібно звершити для спасіння душ. Бог виконує цю роботу, приводячи людей до спілкування з членами Церкви. «Служителі в змозі виконати свою частину, але вони ніколи не зроблять того, що може зробити церква». Немає потреби пояснювати, що під церквою мається на увазі не організація, а кожен віруючий.

Робота служителя – підготувати, навчити, пояснити, організувати, надихнути й «озброїти» віруючих для виконання своїх обов'язків. Вони повинні виконувати цю роботу. Так характер Ісуса Христа проявиться в їхньому характері, і вони відображатимуть Його славу. Християнин, який не бере участі в місії, приречений на духовну смерть. Як дитина, яка не рухається, такі члени Церкви духовно ослабнуть і помруть.

ПРИКЛАД СОЛУНЯН

Павло писав віруючим у Солуні: «Адже від вас рознеслося Господнє Слово не лише по Македонії та Ахаї, а ваша віра в Бога долинула до кожної місцевості, так що нам не потрібно щось говорити» (1 Сол. 1:8). Місіонерська свідомість солунян вражає. Павло допоміг їм пізнати Слово Боже і навчив, що для духовного зростання вони повинні приводити людей до Христа. Вони сприйняли це настільки серйозно, що Павло написав: «Нам не потрібно про щось розповідати, адже ви виконуєте місію». Як чудово! Очевидно, Павло був прекрасним пастором. Він навчив церкву свідчити, і його праця мала успіх. Павло взяв на себе відповідальність за місіонерську роботу.

Еллен Уайт говорить: «Апостол розумів, якою великою мірою він відповідальний за духовний добробут тих, які навернулися завдяки його праці. Він бажав, щоб вони зростали в пізнанні єдиного істинного Бога та посланого Ним Ісуса Христа. Часто у своєму служінні він зустрічав великі групи чоловіків і жінок, які любили Ісуса, схилявся з ними в молитві, прохачи Бога навчити їх зберігати з Ним живий зв'язок. Часто він радився з ними, як найкраще передати іншим світло Євангельської Правди. І часто, перебуваючи в розлуці з тими, задля кого трудився, благав Бога вберегти їх від злого й допомогти стати ревними, активними місіонерами» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 262). Павло усвідомлював, що новонавернені зможуть залишитися вірними, тільки якщо ділитимуться своєю вірою. По-перше, він «відповідальний за духовний добробут тих, які навернулися завдяки його праці». По-друге, апостол хотів, щоб вони «зростали в пізнанні єдиного істинного Бога».

Ці дві концепції пов'язані з приготуванням славної Церкви Ісуса. Вони спонукали Павла схилятися в молитві за віруючих, щоби Бог навчив їх підтримувати живий зв'язок з Ним. А яким чином цей зв'язок підтримувався? По-перше, «часто він радився з ними, як найкраще передати іншим світло Євангельської Правди». По-друге, «перебуваючи в розлуці з тими, задля кого трудився, благав Бога вберегти їх від злого й допомогти стати ревними, активними місіонерами». Павло знав, що християнин, який не молиться, не вивчає Біблію і не приводить людей до Христа, підходить занадто близько до краю прірви.

ЗМІЦНЕНА ВІРА

За Божим задумом місія – не тільки інструмент зростання Церкви, але також джерело духовної сили віруючого. Еллен Уайт писала: «У Церкві необхідно проводити організовану роботу, щоб її члени зрозуміли, як нести світло ближнім і таким чином зміцнювати свою власну віру та збільшувати свої знання. Коли вони ділитимуться світлом, отриманим від Бога, то почнуть утверджуватися в вірі. Діюча церква – це жива церква» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 6, с. 435). Зверніть увагу на зв'язок між поширенням світла й утвердженням у вірі. Діюча церква завжди буде живою церквою. Хіба не про це мріє Бог?

Ініціатива «Залучення всіх членів Церкви» спрямована на поширення Благої вістки про спасіння в Ісусі. Ось практичні кроки, які ви можете зробити, щоб особисто взяти участь:

1. Проведіть з ким-небудь біблійний урок.
2. Візьміть участь у виставці здоров'я.
3. Організуйте безкоштовний медичний огляд для людей у вашому районі.

3

РОЗДІЛ 3

УЧНІВСТВО

Ми не можемо розмірковувати про учнівство, не говорячи про Ісуса. Він робив людей учнями і наказав нам чинити так само. Перш ніж творити чудеса або навчати, Христос закликав учнів. У перший же день Свого служіння Він закликав Івана, Якова, Андрія і Петра, а наступного дня – Пилипа і Натанаїла. Ісус зробив їх Своїми послідовниками, і вони залишили все та присвятили себе Йому.

ЩО ОЗНАЧАЄ БУТИ УЧНЕМ?

Це не те саме, що бути номінально віруючим. Номінально віруючий зазвичай читає Біблію, відвідує церкву, співає духовні гімни, повертає десятину, але це все. А учень прямує за Ісусом, щодня присвячує себе Йому і робить учнями інших людей. За днів Христа учитель та учні проводили майже весь час разом. Навчання включало в себе більше, ніж ознайомлення із серією біблійних проповідей. Учитель наставляв щодня під час прогулянок, у праці, за столом. Інакше кажучи, вони жили разом.

«У підготовці Своїх учнів Спаситель дотримувався системи освіти й виховання, установлені на початку. Дванадцятьеро апостолів і деякі інші, котрі з метою послужити їхнім потребам час від часу долучалися до них, складали родину Ісуса. Вони були разом із Ним у домі, за столом, в усамітненому місці, на полі. Вони супроводжували Його під час подорожей, розділяли Його випробування і труднощі та, наскільки могли, брали участь у Його праці. Часом Ісус навчав їх, сидячи разом з ними на схилі гори, часом біля моря або з рибальського човна, а іноді під час подорожі дорогою. Коли б Він не промовляв до натовпу, учні утворювали навкрути Нього коло. Вони тіснилися біля Нього, щоб не пропустити нічого з Його повчань. Це були уважні слухачі, котрі палко бажали зрозуміти істини, яких мали навчати в усіх країнах усі покоління» (Е. Уайт. Виховання, с. 84, 85).

УЧНІ ТА ЛІДЕРИ УЧНІВ

Говорячи про учнів, Новий Завіт згадує два типи послідовників: учнів, а також учнів, які були обрані лідерами. Ісус, наприклад, обрав 12 учнів, яких Він підготував для організації Своїї Церкви. Навчання зайняло три роки. Коли воно завершилося, вони були готові до виконання місії організації Церкви.

Однак словом «учні» також називають послідовників Ісуса в широкому сенсі, а не тільки лідерів. Воно використовується щодо учнів, які мають учителя, як це було у відносинах Ісуса з дванадцятьма учнями, а також щодо всіх інших людей, які згодом прийняли Євангеліє і пішли за Христом. Навіть у той час, крім

апостолів, були й інші учні, наприклад ті, яких Ісус зустрів дорогою в Емаус, або група жінок, які слідували за Ним.

ПРЯМУВАТИ ЗА АГНЦЕМ

Апостол Іван описує викуплених на Небі: «Це ті, які з жінками не опоганилися, які чисті. Вони йдуть слідом за Агнцем, куди б Він не йшов. Вони викуплені від людей – перші плоди для Бога та Агнця» (Об'явл. 14:4). Згідно з цим віршем, характерною рисою викуплених є те, що вони йдуть слідом за Агнцем. Вони – Його учні. Однак як вони зможуть слідувати за Агнцем на Небі, якщо не навчилися йти за Ним на Землі?

Отже, слово «учень» стосується людини, яка приймає Ісуса, готова слідувати за Ним до кінця і робити інших людей учнями. Це непросте завдання, адже більшість віруючих цілком задоволена участю в релігійному клубі, який проводить зустрічі по суботах, щоб насолодитися духовною програмою. Проте так відбувається не тільки через небажання, а й через нерозуміння Божого повеління.

ПОВЕЛІННЯ

Господь звелів не обмежуватися проповіддю Євангелія або хрещенням нових віруючих. Робити людей учнями – ось головне завдання. «Отож, ідіть і навчіть (грец. *матетеусате* – «готувати (здобувати) учнів», – прим. експерта) усі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все, що Я заповів вам. І ось, Я з вами по всі дні аж до кінця віку! Амінь» (Матв. 28:19, 20). Учень неможливо зробити людину за

тиждень або місяць. Потрібні час і досвід. Учень – це людина, яка постійно зростає, і його зростання – не подія, а процес.

ПЕЧАТКА ВЧИТЕЛЯ

Одна з основних характеристик учня полягає в тому, що він несе на собі печатку вчителя. Ісус сказав: «Досить учневі стати таким, як його вчитель, а рабові – як його пан» (Матв. 10:25). Коли Христос покликав учнів, Він бажав, щоб вони уподібнилися до Нього. Справжні учні стануть схожими на Учителя, і вони роблять те саме, що і Він. Павло став учнем Христа, і він написав до коринтян: «Наслідуйте мене, як я – Христа» (1 Кор. 11:1), а филип'ян закликав: «Будьте моїми послідовниками, брати, і приглядайтеся до тих, які поводяться згідно з нашим взірцем» (Филп. 3:17).

Павло мав мужність так говорити, тому що був переконаний: «Я розп'ятий разом з Христом. І живу вже не я, а Христос живе в мені» (Гал. 2:19, 20). Як апостол зміг досягти такого стану? Завдяки щоденному спілкуванню з Ісусом. Однак це було не буквальне фізичне спілкування, а духовне, яке може бути з Тим, Кого ми не можемо бачити очима. «Ми ж усі з відкритим обличчям, мов у дзеркалі, оглядаємо Господню славу і перетворюємося в той самий образ від слави в славу, як від Господнього Духа» (2 Кор. 3:18).

Учень щодня має досвіди, які змінюють його. Це не просто емоційні досвіди, а практичні. Вони включають в себе вивчення Біблії, постійну молитву та християнське свідчення. Останнє допомагає робити інших людей учнями. Коли досвід щоденного спілкування

з Христом стає реальністю, відбувається наступне: «Коли ми підпорядковуємо себе Христу, наше серце з'єднується з Його серцем, наша воля зливається з Його волею, розум стає одним цілим з Його розумом, наші думки сповнені Ним, ми живемо Його життям» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 312). «Коли «я» упокорюється в Христі, справжня любов з'являється мимовільно. Вона – не порив і не почуття, а рішення освяченої волі» (Е. Уайт. Розум, характер, особистість, т. 1, с. 206). Тоді і тільки тоді Божа мрія про те, щоб Церква освітила весь світ Його славою, утілиться в життя. «Світ потребує доказів справжнього християнства. Формальне християнство можна побачити всюди, та коли сила Божої благодаті проявиться в наших церквах, їхні члени чинитимуть діла Христові. Природні й успадковані риси характеру змінюватимуться. Завдяки Духу Святому, Котрий перебуває в серцях, вони відображатимуть подобу Христа, і пропорційно їхній чистоті та благочестю матимуть успіх й у їхній праці» (Е. Уайт. Дивовижна Божа благодать, с. 263).

ПЕРЕБУВАТИ З ХРИСТОМ

Коли Ісус закликав перших учнів, то «призначив двадцятьох, яких назвав апостолами, аби були з Ним, і щоб посилати їх проповідувати» (Марка 3:14). Зверніть увагу на два завдання, які постали перед учнями. Перше – перебувати з Учителем, друге – проповідувати. Спочатку бути, потім робити. Перебування з Ісусом змінювало їхні характери, і тоді люди бачили славу й чесноти Христа в житті Його учнів. Таким чином,

виконання місії полягає не тільки в проповіді доктрин, але також в об'явленні характеру Ісуса людям.

«Останні промені благодатного світла, остання вістка милості, яку потрібно нести світові, – це відкриття Його характеру любові. Діти Божі повинні виявляти Його славу. Своїм життям і характером вони мають відкривати, що Божа благодать зробила для них» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 415, 416). Це і є справжнє виконання місії. «Ми повинні йти і проголошувати Божу доброту, відкривати Його істинний характер перед людьми. Ми маємо відображати Його славу. Чи робили ми це в минулому? Чи відкривали ми характер нашого Господа словом і ділом?» (Е. Уайт. Віра і діла, с. 61).

Відкрити характер Ісуса – це більше, ніж пояснити теорію. Людям потрібно побачити життя Христа в житті Його учнів. Вони – сіль землі. Учні також є світлом для світу. Світлу не потрібно робити щось особливе, щоб світити, це його природна властивість. Так і з учнями. «Ми повинні відображати характер Ісуса. У церкві, удома, спілкуючись із сусідами, – усюди ми повинні прагнути до того, щоб привабливий образ Ісуса відобразися в нас» (Е. Уайт. Звеличуйте Ісуса Христа, с. 266).

ЯК БУЛИ ВИХОВАНІ ПЕРШІ УЧНІ?

Тепер нам потрібно поставити запитання: як виховується послідовник Христа? Ось настанова, яку дав Ісус: «Отож, ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все, що Я заповів вам. І ось, Я з вами по всі дні аж

до кінця віку!» (Матв. 28:19, 20) Ці тексти відкривають три основні дії для виховання учня: знайти, хрестити і навчити. На все потрібен час, за мить зробити це не вдасться. Необхідно проявити терпіння: і в тому, щоб знайти людину, і в тому, щоб навчити, адже навчання – це процес усього життя. Учні ніколи не перестають рости. Вони постійно розвиваються. Павло не вважав себе тим, хто став досконалим і осягнув (див. Филп. 3:12-14).

Коли Ісус навчав Своїх перших учнів, Він виклав нам урок, який ми не повинні забувати. Учні після знайомства з Учителем пішли «шукати». Кожен з них шукав когось, щоб привести до Ісуса. Зверніть увагу на динаміку християнського свідчення, як її описав Іван: «Наступного дня знову стояв Іван з двома своїми учнями... І коли він говорив, почули це обидва його учні й пішли за Ісусом... Андрій, брат Симона-Петра, був одним із двох, які почули це від Івана і які пішли за Ним. Він розшукав спочатку свого брата Симона й каже йому: Ми знайшли Месію, що в перекладі означає Христос... Пилип знаходить Натанаїла та й каже йому: Ми знайшли Того, про Кого писали Мойсей у Законі й пророки, – Ісуса з Назарета, сина Йосипа!» (Івана 1:35-37, 40, 41, 45).

БЕЗ ХРИСТА УЧНІВСТВО НЕМОЖЛИВЕ

Зауважте, Іван Хреститель звеличував Ісуса. Без Христа неможливе християнське учнівство. Ісус сказав: «Якщо Я буду піднятий від землі, то притягну всіх до Себе!» (Івана 12:32). Коли ми звеличуємо Господа, тоді за Ним ідуть люди. Коли Ісус звеличується перед людьми життям християн, мало хто може встояти.

Учитель із Галилеї має дивовижну привабливість, здатну пом'якшувати серця. Багато людей сідає біля Його ніг і приймає Його як свого Спасителя. Так було з учнями Івана. Вони пішли за Ісусом і залишилися з Ним. Вони були народжені для Божого Царства. Учні Івана полюбили Господа всім серцем і не могли мовчати про це – вони хотіли розповісти про Христа, здобувати й готувати учнів. Чому? Усе дуже просто: «Кожний справжній учень Ісуса негайно стає місіонером для Божого Царства. Той, хто п'є з Джерела живої води, сам стає джерелом життя. Той, хто отримує, починає віддавати. Благодать Христа в душі подібна до джерела в пустелі, яке освіжає всіх і пробуджує в душах, що гинуть, бажання напитися води життя» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 195).

Місіонери – це ті, хто виконує місію. Вони є «справжніми учнями», тому що не можуть мовчати, їм необхідно свідчити про Ісуса. Біблія говорить: «Андрій, брат Симона-Петра, був одним із двох, які почули це від Івана і які пішли за Ним. Він розшукав спочатку свого брата Симона й каже йому: Ми знайшли Месію, що в перекладі означає Христос. Привів він його до Ісуса. Ісус же, поглянувши на нього, сказав: Ти – Симон, син Йони; ти будеш називатися Кифа, що в перекладі означає Петро» (Івана 1:40-42). Спочатку Андрій розшукав Петра. Ключове слово тут «розшукав». Неможливо знайти, якщо не шукаєш. Андрій шукав Петра. Ісус настільки вразив його, що він не міг мовчати й пішов шукати ще когось, щоб зробити його учнем Ісуса. А кого шукаєте ви? Андрій шукав Петра, який, крім того, що був його братом, займався таким самим ремеслом –

риболовлею. Слова знайомої людини часто вагоміші, ніж слова незнайомця. Саме таким, за задумом Христа, був план учнівства.

МІСІЯ – НЕ ЗМІНА ВІРОСПОВІДАННЯ

Ми не намагаємося переманити людей з інших церков. Головне питання полягає в зміні не віросповідання, а життя. Коли Христос житиме в серці, то зміна церковної приналежності стане результатом зміненого життя. Люди, які руйнували життя і свої сім'ї, які не знали, що робити і куди звертатися, які проводили безсонні ночі, виснажені почуттям спустошення, одного разу зустріли Ісуса, і тепер вони не можуть мовчати. Вони йдуть і розповідають іншим про те, що з ними сталося. Ці люди відчують спонукування любові. Це мотивація, яка виникає завдяки новим перспективам, що відкрилися в житті.

Біблія говорить нам про те, як Бог хотів євангелізувати світ. Якби ми керувалися біблійним повчанням, світ був би вже просочений Євангелієм. Кожне плем'я, кожна народність і кожен народ уже знали б План спасіння, а Ісус уже повернувся б на нашу Землю. Ми б уже не жили у світі хвороб і смерті. «Якби Божий народ виконував Божий намір, сповіщаючи світові вістку милості, то Христос уже прийшов би на Землю і святих радо прийняли б у Божому місті» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 6, с. 450).

ПРИВОДЬТЕ ЛЮДЕЙ ДО ІСУСА

Християнська місія – приводити до Ісуса потенційних учнів. Господь торкається сердець людей і

навертає їх до Себе. Однак потрібний той Андрій, який усвідомлює свою місію, щоб звести Петра з Ісусом. «У Своїй мудрості Господь зводить людей, які шукають Істину, з тими, котрі знають її. План Неба полягає в тому, щоб люди, які отримали світло, передавали його тим, хто перебуває в темряві» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 134).

Біблія говорить, що трапилося після того, як Андрій привів Петра до Ісуса: «Привів він його до Ісуса. Ісус же, поглянувши на нього, сказав: Ти – Симон, син Йони; ти будеш називатися Кифа, що в перекладі означає Петро» (Івана 1:42). У двох реченнях Господь описав минуле, сьогодення й майбутнє Петра. «Я знаю твоє коріння, – сказав Він, – ти – син Йони. Проте я також знаю твоє сьогодення: ти – Симон. Однак насправді має значення те, ким ти станеш унаслідок перетворення Моєю благодаттю. Ти будеш названий Кифа, Петро».

Зустріч з Ісусом змінила все життя Петра. Брат Андрія залишав те місце з серцем, сповненим радості, новим баченням життя і величезним бажанням розповісти іншим те, що Ісус зробив у його житті. І що зробив Петро? Хіба він шукав незнайомця, щоб розповісти йому про дивовижну зустрічі з Ісусом? Ні. Петро не шукав незнайому людину, хоч у Біблії про це точно не сказано. Священне Писання повідомляє: «Наступного дня забажав Він піти в Галилею; знайшов там Ісус Пилипа та й каже йому: Іди за Мною! Пилип же був з Витсаїди, з міста Андрія і Петра» (Івана 1:43, 44). Останнє речення пояснює все. Як ви думаєте, чому цей факт згадується? Що Іван хотів сказати? Витсаїда була невеликим містом, розташованим недалеко від

Капернаума, який теж був невеликим. У таких містечках усі знають одне одного. Петро й Пилип були сусідами. Що зазвичай роблять люди, які приймають Ісуса своїм Спасителем? «Ви можете читати Святе Письмо та свідчити про Ісуса й істину в колі сім'ї, у домівках своїх сусідів або біля ліжка хворого» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 9, с. 129).

Напевно, Петро знайшов свого сусіда Пилипа і розповів йому про своє велике відкриття. У результаті відбулося навернення Пилипа, а він учинив так, як усі навернені люди. «Найпершим спонуканням відродженого серця є бажання привести й інших до Спасителя» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 101). Зверніть увагу, що зробив Пилип: «Пилип знаходить Натанаїла та й каже йому: Ми знайшли Того, про Кого писали Мойсей у Законі й пророки, – Ісуса з Назарета, сина Йосипа!» (Івана 1:45). «Пилип знав, що його приятель досліджує пророцтва, і коли Натанаїл якраз молився під смоківницею, знайшов його там. Вони не раз удвох молилися в цьому усамітненому куточку, схованому густим листям від сторонніх очей» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 140). Зверніть увагу на ключові слова «його приятель» і «удвох молилися». Тут ми знаходимо концепцію, яка є основою учнівства, – це дружба. Один друг розповідає іншому про те, що Ісус зробив у його житті.

Так Євангеліє стало поширюватися. Почала організовуватися християнська Церква. І якщо ми хочемо завершити місію, нам також потрібно навчити кожного віруючого шукати родичів, знайомих, співробітників, друзів і робити їх учнями. Еллен Уайт говорить:

«З покликанням Івана, Андрія, Симона, Пилипа й Натанаїла було закладено основу християнської Церкви. Спочатку Іван Хреститель послав двох своїх учнів до Христа. Один з них, Андрій, знайшов свого брата і привів його до Спасителя. Потім був покликаний Пилип, який вирушив шукати Натанаїла. Ці приклади повинні навчити нас, якими важливими є наші особисті зусилля в залученні до віри родичів, друзів і сусідів... У кожній родині, серед сусідів, земляків – усюди для місіонерів Христа знайдеться робота» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 118).

У 1886 році Божа вісниця написала: «...Важко заволодіти увагою людей. Єдиним успішним способом є біблійні читання. Спочатку вони викликають інтерес в окремих слухачів, потім ці люди, відвідуючи знайомих, залучають їх, і поступово робота розширюється, як це було, наприклад, у Лозанні» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 410) Слова «потім ці люди, відвідуючи знайомих, залучають їх» мають особливим чином стосуються теми, яку ми обговорюємо. Еллен Уайт використовувала метод свідчення, який дав Христос: християнин шукає людину, щоб привести її до Ісуса. І вона часто робила акцент на тому, як виконати місію. «Багато людей потребує служіння люблячих християн. Багато загинувших душ могло бути врятовано, якби їхні ближні – прості люди – доклали зусиль для цього. Інші чекають, доки до них звернуться по допомогу. У кожній родині, серед сусідів, земляків – усюди для місіонерів Христа знайдеться робота» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 118).

У християнському учнівстві найважливішим аспектом є особисті взаємини кожного віруючого з людьми,

яких він хоче зробити учнями. Завдяки євангельским програмам з'являються нові віруючі, але наше завдання – підготувати учнів до зустрічі з Ісусом. Учні стають частиною славної Церкви, яку Ісус прийде взяти до Себе. Потрібно докласти особистих зусиль і зблизитися з людьми, щоб зробити їх учнями. Кожен християнин повинен брати участь у цьому процесі: не просто представляти доктрини, а ще й свідчити своїм способом життя.

ТІ, ЯКІ ГОТУЮТЬ УЧНІВ

Тепер поміркуємо про потребу в людях, які готували б учнів. У Євангелії від Матвія читаємо: «Побачивши ж юрби, Він змилосердився над ними, бо були змучені та розпорошені, наче вівці, що не мають пастуха. Якось каже Ісус Своїм учням: Жнива великі, а женців мало. Тож благайте Господаря жнив, щоби послав робітників на Свої жнива» (9:36-38).

Це дуже влучні слова. Світ відчуває величезну потребу. Люди приходять у цей світ і залишають його, так і не почувши Благої вістки Євангелія. Наша Церква налічує понад 20 млн членів по всьому світу. Якби хоча б 2 млн стали учнями, які можуть самі готувати учнів, то незабаром 7,5 млрд людей почули б євангельську вістку. Проблема полягає в тому, що більшість членів Церкви тішить себе думкою, що вони вже спасенні віруючі. Вони не шукають і не готують учнів. Ці люди є лише глядачами на суботніх богослужіннях, які вони оцінюють і критикують – добре пройшло служіння або погано. Вони приносять свої десятини та пожертвування, але, на жаль, не турбуються про місію.

Це не нова проблема. Сам Христос сказав, що жнива великі, але робітників мало. У нас багато членів Церкви, але мало учнів. Як ви думаєте, хіба не прийшов час це змінити?

Ініціатива «Залучення всіх членів Церкви» спрямована на те, щоб познайомити наших друзів з Ісусом. Ось кілька прикладів, як можна особисто взяти в ній участь:

1. Організуйте в себе вдома домашню церкву.
2. Запросіть сусідів до себе додому на вечерю і поспілкуйтеся з ними.
3. Організуйте Малу групу, щоб звершувати служіння у вашому мікрорайоні.

4

Розділ 4

ЯК ГОТУВАТИ УЧНІВ

ЧАСТИНА 1

Учнями не народжуються, а стають. Підготовка учня не є надто складним завданням. Якщо ми звернемо увагу на Божі настанови, то зрозуміємо, що все це досить просто. Господь не тільки доручив нам місію підготовки учнів, а й навчив нас, як це робити. Проблеми виникають, коли ми забуваємо Божі настанови і намагаємося винайти «революційні» людські методи. «Божественне повеління не потребує перетворення. Неможливо поліпшити спосіб викладення істини, який використовував Христос» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 525).

ЧОГО НАВЧАВ НАШ УЧИТЕЛЬ?

Повернімося до часу життя Ісуса. Після розп'яття учні ховалися від страху перед юдеями і не розуміли, як вони можуть зробити учнями всі народи, якщо самі зазнають гонінь. Тоді Ісус з'явився їм. У Євангелії від Івана написано: «Того ж першого дня тижня, пізньої пори, коли двері, де зібралися Його учні, були замкнені

зі страху перед юдеями, прийшов Ісус, став посередині й каже їм: Мир вам! Промовивши це, показав їм руки та бік. Побачивши Господа, учні зраділи. Тоді Ісус знову сказав їм: Мир вам! Як послав Мене Отець, – і Я посилаю вас!» (Івана 20:19-21).

«ЯК ПОСЛАВ МЕНЕ ОТЕЦЬ»

У цьому полягає секрет підготовки учнів: «Як послав Мене Отець, – і Я посилаю вас». Як Отець послав Ісуса Христа? «І Слово стало тілом, і перебувало між нами, і ми побачили славу Його, – славу як Єдинородного від Отця, повного благодаті й істини» (Івана 1:14). Ісус став Словом Божим у тілі. «На початку було Слово, і Слово було в Бога, і Слово було Бог» (вірш 1). Слово мало стати тілом, щоб люди побачили славу Отця. Еллен Уайт підтверджує цю думку: «Христос прийняв людську природу, аби наблизитися до людей. Божественність мала потребу в людській природі, бо для спасіння світу необхідне і Божественне, і людське. Бог повинен був втілитися в людську природу, щоб людина отримала змогу спілкуватися з Божеством» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 296).

Нам потрібно постійно розмірковувати про те, як Ісус виконав Свою місію. «Христос прийняв людську природу, аби наблизитися до людей». Чому? Слова, які не втілені в житті, залишаються неефективними у світі, наповненому ідеями. Прекрасне євангельське вчення має втілитися в життя, а не залишатися просто словами. Як Син, Слово, став тілом в Особі Ісуса Христа, так і вістка (слово) має стати тілом і реальністю в житті учнів Господа.

ВІН ЖИВ СЕРЕД ГРІШНИКІВ

Ісус виконав місію, прийшовши в наш світ і живучи серед грішних людей. Він не проповідував Євангеліє з Небес. Христос прийшов на Землю, не боячись опоганитися гріхом. Він зійшов з чистих висот, жив у цьому світі зла, але не згрішив. Тож так само як Отець послав Його, так і Він посилає нас.

Ісус послав нас у світ, але попередив, що Його Царство – не від цього світу. «Не любіть світу, ні того, що у світі: коли хто любить світ, немає в тому любові Отця» (1 Івана 2:15). Однак Він направив нас у світ, щоб ми зробили учнями всі народи, покоління, племена й народності. Як нам зрозуміти це явне протиріччя? Сам Учитель пояснює його у Своїй заступницькій молитві: «Не благаю, щоб Ти забрав їх від світу, але щоб зберіг їх від злого» (Івана 17:15). Наша місія має бути виконана в цьому світі, як і Христос виконав Свою місію. Він став тілом і жив з нами. Ісус не був відлюдником, які живуть у горах. Він бував у горах, щоб помолитися на самоті, але потім одразу ж повертався в долину, де жили люди. Там була Його місія. Неможливо виконати місію, заклавшись у церкві. Ми повинні виходити і шукати загиблих у світі гріха.

«Коли Ісус, здійснюючи Своє служіння, отримував запрошення на обід чи бенкет від фарисеїв або митників, Він приймав його... У таких випадках Христос уміло направляв розмови за столом і викладав присутнім чимало цінних уроків. Вони слухали Його; хіба ж не Він зціляв хворих, утішав засумованих, брав на руки дітей, щоб поблагословити їх? Митників і грішників Він також приваблював до Себе; як тільки Ісус починав говорити,

уся їхня увага була прикута до Нього» (Е. Уайт. Християнська родина, с. 503, 504).

Шукати грішників там, де вони знаходяться, – частина нашої місії. Ми повинні спілкуватися з ними щодня, щоб вони могли побачити в нас славу Божу і відчутти бажання слідувати за Ісусом. «Спілкування з невіруючими не заподіє нам шкоди, якщо ми спілкуємося з ними з метою об'єднати їх з Богом і якщо ми досить сильні, щоб протистояти їхньому впливу» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 113).

ВИ ПОВИННІ РОЗУМІТИ СВОЮ ОСОБИСТУ МІСІЮ

Перш ніж іти у світ для пошуку нових учнів, кожен член Церкви, кожен віруючий має стати учнем, який готує інших учнів. Місія, яку Ісус довірив нам, – індивідуальна. «Люди – це знаряддя у Божих руках для втілення Його добрих, милосердних намірів. Кожна людина виконує свою частину роботи; кожному дано певну міру світла, згідно з потребами його часу. Світла дається достатньо для того, щоб ця людина могла виконати доручену їй Богом справу» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 343).

Ось Божественне повчання: «Кожна людина виконує свою частину роботи; кожному дано певну міру світла». Слово «кожен» говорить про те, що ніхто не повинен заспокоюватися тим, що він віруючий. Насправді кожен віруючий має виконувати особисту місію, приводячи людей до Ісуса.

ПІЗНАВАЙТЕ ЛЮДЕЙ

Якщо місія, яку Ісус довірив нам, має бути виконана серед людей, нам необхідно спілкуватися з ними. Про

що вони думають? Що мотивує їх до прийняття рішень? Що їх турбує? Якщо ми не можемо відповісти на ці запитання, то як зможемо підійти до них? «Впливати на людину – найбільша робота, будь-коли доручена людям» (Е. Уайт. Розум, характер, особистість, т. 1, с. 4). Необхідно знати культуру, у якій ми живемо та працюємо. Нам потрібно ходити по вулицях, їздити в громадському транспорті, бувати на ринку, спілкуватися з людьми, бачити і чути те, що й вони. Однак цього недостатньо, ми також повинні любити людей і співчувати їм.

ЛЮБИТИ ЛЮДЕЙ

«Бог є любов», – написав Іван (1 Івана 4:8). Любов – сутність Особистості Бога. Без Нього справжньої, безумовної любові не існує. Любов – мотив усіх дій Бога від творіння до викуплення. «Здалека Господь з'явився мені та й промовив: Я вічним коханням тебе покохав, тому милість тобі виявляю!» (Єрем. 31:3).

Христос організував Свою Церкву завдяки любові. «Чоловіки, любіть своїх дружин, як Христос полюбив Церкву й віддав Себе за неї, щоб її освятити, очистивши купіллю води в слові, щоби поставити її Собі славною Церквою, яка не має ні плями, ні вади, і нічого такого подібного, але щоб вона була свята й непорочна» (Ефес. 5:25-27). Якщо Бог є любов, то чи є люблячою Божа Церква на Землі? Очевидно, що вона складається з учнів. Однак будь-яка людина може сказати, що вона є учнем Ісуса. Як світ дізнається, хто Його істинний учень? Ісус Сам дає відповідь на це запитання: «З того дізнаються всі, що ви Мої учні, коли любов матимете між собою» (Івана 13:35).

Божа Церква – це церква любові. Любов – її основна характеристика. Любячи Бога, вона керується Його настановами й порадами. Завдяки любові до людей церква йде в цей світ, позбавлений любові, щоб приводити їх до Ісуса.

МІСІЯ ЛЮБОВІ

За межами кола любові – стражденний світ. Люди живуть серед насильства, несправедливості, обману, зловживання й експлуатації. Вони хочуть бути щасливими, але замість цього стають усе більш нещасними та зневіреними. Збентежені душі втомилися в гонитві за задоволеннями. Вони обманюють самі себе і прямують до загибелі. Бог любить усіх без винятку. «Чи Я маю вподобання в смерті несправедливого? – говорить Господь Бог, – чи ж не в тому, щоб він повернувся з доріг своїх та й жив?» (Єзек. 18:23). Що Бог робить, щоб урятувати людей від смерті й повернути їх у коло любові? Він посилає до них люблячих людей, Своїх учнів, тих, кого Ісус знайшов і змінив Своєю любов'ю. Вони повинні увійти в коло нещастя, озброєні любов'ю, щоб рятувати людей, приводячи їх до люблячої Церкви. У цьому полягає місія.

«Коли Христос сказав учням: ідіть в Моє Ім'я та збирайте до Церкви всіх віруючих, – Він ясно вказав їм на необхідність зберігати простоту. Чим меншими будуть хизування та зовнішній блиск, тим сильнішим буде їхній добрий вплив. Учні мали говорити так само просто, як це робив Христос. Вони повинні були доносити до свідомості людей науку, якої Він їх навчав» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 28).

Та що ж робимо ми? Ми йдемо у світ, несучи сухі доктрини, позбавлені любові, і віримо, що наша місія – переконати людей у тому, що вони не мають рації. «Це – істина», – говоримо ми і часто навіть дозволяємо собі проявляти жорстокість в її ім'я. Ми ранимо почуття людей, не поважаємо їхніх переконань. Як бульдозер, ми врзалися в них, руйнуючи все на своєму шляху. А часто ми бачимо величезні гори – непереборні перешкоди, які пригнічують нас і змушують думати, що виконання місії в наш час занадто складне.

Еллен Уайт дає нам наступну пораду: «Коли ви працюєте там, де душі тільки починають позбуватися пелени, яка застилає їхні очі... ви повинні бути обережними, щоб тим, як ви викладаєте їм істину, не викликати в них упередження і не зачинити для істини двері їхніх сердець. Погоджуйтеся з людьми в усьому, у чому можна погодитися з ними без шкоди для істини. Нехай вони побачать, що ви любите їхні душі й бажаєте бути в згоді з ними, наскільки це можливо» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 140, 141).

Якщо ми хочемо виконати місію любові, яку Ісус довірив нам, то повинні слідувати даним Богом повчанням: «О, якби мені вдалося переконати всіх у необхідності працювати з духом Ісуса, тому що мені було показано, що тут, у Європі, душі відвернулися від істини через нестачу такту й уміння представити її» (Е. Уайт. Історичні нариси про закордонні місії адвентистів сьомого дня, с. 122).

ВИБЕРІТЬ П'ЯТЬ ЛЮДЕЙ

Неможливо зробити учнями нових людей, якщо ви не знаєте, кого хочете привести до Ісуса. Бездумна

робота не приносить результатів. Найкращий спосіб зайти в нікуди – не знати, куди ви прямуєте. Тому серед своїх сусідів, рідних, співробітників або знайомих оберіть тих, кого ви хочете привести до Ісуса. Вони не обов'язково повинні бути вашими друзями. Однак вони мають бути тими людьми, з ким вам легше спілкуватися і з ким ви зможете почати працювати, щоб зробити їх учнями Христа.

Чому потрібно вибрати п'ять осіб? Тому що з часом деякі відійдуть, розчаруються або просто відкинуть вашу пропозицію, як би ви не старалися завоювати їхню довіру. Проте принаймні один з п'яти дійде до кінця шляху. Якщо ви оберете тільки одного і не доведете його до кінця, то можете самі розчаруватися. Тому вибирайте п'ять людей. У процесі становлення їх як учнів Ісуса ви можете додавати нових людей. Однак вам потрібно постійно мати на прикметі потенційних учнів.

МОЛІТЬСЯ, МОЛІТЬСЯ І ЩЕ РАЗ МОЛІТЬСЯ

Навернення – це робота Святого Духа. Тому моліться, моліться і ще раз моліться. Не втомлюйтеся від молитов. Хоч може здаватися, що немає прогресу, Дух Божий діє непомітно, невидимо, і ви будете здивовані результатом тоді, коли найменше очікуєте його.

Я знав одну жінку, яка працювала над наверненням свого чоловіка протягом 30 років. У нього, здавалося, було кам'яне серце. Вона робила все можливе, щоб донести євангельську вістку до його серця, проте складалося враження, що нічого не діяло. Одного разу жінка

підійшла до мене з радісною посмішкою і сказала: «Пасторе, мій чоловік нарешті став віруючим». «Як сталося це чудо?» – запитав я. Відповідь була простою: «Тридцять років я говорила своєму чоловікові про Ісуса, але нічого не відбувалося. Однак тільки минулого року я почала говорити з Ісусом про мого чоловіка – і він навернувся».

Немає сенсу ганятися за людьми, якщо ви не молитесь за них. Моліться щодня за людей, яких ви хочете привести до Ісуса. Заступницька молитва разом із допомогою тій людині, за яку молитесь, корисна і для вас.

Складні обставини, у яких опинився Йов, стали змінюватися, коли він почав молитися за своїх друзів. «І Господь привернув Йова до першого стану, коли він помолився за своїх приятелів. І помножив Господь усе, що Йов мав, удвоє» (Йова 42:10). «Господь повернув Йова до початкового стану, коли той помолився не тільки за себе, але і за тих, хто був налаштований проти нього. Коли він відчув щире бажання, щоб душі, які згрішили проти нього, отримали допомогу, він сам її отримав. Будемо ж молитися не тільки за себе, але і за тих, хто образив нас і продовжує ображати. Моліться, моліться, особливо в думках. Не давайте Господу спокою, бо Його вуха відкриті, щоб чути щирі, наполегливі молитви, коли душа упокорюється перед Ним» (Е. Уайт. Молитва, с. 244).

ІСТОРІЯ РОЗАРІО

Удова покійного Хасінто Рікуельме жила зі своїм сином у глинобитному будинку. Односельці говорили,

що її чоловіка вбили наркоторговці. Однак Розаріо, молода вдова, сконцентрувалася на тому, що її чоловіка немає і їй треба виховувати п'ятирічного сина. Після довгих пошуків вона знайшла роботу швачкою на швейній фабриці, яка належала дону Гілберто. Так працівники називали сивочолого холостяка середнього віку, який жив зі своєю матір'ю в одному з багатих районів міста. Ходили чутки, що дон Гілберто найбільше в житті хотів мати сім'ю, але його мати не дозволяла йому. «Чому за моєю дитиною повинна доглядати інша жінка, якщо я, його мати, ще жива?» – говорила донна Рамона своїм друзям, коли вони збиралися разом, щоб планувати благодійні заходи.

Рамона була типовою благочестивою жінкою, якій подобалося координувати благодійне служіння її церкви. Вона не розуміла Біблію, ніколи її не читала, але всюди з собою носила, вважаючи себе знавцем Божественних таємниць. Рамона була повною, мала довге волосся, зібране в пучок. Швейна фабрика з пошиття штанів дісталася їй у спадок від покійного чоловіка. З нею потрібно було рахуватися, вона любила домінувати, говорити правду і вести себе владно. З нею ніхто не хотів сперечатися.

Коли Рамона дізналася, що її «дитина» захопилася симпатичною вдовою, вона відразу ж стала на захист сина, як левиця захищає своє дитинча. «Забирайся геть з мого шляху! Залиш мого сина в спокої!» – кричала вона якимось пополудні на прохідній фабрики в присутності кількох операторів машин. Однак Рамона не знала Розаріо. За тендітною зовнішністю ховалася стійка та смілива жінка. Настільки стійка, що вона вийшла заміж

за свого першого чоловіка всупереч волі його батьків. Настільки смілива, що тепер була готова подолати будь-яку перешкоду на своєму шляху, навіть якщо її звали Рамона.

Галантний холостяк, син донни Рамони, був, як вважалося, гарним «уловом». Він був симпатичним. Однак 40-річний мамин синок не був ідеальним чоловіком, ба більше, він був скупим. Чоловік носив дешевий одяг, який йому підбирала мати. Його єдиним коричневим туфлям було років чотири. Скупість дона Гілберто не була секретом. Він рахував кожна копійку і мав нещасний вигляд, коли потрібно було виплачувати зарплату робітникам. Однак, якщо не брати до уваги ці дрібниці, дон Гілберто був досить хорошою людиною і завдяки своїм статкам гарною парою для будь-якої жінки або, точніше, для будь-якої цілеспрямованої, як Розаріо, адже потрібно було мати мужність, щоб ужитися з його мамою. Проте Розаріо, крім того, що була сміливою, вважала, що знаходиться під заступництвом діви Марії, діви Марії Розарія, на честь якої її назвали.

На початку роман між робітницею і роботодавцем був просто плітками. Можливо, тому що дон Гілберто був завидним нареченим, а Розаріо – молодою та красивою вдовою. Однак з часом добродушні кепкування переросли в реальність. Настав день, коли дон Гілберто звернувся до Розаріо: «Ми з тобою могли б стати гарною парою, і я допоміг би тобі виховувати Хасінто молодшого». «Але, доне Гілберто, – відповіла вона, – з усією моєю повагою до вас, мені здається, що ви занадто прив'язані до своєї матері. Можливо, вона повинна

вибрати вам дружину». «Я знаю, але вона не хоче тебе; ба більше, вона нікого не хоче, а мені потрібно створити сім'ю. Ти мені подобаєшся».

Того дня в серці Розаріо запалало полум'я жадібності. Вона вирішила повністю заволодіти його почуттями, щоб дон Гілберто закохався в неї. Через певний час він уже не міг їсти і два дні провів у ліжку. Донна Рамона, турбуючись про свого сина, зверталася до лікаря, місцевого священика, а також до міського психіатра. Коли ж син зізнався їй, у чому полягала причина його хвороби, вона вигукнула: «Тільки через мій труп». Таким був вирок любові, яка ще не народилася, принаймні в серці Розаріо. Її цікавили тільки гроші. Вона мріяла про комфортне життя, яке її шанувальник міг забезпечити її дитині. Тому одного разу, коли дон Гілберто продовжував наполягати, вона запропонувала йому можливий варіант: «Якщо ви справді любите мене, доне Гілберто, утечімо до США». «Але як?» – запитав він. «Продайте фабрику і поїдемо туди, де ваша мати ніколи нас не знайде». Такі розмови тепер велися щодня, доки дон Гілберто не наважився зробити неймовірне. Він продав фабрику, розірвав стосунки з матір'ю і поїхав с Розаріо і Хасінто молодшим до США.

Минуло три роки, які для Розаріо здалися тридцятьма. Дон Гілберто виявився гіршою людиною, ніж вона очікувала. І, незважаючи на мужність і стійкість Розаріо, чоловік почав в'янути, як соняшник у сутінках.

Жінка не розмовляла англійською і тому залежала від чоловіка в усьому. Він скористався цією ситуацією і повністю контролював життя своєї нещасливої дружини. Страждання забирали її сили. Та що вона могла

зробити? Розаріо була далеко від дому, близько до канадського кордону, не мала грошей і чекала дитину. У такій жалюгідній ситуації зневірена мексиканка зустріла Маргариту, медсестру із Сальвадору. Маргарита розповіла їй про Ісуса, дала їй послухати записи проповідей і привела її до церкви. Почавши вивчати Біблію, Розаріо стала ученицею Ісуса.

Однак тепер її життя з доном Гілберто перетворилося на справжнє пекло, оскільки він почав її бити і забороняв ходити до церкви. Ситуація ускладнилася ще й тим, що одного холодного січневого ранку біля дверей їхнього будинку з'явилася Рамона з погрозами викликати поліцію і повернути їх до Мексики під конвоєм за аферу з фабрикою. Це було жахливо. Розаріо була змушена підкоритися шантажу свекрухи. Вона запитувала себе: чому Бог допускав усе це, коли вона прийшла до Ісуса?

– Можливо, саме із цієї причини, – сказав їй пастор. – Якщо б це сталося з тобою до того, як ти прийшла до Ісуса, де б ти взяла сили все це пережити?

– Що ж мені тепер робити? Ви не уявляєте собі, яка це жахлива жінка!

– Сестро, я думаю, що твоє перше місіонерське поле – це твоя сім'я, і перші люди, над якими ти повинна працювати, – твій чоловік і твоя свекруха.

– Мій скупий чоловік і сварлива свекруха?

– Так, але спочатку потрібно полюбити їх.

– Але як мені позбутися почуття образи?

– Молися Господу і вивчай Його Слово щодня. У цьому секрет успішного християнського життя. Тобі потрібно завоювати їх для Ісуса.

– Ви не знаєте їх, пасторе. Їм не потрібне Євангеліє, та й тепер вони об'єдналися проти мене. Я живу у в'язниці. Я думаю про те, щоб утекти і повернутися до своєї країни, але в мене немає грошей, а на руках – малюк. Як я можу залишити його без батька?

З погляду людей здавалося, що Розаріо потрапила в пащі шакалів і що світла смуга в її житті ніколи не настане. Однак вона так не вважала. Після розмови з пастором жінка почала молитися так, як ніколи раніше. Її першим проханням до Бога було дати їй нове серце. Щодня, поки її чоловік і свекруха ще спали, вона читала Слово Боже і молилася. Так минали тижні й місяці, доки не почали відбуватися чудеса. Перше чудо сталося з нею, адже вона почала бачити позитивні риси характеру у своїй свекрусі й чоловікові. Розаріо покійно служила їм і не відповідала на їхні образи. Вона перестала вимовляти уїдливі слова і своїм зовнішнім виглядом не показувала зневаги або невдоволення.

Одного разу чоловік запитав її:

– Ти не хвора?

– А в чому річ?

– Ти якась тиха стала останнім часом. Це на тебе не схоже.

– Що ти маєш на увазі?

– Ти змінилася.

– Євангеліє змінює людей. Я рада цьому.

Дон Гілберто був стурбований такою зміною і пішов порадитися з мамою.

– Ти не помітила зміни в Розаріо?

– Я нічого не хотіла говорити тобі, але відтоді, як я приїхала, я помічаю те саме. Що ти з нею зробив?

– Нічого, це і хвилює мене.

– Будь обережний, синку, ця божевільна може зраджувати тобі. Ти впевнений, що малюк – твій син? Будь обережний.

Подібні розмови велися щодня. Уява дона Гілберто почала малювати коханців своєї бідної дружини. Він став поводитися з нею ще гірше. Однак чим гірше він ставився до Розаріо, тим більше вона відповідала добротою. Жінка готувала страви, які він любив, помічала деталі, які були важливі для нього. Так вона ставилася і до свекрухи. На день народження Рамони Розаріо прокинулася рано, приготувала смачний торт, і коли її свекруха зайшла до кімнати, вона була приємно здивована. Розаріо помітила її реакцію і тихо запитала:

– Можна я буду молитися за вас?

Свекруха кивнула на знак згоди, її очі наповнилися сльозами. Розаріо почала молитву:

– Дорогий Небесний Отче, я дякую Тобі за життя донни Рамони. Вона – Твоя прекрасна донька. Я дякую тобі за те, що вона дала життя моєму чоловікові. Дякую за те, що Ти піклуєшся про неї і продовжив її життя ще на рік.

Після молитви свекруха втекла до кімнати. Розаріо подумала, що вона розлютилася, але та вийшла в білій сукні зі словами: «З такої нагоди потрібно красиво одягнутися». Відтоді усе почало змінюватися. Донна Рамона почала менше висловлювати невдоволення і виявляти більше розуміння. Принаймні вона перестала робити життя Розаріо нестерпним, як раніше.

Одного разу свекруха випадково впала і розбила статую діви Марії Гваделупської, яку привезла з Мексики. Вона заплакала, вибачаючись перед дівою. Майже весь день вона провела в молитві, шкодуючи про своє нещастя. Доки свекруха розплачувалася за свій гріх, наклавши на себе покуту, Розаріо зібрала шматки статуї і відновила її так майстерно й акуратно, що мало хто помітив би, що вона була розбита. Виходячи з кімнати, свекруха побачила статую і вигукнула: «Чудо! Чудо!»

Однак це було не чудо, а просто акуратно склеєна статуя діви. Добре ставлення невістки розтопило кам'яне серце донни Рамони. Розаріо складала коробки в гаражі, коли туди увійшла свекруха і сказала:

- Дочко, пробач мені за все, що я зробила тобі.
- Що ви маєте на увазі?
- Ти змінилася, ти вже не та примхлива дівчинка, яку я знала раніше.
- Ні, мамо, та Розаріо померла. Я тепер нова людина, змінена Ісусом.
- Про що ти говориш?
- Біблія свідчить, що ті, хто у Христі, стали новим творінням.
- Де про це написано?

Незабаром після цього донна Рамона і дон Гілберто почали вивчати Біблію та слухати записи проповідей. Вони також почали ходити до церкви і стали щасливою родиною.

Ініціатива «Залучення всіх членів Церкви» – це спілкування з людьми на їхньому рівні.

Ось практичні рекомендації для вашої особистої участі в ній:

1. Виберіть людей, яких ви хотіли б привести до Ісуса.
2. Навернення можливе тільки під дією Святого Духа. Тому моліться, моліться і ще раз моліться. Не втомлюйтеся молитися.
3. Ідіть туди, де збираються люди. Учіться любити людей і співчувати їм.

5

Розділ 5

ЯК ГОТУВАТИ УЧНІВ

ЧАСТИНА 2

Історія, яку ви прочитали, показує практичну силу молитви, а також те, який вплив має життя людини, зміненої Божою любов'ю. Вона має силу робити людей учнями Христа. Ніхто не може чинити опір любові. Світ не загине від нестачі релігії. Проте якщо зникне любов, тоді йому настане кінець. Найпершим свідченням того, що Ісус змінив життя новонаверненого учня, є здатність любити.

«Ми відкидаємо Ісуса Христа, Того, Хто бере на Себе гріхи світу, якщо після прийняття істини не відкриваємо ближнім ефект освячення істиною на нашому власному характері. Якщо ми не стали кращими людьми, якщо ми не стали добрішими, більш співчутливими, ласкавими, повними ніжності й любові, якщо ми не проголосили іншим любов, яка привела Ісуса у світ, щоб виконати Його місію милості, то ми не є свідками для світу про силу Ісуса Христа» (Е. Уайт. Щоб мені пізнати Його, с. 306). Любов є мотивацією і силою

для дії. Якщо ви хочете мати успіх у підготовці нових учнів, вам потрібно почати діяти – шукати кандидатів в учні.

ЗНАЙДІТЬ МОЛИТОВНОГО ПАРТНЕРА

Ісус обіцяв: «Знову запевняю вас: коли двоє з вас на землі погодяться просити про будь-яку річ, яку лише просять, буде їм дано від Мого Отця Небесного» (Матв. 18:19). Фраза «знову запевняю вас» показує, що людям складно її засвоїти. Ісусу доводилося повторювати це знову і знову. Однак Його обітниця конкретна й точна, вона неодмінно буде виконана. Бог відповідає на молитви Своїх дітей, коли вони об'єднуються, щоб просити про що-небудь. Тому знайдіть молитовного партнера і моліться разом. Бог пошле відповідь з Небес, і люди, за яких ви молитесь, стануть учнями Ісуса.

Христос навчав Своїх учнів працювати саме таким чином. Ніхто не виконував місію самостійно. «Покликавши до Себе дванадцятьох, Ісус послав їх по двоє в міста і села. Ісус нікого не послав поодиночі: брат ішов з братом, приятель – з приятелем. Таким чином вони могли підтримувати і підбадьорювати одне одного, радитися і разом молитися; сила одного підтримувала слабкість іншого. Подібним чином пізніше Він послав і сімдесятых інших учнів. Спаситель бажає, щоб вісники Євангелія були об'єднані саме таким чином. І сьогодні євангельська робота могла б мати більший успіх, якби ми дотримувались цього принципу» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 350).

НІХТО НЕ ХОЧЕ ЗМІНЮВАТИ СВОЄ ВІРОСПОВІДАННЯ

Ще одна деталь, яку вам потрібно врахувати, коли ви шукатимете кандидатів в учні Ісуса Христа, полягає в тому, що ніхто, за рідкісним винятком, не хоче змінювати своє віросповідання. Тому не починайте знайомство з людьми з розмови на релігійну тему. Запам'ятайте правило секулярного світу: «Якщо ти хочеш стати й залишатися моїм другом, не нав'язуй мені думки про свою улюблену футбольну команду, улюблену політичну партію або свою релігію, тому що в цих сферах у кожного є свої вподобання».

Коли ви знайомитеся з людьми, розмовляйте з ними про те, що цікавить їх, а не вас. Люди, не знайомі з Євангелієм, не цікавляться суботою, Законом або звірами з книги Об'явлення. Вони не хочуть кидати вживати алкоголь або свинину. У них свій спосіб життя і вони злитимуться, якщо хто-небудь, особливо незнайомиць, втручатиметься в їхнє особисте життя. Тому, якщо ви хочете підготувати нових учнів, дійте, як Учитель. «У кожній особистості Ісус бачив людину, яка повинна бути запрошена до Його Царства. Він завойовував людські серця як Той, Хто бажав їм добра. Він шукав їх на вулицях, біля домашнього вогнища, у човнах, синагогах, на березі озера і на весільній учті. Він знаходив їх за виконанням повсякденних справ, виявляючи зацікавленість їхнім життям. Спаситель навчав їх удома, де члени родини відчували вплив Його Божественної присутності. Його палке співчуття до людей допомагало здобувати їхні серця» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 151). Зверніть увагу, що Ісус знайомився з людьми з

метою привернути їх до Свого Царства, але Він говорив з ними про життєві справи.

РИБАЛКИ

Христос сказав першим учням: «Ідіть за Мною і зроблю вас ловцями людей» (Матв. 4:19). Як ловити рибу? Потрібно мати терпіння. Доведеться, напевно, довго чекати, перш ніж риба клюне на приманку. А що використовують як приманку? Зазвичай черв'яків, комах, дрібну рибку і т. ін. Ви ніколи не будете використовувати шоколад як приманку тільки тому, що самі любите його. Риба любить черв'яків, якими б огидними вони вам не здавалися.

Звершуючи благословенне євангельське служіння, коли ви хочете зробити людей учнями Ісуса Христа, вам потрібно підходити до них, зважаючи на їхні інтереси. Це можуть бути спорт, автомобілі, їжа, гроші або що-небудь інше. Однак у такому підході – ключ до того, щоб подружитися з ними.

СТАНЬТЕ ДРУГОМ

Люди спочатку можуть прив'язатися до вас, тому що вони вас бачать. Пізніше вони прив'яжуться до Ісуса, Якого не бачать. Ви не зможете привести людей до Христа, якщо збираєтеся наповнити їхні уми доктринами перш, ніж станете їхнім другом. Люди йдуть не за незнайомцями, а за друзями.

Чи хочете ви мати успіх у справі приведення людей до Христа? Запам'ятайте принцип: люди йдуть тільки за друзями. Хто пропонує молодим людям наркотики? Їхні друзі. Більшість молодих людей, які починають

вживати наркотики, знають, що котяться до загибелі. Проте вплив друзів настільки великий, що вони погоджуються йти з ними, незважаючи на величезний ризик. Хіба людина зможе відкинути пропозицію піти до церкви після того, як її запросив друг? Однак для поглиблення дружби потрібен час. Ніхто не зможе стати другом комусь за тиждень або місяць. Дружба – це рослина, якій потрібно дати час, щоб вирости, і за якою потрібно доглядати. Однак це єдиний метод, який Ісус нам дав для виконання місії. Використовуйте будь-яку можливість, щоб розвивати дружбу з іншими людьми.

«Коли Христа запрошували на свято, Він нікому не відмовляв, бо, сидючи за столом, Він міг посіяти зерно істини в серця присутніх. Ісус знав, що це насіння проросте і принесе рясні плоди. Він також знав, що деякі з тих, хто сидить поруч з Ним, згодом відгукнуться на Його заклик „іди за Мною“. Ми маємо благословенну можливість вивчати методи, з допомогою яких Христос наставляв людей, переходячи з одного місця в інше і всюди сіючи насіння істини» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 58).

ВИКОРИСТОВУЙТЕ МЕТОД ХРИСТА

Найкращий спосіб подружитися з будь-ким з метою зробити його учнем – це керуватися методом Самого Вчителя. «Якщо ви хочете, щоб люди прийняли вас, упокоріть свої серця перед Богом і йдіть Його шляхом. Ми знайдемо багато цінного для нашої роботи, вивчаючи методи діяльності Христа і те, як Він спілкувався з

народом» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 53). Чому ми повинні покоритися? Тому що нам не властиво коритися Божому вченню. Еллен Уайт говорить, що ми повинні упокорити свої серця та «слідувати Його шляхом». Які шляхи і методи ми повинні осягати? Вісниця Божа дає відповідь: «Лише метод Христа принесе справжній успіх у проголошенні людям Євангелія. Спаситель змішався з людьми як Той, Хто бажав їм добра. Він виявляв до них співчуття, служив їхнім нуждам і завойовував їхнє довір'я. А тоді говорив їм: „Ідіть за Мною“» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 143).

РОБІТЬ ЛЮДЯМ ДОБРО

З чого починав Ісус? Він спілкувався з людьми, бажаючи їм добра. Робіть те саме: підходьте до людей, бажаючи їм добра. Не поспішайте, адже якщо для фізичного народження дитини потрібно дев'ять місяців, для духовного народження також необхідний певний час, щоб людина народилася для Божого Царства. Присвячуйте людям свій час, не даючи їм приводу думати, що ви хочете їх повернути або змінити їх віросповідання. Дізнайтеся, що їм подобається, і зробіть це темою вашої бесіди.

«Божественне доручення не потребує перетворення. Метод Христа, яким Він користувався для проповідання істини, неможливо поліпшити. Спаситель давав Своїм учням практичні уроки, наставляючи їх, як викладати вістку так, щоб душі раділи пізнанню істини. Він співчував виснаженим, обтяженим і пригнобленим. Він годував голодних і зціляв хворих. Він ходив, роблячи добро. Добром, яке Він творив, Своїми добрими

словами та справами Він пояснював Євангеліє людям» (Е. Уайт. Служіння благодійності, с. 56).

ВИЯВЛЯЙТЕ ДО ЛЮДЕЙ СПІВЧУТТЯ

Співчуття відкриває серця людей. Якщо Христос живе в вас і ви відображаєте Його характер, ваше життя буде схоже на магніт, який притягує людей. Привітання, виявлення уваги або доброти, комплімент, слово подяки є проявом співчуття, яке підкорює серця сусідів, родичів, співробітників або однокурсників. «Якби ми упокорили себе перед Богом, були б добрими, чемними, ніжними та проявляли співчуття один до одного, тоді там, де сьогодні навертається і приймає істину одна людина, наверталися б сотні» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 9, с. 189).

Ось приклади того, як можна підійти до кого-небудь (наприклад, до вашого сусіда):

- допоможіть принести продукти з магазину;
- поділіться стравою, коли готуєте щось особливе;
- запропонуйте сусідам доглянути за їхнім будинком або квартирою на час їхнього від'їзду;
- запропонуйте допомогу в очищенні снігу;
- запропонуйте покосити газон або траву;
- запропонуйте допомогти зібрати листя у дворі восени;
- підвезіть, якщо в цьому є необхідність;
- запросіть до себе додому;
- запропонуйте забирати пошту під час їхнього від'їзду;

- дізнайтеся, коли в сусідів дні народження, і зробіть подарунок;
- допоможіть з документами, якщо виникла необхідність;
- якщо у вас є знання і навички, запропонуйте допомогти в ремонті устаткування.

ЗАДОВОЛЬНЯЙТЕ ПОТРЕБИ ЛЮДЕЙ

Усі люди, незалежно від раси, соціального стану, національності, релігії або світогляду, у певний момент свого життя стикаються з труднощами. Це можуть бути проблеми в сім'ї, з фінансами, у взаєминах, на роботі, зі здоров'ям або в пошуку сенсу життя. Кожен без винятку колись відчуває самотність, смуток, жалкує про щось або не здатен вирішити свої проблеми. У такі моменти люди схильні звертатися по допомогу, розкриваючи при цьому свої серця іншим, зазвичай друзям. Це хороша можливість розповісти таким людям про Ісуса. Більшість людей не хоче змінювати віросповідання або церкву, але у складний момент кожен шукає друга. Учні Христа направлятимуть людей до Нього, як Єдиного, Хто може розв'язати всі проблеми людини.

Зверніть увагу на те, що говорить Дух пророцтва: «Праця Христа заради людей ще не завершена. Вона триває і сьогодні. Так само і Його посланці повинні проповідувати Євангеліє і відкривати загубленим душам Його співчутливу любов. Виявляючи безкорисливий інтерес до тих, хто потребує допомоги, вони повинні ділі свідчити про євангельську істину. Ця праця включає в себе набагато більше, ніж виголошення

проповідей. Євангелізація світу – ось служіння, яке Бог доручив тим, хто йде вперед в Його ім'я. Вони повинні бути співпрацівниками Христа, відкриваючи тим, хто стоїть на краю загибелі, Його ніжну, милостиву любов» (Е. Уайт. Поради для Церкви, с. 308). Двічі в цій цитаті йдеться про те, що до тих, хто заблукав, потрібно виявляти Божу любов. «Його посланці повинні проповідувати Євангеліє і відкривати загубленим душам Його співчутливу любов», і Його співробітники повинні відкривати «тим, хто стоїть на краю загибелі, Його ніжну, милостиву любов».

Коли люди переживають важкі часи, вони готові на все, аби знайти вихід. Хто міг би собі уявити, наприклад, що гордий сирійський воєначальник Нааман вирушить через пустелю в пошуках пророка і зануриться сім раз у води Йордану, вважаючи його річкою гіршою, ніж річки на його батьківщині? Однак так люди чинять, маючи гостру потребу. І Бог бажає, щоб Його учні були провідниками Його любові, допомагаючи людям.

ЗАВОЙОВУЙТЕ ЇХНЮ ДОВІРУ

Повернімося до фактору часу. Неможливо швидко завоювати довіру людини. Довіра з'являється з часом і з досвідом взаємин. Навчіться слухати, адже кожен хоче бути почутим. Виявляйте увагу до того, що людина говорить. Не виказуйте нетерпіння, навіть якщо вам здається, що людина говорить не по суті. Вірний друг зрозуміє навіть ваш невдалий жарт і виявить співчуття, незважаючи на те, серйозна у вас проблема чи ні. Якщо ви не хочете прислухатися до інших людей, як можете очікувати, що вони слухатимуть вас?

ДАРУЙТЕ МАТЕРІАЛИ

У певний момент спілкування з вами люди почнуть виявляти інтерес до духовних питань. Це обов'язково станеться. Спілкуючись з вами, вони помітять, що ви – не звичайна людина. Люди навіть можуть не розуміти цього, але вони бачитимуть характер Ісуса Христа, відображений у вашому житті. Ваш спосіб життя буде являти їм Божу славу.

Коли ви помітите інтерес до духовних питань у свого друга, то прийшов час розповісти про біблійні істини. Тепер потрібно запропонувати біблійні уроки. Якщо ви вмієте їх проводити, починайте. Однак що робити, якщо ви не вмієте цього робити? Не всі учні стають експертами у викладанні Біблії. Дар учительства – Божий дар, який дається не всім віруючим. «Бо як в одному тілі маємо багато членів, а всі члени виконують не однакові дії, так само, хоч і багато нас, але ми є одним тілом у Христі, а окремо ми один для одного є членами. Маємо різноманітні дари, згідно з даною нам благодаттю: якщо пророцтво, – то в міру віри; якщо служіння – перебувай у служінні; якщо учитель – у навчанні» (Римл. 12:4-7). А що робити, якщо у вас немає дару вчителя і ви не можете проводити біблійні уроки? Не турбуйтеся. Сьогодні є багато готових матеріалів: біблійні уроки на CD і DVD дисках, а також на інших носіях інформації. Знайдіть ці матеріали і подаруйте своїм друзям. Ще краще дивитися ці уроки разом, якщо це можливо. Ви також можете поділитися матеріалами для читання, які відкривають вістку спасіння, а також сприяють духовному зростанню.

НАВЧІТЬ ЇХ ГОТУВАТИ УЧНІВ

Процес підготовки учня не закінчується хрещенням. Якщо ви пройдете всі кроки методу Христа і приведете людину до Ісуса, але на хрещенні закінчите свою місію, то зробите помилку. Ви можете привести до Церкви ще одного члена громади, але не учня. Якщо ви учень Христа, відповідальний за нових учнів, то навчіть людину вести молитовне життя, досліджувати Біблію щодня і готувати нових учнів. Вам потрібно простежити, щоб у людини були Посібник з вивчення Біблії в Суботній школі й Ранкові читання.

Вам необхідно навчити вашого учня жити так, як Ісус, – шукати нових учнів. Еллен Уайт писала: «Християни, які постійно зростають у ревності, старанні й любові, ніколи не відступлять від віри... Ті, які не беруть участі в цій безкорисливій праці, не мають живого досвіду і швидко втомлюються в боротьбі, сумніваються, нарікають, грішать, а потім каються, і так відбувається доти, доки вони не втрачають будь-яке почуття, властиве справжній релігії» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 107).

СУМНІ НАСЛІДКИ

Новонавернена людина, яка стала учнем, рідко відходить від віри. Вона турбується про своє духовне зростання, постійно шукає інших людей, яких можна зробити учнями. Така людина не має часу на те, щоб сумувати і розчаровуватися. «Ті, які не беруть участі в цій безкорисливій праці, не мають живого досвіду і швидко втомлюються в боротьбі, сумніваються, нарікають, грішать, а потім каються, і так відбувається доти, доки

вони не втрачають будь-яке почуття, властиве справжній релігії» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 107).

Саме тому наша місія – робити людей учнями Христа. Ми не можемо наповнювати Церкву тільки простими віруючими. Якщо ми не робитимемо людей учнями, то наповнимо Церкву проблемними людьми, які заважатимуть виконанню місії. «Багато людей називає себе християнами, але серцем вони не беруть участі в служінні Богові. Вони лише на словах сповідують благочестя, чим накликають на себе осудження і стають небезпечними ошуканцями й успішними помічниками сатани, ведучи душі до загибелі» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 95).

І пам'ятайте: учень ніколи не припиняє зростати. Зростання – свідчення здорового християнського досвіду. Тому і ви, і ваш учень, і учні вашого учня постійно духовно зростатимете протягом вічності. «А розумні будуть сяяти, як світила небозводу, а ті, хто привів багатьох до праведности, немов зорі, навіки віків» (Дан. 12:3).

Суть ініціативи «Залучення всіх членів Церкви» полягає в підготовці учнів. Ось практичні кроки, які ви можете зробити, щоб взяти особисту участь в ініціативі:

1. Знайдіть молитовного партнера і почніть молитися за ваших друзів.
2. Користуйтеся будь-якою можливістю подружитися з людьми.
3. Розмовляйте з людьми про те, що вони хочуть, а не ви.

6

Розділ 6

ПЕРЕВАГИ ВІДКРИТОЇ ЦЕРКВИ

Минав 1979 рік. Музика в стилі диско була дуже популярною в Бразилії. То був час «Бріоліну» (популярний фільм. – Прим. перекл.): чоловіки носили джинси, що щільно обтягували фігуру, і волосся, зализане назад бріоліном, а жінки – міні-спідниці й кольорові колготки.

Одного вересневого вечора молодий чоловік із зачіскою а-ля Джон Траволта підійшов до центрального входу церкви. Від нього пахло коноплею, а мускулисте тіло було покрите татуюваннями. Біля дверей стояли три диякониси, охайно одягнені і з сяючими посмішками на устах. Побачивши їх, юнак почав блазнювати. Він підійшов до дверей з показною галантністю, але, перш ніж встиг щось сказати, одна з них випалила: «Здрастуйте! Ласкаво просимо в Божий Дім. Тут – ваша сім'я, ми раді, що ви завітали. Заходьте, будь ласка». Молодий чоловік зрозумів, що його запрошують до церкви,

і відповів: «Ні... ні, я просто проходив повз...» «Будь ласка, заходьте. Ми чекали вас. Заходьте, ви важливі для Бога і для нас». Ці дівчата не дали йому часу на роздуми. Не встиг він отямитися, як уже сидів на лавці, слухаючи проповідь пастора.

Відтоді минуло майже 40 років. Той чоловік звершує пасторське служіння вже кілька десятків років. Та що б сталося, якби замість доброзичливих і приємних дівчат біля дверей стояли байдужі диякониси з хорошими намірами, але сумними обличчями, які не могли б правильно зустріти людину, яка зайшла вперше?

Не вдасться привести людей до Ісуса і зробити їх учнями, якщо церква не буде відкритою, привабливою, готовою прийняти їх. А все починається біля дверей. Диякони, які зустрічають людей біля дверей храму, повинні бути найпривітнішими членами церкви, одягненими красиво і скромно. Вони – обличчя церкви.

ПРИВАБЛИВЕ ОБЛИЧЧЯ ЦЕРКВИ

У результаті не будівля церкви і не поведінка її членів мають приваблювати людей, а Ісус. Однак перше враження дуже важливе. Людина, можливо, робить перші кроки до Христа і все ще знаходиться під сильним впливом стороннього погляду. Дім Божий повинен бути зразком чистоти, простоти й економності. Розкіш у ньому не потрібна, але також недопустимі недбалість і неохайність. Сидіння мають бути зручними, лампочки – горіти, декор повинен бути зі смаком, а звукова апаратура – давати чистий звук. Це важливі деталі, на які

люди звертають увагу, коли заходять уперше. Існують громади, які дбають про все, крім звуку. Вони забувають, що люди ходять до церкви для того, щоб слухати Боже Слово, але якщо вони не можуть чітко його чути, то більше не прийдуть.

Однак питання не тільки в інтер'єрі церкви. Зовнішній вигляд теж важливий. Будівля має виглядати привабливо. Стіни повинні бути красивими, двір – доглянутим, а також необхідно подбати про вивіску, яка представлятиме церкву. Коли храм гарний зовні, деякі люди можуть зайти хоча б з цікавості. Будівля має створювати враження, що це місце зустрічі Бога з людьми, тут можна поговорити з Ним, висловити свої сподівання й надії.

ЛЮБІТЬ І ПОСМІХАЙТЕСЯ

У світі мало хто піклується про інших. Мільйони людей зустрічаються і розходяться на вулиці або в приміщенні, не вітаючи одне одного. У церкві має бути по-іншому. Усім потрібно навчитися вітатися, навіть якщо людина незнайома. Сама присутність незнайомця повинна спонукати нас до доброї посмішки й уважного ставлення.

Люди мають виходити з церкви під таким впливом доброти і шанобливості її членів, щоб це спонукало їх прийти знову. Дух пророцтва говорить: «Остання вістка милості, яку потрібно нести світові, – це відкриття Його характеру любові. Діти Божі повинні виявляти Його славу своїм життям і характером вони мають відкривати, що Божа благодать зробила для них» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 415).

Наша вістка полягає не в теорії вчення, а у відкритті Божого характеру, явленого в житті віруючих. Церква повинна розуміти свою відповідальність за місіонерську роботу. Люди, які приходять уперше, мають побачити «відкриття Його [Божого] характеру любові» в житті кожного віруючого. І це відбуватиметься просто і природно, якщо кожен член Церкви постійно молиться, щодня вивчає Біблію і шукає можливості робити людей учнями. Пам'ятайте: «З палким бажанням Христос чекає, коли Його Церква стане живим відкриттям Його як Спасителя людства. Коли характер Христа досконало відтвориться в Його народі, Він прийде, щоб назвати їх Своїми» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 69).

МАЙТЕ ТЕРПІННЯ ДО НОВОНАВЕРНЕНИХ

Новонаверненій людині потрібно пройти довгий шлях зростання. «А путь праведних ніби те світло ясне, що світить все більше та більш аж до повного дня!» (Прип. 4:18). Приймайте людей такими, якими вони є, а не такими, якими б ви хотіли їх бачити. Любіть їх усім серцем і проявляйте цю любов на практиці. Еллен Уайт радить: «Якщо ви хочете, щоб люди прийняли вас, упокоріть свої серця перед Богом і слідуйте Його шляхом. Ми знайдемо багато цінного для нашої роботи, вивчаючи методи діяльності Христа і те, як Він спілкувався з народом» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 53).

Якби Ісус жив на Землі сьогодні, то яким би було Його ставлення до людей, які вперше заходять до церкви? Як Він поставився до грішниці, яка помазала Його

ноги дорогоцінним миром? Коли деякі релігійні лідери критикували Його, Ісус прийняв вияв подяки тієї жінки. «Однак у середовищі нашого народу спостерігається відсутність глибокої, щирої, зворушливої любові та співчуття до спокушених і тих, хто помиляється. Багато братів і сестер демонструють разючу байдужість і гріховну зневагу, і в наступній притчі саме вони були змальовані Христом як ті, що проходять повз і тримаються якнайдалі від тих, хто найбільше потребує допомоги. Новонаверненій душі часто доводиться боротися з укоріненими звичками або з певними спокусами. І якщо будь-яка пристрасть або поганий нахил долають душу, вона стає винною в нерозсудливих вчинках або в гріху. Саме в цей момент братам людини, яка помиляється, треба діяти енергійно, тактовно і мудро, щоб допомогти їй одужати духовно» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 604).

Одного разу я був у громаді, де один з лідерів стояв біля дверей, спостерігаючи, у якому одязі люди приходять на богослужіння. Він, здавалося, не розумів, що своєю поведінкою відлякує щирих людей, які прийшли до церкви разом зі своїми наставниками вперше. Я не думаю, що він навмисне показував своїм виглядом «вороже ставлення». Напевно, він захищав стандарти Церкви. Однак Господня вісниця сказала б: «Доки ще не пізно надолужити згаяне, нехай відродиться перша любов, перший запал. Знайдіть тих, кого ви відштовхнули, перев'яжіть завдані їм рани своїм щирим визнанням. Підійдіть ближче до великого Серця співчутливої любові, і нехай цей потік Божественного співчуття тече у ваше серце, а від вас – у серця інших людей. Нехай

ніжність і милість, які Христос виявив у Його дорогоцінному житті, будуть для нас прикладом того, як нам слід поводитися з нашими ближніми, особливо з нашими братами у Христі» (Е. Уайт. Поради для Церкви, с. 255).

Завжди знаходилися «ревні» віруючі, які, замість того щоб перетворити церкву на вулик, який виробляє солодкий продукт, робили її приватним клубом для людей з обмеженим мисленням. Мене вражають слова Еллен Уайт: «...Нехай цей потік Божественного співчуття тече у ваше серце». Це знову говорить про необхідність щоденного спілкування з Ісусом через вивчення Біблії, постійну молитву та прагнення привести інших людей до Христа. Саме таким шляхом потік Божественного співчуття спрямовується до наших сердець.

Ніколи не пізно переглянути своє ставлення. Ніхто нічого не втрачає, підкоряючись Ісусу і дивлячись на світ через Божественну призму, а не призму своїх звичок і традицій. Богом дана порада завжди звучала так: «Ми повинні йти і проголошувати Божу доброту і відкривати людям Його істинний характер. Ми маємо відображати Його славу» (Е. Уайт. Віра і діла, с. 61). І все ж навіть за життя вісниця Бога ставила запитання: «Чи робили ми це в минулому? Чи відкривали ми характер нашого Господа словом і ділом?» (там само). Я вважаю, що нам потрібно ставити собі такі самі запитання сьогодні та просити у Бога допомоги, щоб керуватися Його настановами.

Нещодавно хтось запитав мене, чи повинні ми дозволити світським методам вільно входити до Церкви.

Моя відповідь була «ні». У Бога є вічні принципи, які непідвладні часу, культурі й віковим змінам. Ці принципи закладені у святому Божому Законі. Однак я вважаю, що здорові культурні методи можна запозичувати і підтримувати з таким самим духом любові, з яким Ісус викладав уроки про Своє Царство в культурі того часу. Любов – основа християнського досвіду. Учнівство, позбавлене любові, не є учнівством.

Колись у моїй церкві була дівчина, якій подобалася коротка зачіска. Зі спини їй іноді можна було сплутати з хлопцем. Пресвітери вважали своїм обов'язком переконати її відростити волосся, але нічого не допомагало. У результаті вони усунули її від служіння керівника Відділу Суботньої школи, а потім і від служіння піаніста. Проте такі дисциплінарні заходи не вирішили проблеми. Дівчина заявила, що їй подобається коротка зачіска, і не хотіла обговорювати це питання.

Через багато років я зустрів її на з'їзді служіння рядових членів Церкви, і перше, на що звернув увагу, було її прекрасне довге волосся. «Хіба ти не говорила, що тобі не подобається довге волосся?» – запитав я, згадуючи всі ті труднощі минулого, які їй довелося подолати. Вона усміхнулася і відповіла: «Пасторе, я зустрічаюся з хлопцем, якого дуже люблю, а йому подобається довге волосся. І знаєте, що сталося? Мені воно теж почало подобатися».

Зміни відбулися. Любов подарувала натхнення. Якби церква в той час привела її до відносин із Христом, побудованих на любові, замість того щоб обмежувати її бажання, вона могла б прийняти ті реформи, до яких вони її спонукали.

НЕ НАЗИВАЙТЕ ЛЮДЕЙ ВІДВІДУВАЧАМИ АБО ГОСТЯМИ

Люди, які приходять уперше, уже є частиною сім'ї. Не змушуйте їх відчувати себе чужими. Не бійтеся називати їх сестрами або братами. Говоріть їм, що вони є частиною сім'ї і що ви довго їх чекали. Кілька років тому в Південній Америці ми проводили опитування тих, хто приходив до церкви вперше. Ми запитували, чи було що-небудь таке, що їм не сподобалося в церкві. І багато з них відповіли: їм не сподобалося те, що їх називали відвідувачами.

СОЦІАЛЬНІ ЗВ'ЯЗКИ

У багатьох церквах проводять спільні обіди після суботнього служіння. Кожна сім'я приносить їжу до загального столу. Завдяки цьому ті, хто приходить уперше, можуть теж залишитися на обід. Члени церкви повинні розуміти, що це прекрасна можливість познайомитися з новонаверненими і тими, які недавно відвідують громаду. Мета обідів полягає не в тому, щоб щосуботи спілкуватися з тими самими людьми, а щоб шукати нових, спілкуватися з ними і допомогти їм відчувати себе частиною сім'ї. Завдяки такому спілкуванню новонавернена людина вливається в життя церкви, майже не помічаючи цього.

Я пам'ятаю чоловіка, життя якого було зруйноване. Він зраджував дружині, і вона збиралася з ним розлучитися. Він не знав, що робити, і у відчаї прийняв запрошення прийти до церкви. Після служіння його запросили залишитися на обід. Оскільки він просив церкву

молитися про їхні проблеми, один член церкви, який до хрещення мав подібні труднощі, сів з ним за стіл і розповів історію свого життя за обідом. Він сказав, що Бог зробив для нього те, на що він сам не був здатний, і тепер вони з дружиною і дітьми є щасливою сім'єю. Це сильне свідчення з реального життя за обідом надихнуло чоловіка продовжувати вивчати Біблію, і сьогодні він приєднався до Божої сім'ї, займається підготовкою учнів Христа.

ПРИРОДА ЦЕРКВИ

Готувати нових учнів просто, якщо люди розуміють свою місію, користуються методами Христа і починають шукати людей, яких вони могли б привести до Вчителя. З іншого боку, Церква є по-справжньому Божою Церквою, якщо її члени люблячі, милосердні та готові зцілювати рани людей, які приходять.

Ініціатива «Залучення всіх членів Церкви» спрямована на виконання євангельського доручення (Матв. 28:19, 20). Я пропоную вам практичні кроки, щоб ви могли особисто взяти в ній участь:

1. Приймайте людей такими, якими вони є, а не такими, якими ви хочете, щоб вони були.
2. Діліться з друзями своїм особистим свідченням. Розкажіть їм, як ви зустрілися з Ісусом і що Він зробив для вас.
3. Коли ділитесь своїм досвідом відносин з Господом, посміхайтесь і говоріть з ентузіазмом.

7

РОЗДІЛ 7

УЧЕНЬ І БІБЛІЯ

Учень слідує за вчителем і робить те, чого той його навчає. Ісус – Учитель, і один з перших уроків, які Він викладає, – важливість Біблії в житті учня. «Дослідіть Писання! Бо ви думаєте через них мати вічне життя, – а вони свідчать про Мене» (Івана 5:39). Досліджуючи Священне Писання, учень отримує життя вічне. Цей вірш говорить про старанне дослідження, що означає посвятити себе вивченню, розмірковуючи й обдумуючи. На це потрібен час; для цього недостатньо десяти хвилин. Учитель наставляв нас про важливість вивчення Слова Своїм прикладом. Учнівство – не теорія, а практичне життя.

«Ісус досліджував Писання в дитинстві, юності та зрілому віці. Малою дитиною біля ніг Своєї матері Він щоденно навчався з пророчих сувоїв. Ранкова зоря та вечірні сутінки часто заставляли юного Ісуса на схилі гори або серед лісових дерев, де на самоті в тиші Він проводив час у молитві й вивченні Божого Слова. Під час служіння Ісуса Його близьке знайомство з Писанням

свідчило про старанність, з якою Він досліджував його. А оскільки Він набував знання так само, як це можемо робити ми, то Його дивовижна розумова й духовна сила свідчить про цінність Біблії як засобу освіти й виховання» (Е. Уайт. Виховання, с. 185).

Коли ворог спокушав Його в пустелі, Ісус виклав нам урок, що неможливо жити переможним життям без знання Слова Божого. Він майстерно використав Писання. Сатана підійшов до Нього з відкритою Біблією, але він виривав фрази з контексту, спотворював їх, намагаючись викликати в Божого Сина недовіру до Писання. Кожний, хто не знає добре Біблію, став би легкою здобиччю його підступності. Однак Ісус вийшов переможцем – Господь Сам уразив його Словом Божим.

«Для Христа ж Слово Боже було запевненням у Його Божественній місії. Син Божий прийшов як Людина аби жити серед людей, а проголошеними словами Бог підтверджував Його зв'язок з Небом. Мета сатани полягала в тому, щоб викликати в Нього сумнів до цих слів. Люцифер знав: якби йому вдалося похитнути довіру Христа до Бога, перемога у Великій боротьбі була б за ним. Спокусник сподівався, що Христос від нестерпного голоду і відчаю втратить віру у Свого Отця і вчинить чудо заради Себе Самого. Якби Він так зробив, тоді План спасіння людського роду був би зруйнований» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 119).

Гарантію духовної сили учнів Христа можна знайти в Слові Божому. «Близьке знайомство з Писанням загострює проникливість і захищає душу від нападок сатани. Біблія – меч Духа, який ніколи не зазнає поразки

в боротьбі з ворогом. Вона – єдиний вірний порадник у всіх питаннях віри та практики. Причина, з якої сатана має таку велику владу над умами і серцями людей, полягає в тому, що вони не зробили Слово Боже своїм порадником і їхні шляхи не були випробувані за допомогою цього правильного тесту. Біблія покаже нам, яким шляхом потрібно йти, щоб стати спадкоємцями слави» (Е. Уайт. Наше найвище покликання, с. 31).

ЗНАННЯ СЛОВА БОЖОГО

Учень повинен знати Слово Боже і довіряти йому, щоб готувати інших учнів. Це не просто теоретичне знання. Навіть якщо в мене є докторський ступінь у галузі теології і я більшу частину часу проводжу в дослідженні Божественних таємниць, пишу про них, але не втілюю їх у життя і не справляю вплив на інших людей, щоб зробити їх учнями, то я не є учнем. Я можу бути вченим, але не учнем. Учень – це той, хто знає Біблію і втілює її істини в щоденне життя, а також робить учнями інших людей.

Завдяки щоденному вивченню Священного Писання ми спілкуємося з Ісусом. У результаті учень уподібниться до свого Вчителя. Павло писав: «Ми ж усі з відкритим обличчям, мов у дзеркалі, оглядаємо Господню славу і перетворюємося в той самий образ від слави в славу, як від Господнього Духа» (2 Кор. 3:18). Роздуми про «Господню славу» – не містичний досвід. Це не трансцендентна медитація, а практичний досвід спілкування з Христом через Його Слово.

«Великими рушійними силами душі є віра, надія й любов, і саме до цього закликає правильне дослідження

Біблії. Зовнішня краса Біблії, тобто краса образів і висловлювань, є, так би мовити, тільки оправою, у якій міститься її справжній скарб – краса святості. У її оповідях про мужів, котрі ходили з Богом, ми можемо бачити відблиски Його слави. Він – „увесь пожадання“, уся краса Землі й Неба – лише тьмяне Його відображення. „Якщо Я буду піднятий від землі, – сказав Він, – то притягну всіх до Себе!“ (Івана 12:32). Коли дослідник Біблії споглядає Викупителя, у його душі пробуджується таємнича сила віри, поклоніння й любові. Погляд зосереджується на Христі, і споглядальник змінюється на подобу Того, Кого він так палко любить» (Е. Уайт. Виховання, с. 192). Жоден учень не може рости і змінюватися на подобу свого Вчителя без щоденного вивчення Божого Слова.

МЕТА СВЯЩЕННОГО ПИСАННЯ

Метою Писання є привести нас до Ісуса. Уся Біблія вказує на Христа. Сам Господь показав це, коли цитував Слово Боже в пустелі. «І прибув Він у Назарет, де був вихований, увійшов за Своєю звичкою в день суботний до синагоги та встав, щоб читати. Дали Йому книгу пророка Ісаї. І, розгорнувши книгу, Він знайшов місце, де було написано: Дух Господній на Мені, бо Він помазав Мене благовістити убогим, послав Мене зціляти розбитих серцем, проповідувати полоненим визволення, сліпим – прозріння, і пригноблених відпустити на волю; звіщати рік Господнього помилування! Згорнувши книгу, Він віддав її слугі та й сів, а очі всіх у синагозі пильно стежили за Ним. І Він почав говорити до них: Сьогодні, коли ви чуєте, сповнилося це Писання» (Луки

4:16-21). Ісус знав, що це місце Писання вказувало на Нього. Він пов'язав старанне дослідження Слова Божого з вічним життям. Вічне життя – це результат пізнання Господа. «Вічне життя є те, щоб знали Тебе, єдиного істинного Бога, і Того, Кого Ти послав, – Ісуса Христа» (Івана 17:3).

«Саме так перші учні стали схожими на нашого дорогого Спасителя. Почувши Його слова, вони відчували свою потребу в Ньому. Вони шукали Його, знайшли і пішли слідом за Ним. Учні перебували з Ним скрізь: удома, за столом, на лоні природи. Вони навчалися в Нього щодня, приймаючи з Його уст уроки святої правди; дивилися на Нього, як слуги на пана, щоб зрозуміти, як потрібно діяти. Учні Христа в усьому були подібні до нас (див. Якова 5:17). Вони повинні були так само, як і ми, боротися з гріхом, так само потребували благодаті, щоб жити святим життям» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 72). Ми можемо мати той самий досвід сьогодні.

ТРУДНОЩІ НА ШЛЯХУ

Сила християнина знаходиться в Божому Слові. Учень, який намагається прямувати за Ісусом, не роздумуючи над Біблією щодня, приречений на духовну смерть. Як людині щодня потрібна їжа, аби залишатися здоровою, так віруючому потрібно отримувати духовну поживу. Павло писав: «Тому візьміть усю Божу зброю, щоб ви змогли дати опір у день зла і, все подолавши, вистояти» (Ефес. 6:13). Щоденне вивчення Біблії – частина Божої зброї. Однак проблема полягає в тому, що гріховна природа не любить спілкування з Богом.

Вона зробить усе, аби не перебувати біля ніг Христа. Однак учні ніколи не дійдуть до кінця свого шляху, якщо не отримуватимуть духовну поживу. Це не відбувається саме по собі або випадково. Для цього потрібне рішення волі й наполегливість.

ПОВАГА ДО БІБЛІЇ

Ісус високо цінував Слово Боже. Зверніть увагу на Його слова: «Не думайте, що Я прийшов відмінити Закон або Пророків. Я не прийшов відмінити, але сповнити. Запевняю вас: доки будуть існувати небо й земля, жодна йота, жодна риска із Закону не зникне – все збудеться. Якщо хтось порушить одну з цих найменших заповідей і так навчить людей, – він найменшим назветься в Царстві Небесному; а хто виконає і навчить, той великим назветься в Царстві Небесному» (Матв. 5:17-19). У цих словах Ісус посилається на «Закон» і «Пророків». Так називали Біблію в старозавітні часи. Закон – це П'ятикнижжя, а пророки – старозавітні книги пророків. Христос сказав: «Я не прийшов відмінити, але сповнити».

Ісус був Богом, єдиним з Отцем і Святим Духом. Якщо хто-небудь і мав владу змінити написане слово, то це був Він. Однак Христос цього не зробив. Він постійно виявляв повагу до Біблії. Коли Ісусу ставили запитання, Він часто відповідав не Своїми словами, а цитував Біблію. Христос міг відповідати і Своїми словами, але не робив цього. Він цитував Писання, щоб показати його цінність і авторитет. Досліджуючи Євангелія, ми бачимо, що Ісус багато цитував Біблію. Його послідовник, істинний учень, також поважатиме Слово

Боже. Він враховуватиме контекст і не спотворюватиме справжнього значення Божих слів, як робив сатана в пустелі спокуси. Учні роблять те, чого навчає їх Учитель. Якщо Ісус поважав Писання, справжні учні робитимуть те саме.

ВИКЛАДАННЯ СЛОВА

Ісус використовував Писання не тільки для щоденного читання та спілкування з людьми, Він також проповідував з Біблії. У Нагірній проповіді, наприклад, Христос багато разів повторював: «Ви чули, що було сказано...» Ісус скеровував уми слухачів до Слова Божого. Він по-новому відкривав значення написаного в Біблії: «А Я кажу».

Законництво лідерів Юдеї перетворило вічні принципи на мертві правила. Багато хто із сучасників Христа турбувався тільки про зовнішній бік послуху. Вони лише на словах засуджували перелюб. Горе тій людині, яку спіймали на перелюбі! Таких побивали камінням у присутності свідків та інших людей. Однак ніхто не турбувався про принципи вірності й чистоти. Кожен намагався сховатися, щоб ніхто не бачив, ніхто не запідозрив у нечистих думках і почуттях, а там були нечистота й аморальність.

Ті самі фарисеї, які засуджували жінку, схоплену під час перелюбу, хтиво дивилися на неї. І тут з'явився Ісус. Він прийшов не для того, щоб змінити написане. У багатьох випадках «а Я кажу вам» означало: «Я по-новому поясню вам те, що було сказано в давнину». Він оживляв Божі Заповіді, які були задушені мертвою буквою формалізму.

Ісус прийшов у світ, щоб підкорювати серця людей і творити нове життя. Юдеї дивилися на заповіді як на простий звід заборон: «Не вбивай» (адже якщо вб'єш – помреш). Однак Христос нагадав про справжній зміст заповіді: (Якщо ти любиш Мене) «Не вбивай». Слова були тими самими, але зміст і мотивація іншими. Уся різниця полягала в любові.

УЧНІ, ЯКІ ПРОПОВІДУЮТЬ

Ми знаходимо застереження для учнів, які проповідують. Наша місія – проповідувати, використовуючи Біблію, щоб робити її живою. Священне Писання має бути значущим для сучасних людей. У цьому полягає завдання проповідника. Проповідуйте з Біблії, але не залишайтеся в минулому: історії, географії, археології давніх часів. Намагайтеся оживити біблійні уроки, застосовуючи їх для вирішення проблем, які хвилюють людей сьогодні. Саме до такої проповіді ми покликані як учні Господа.

ЗДОБУВАЮЧИ УЧНІВ СЛОВОМ

Ісус не обмежував використання Писання проповідями. Він використовував Біблію і в особистому служінні, коли спілкувався з однією-двома особами. Христос робив це неодноразово. Його вплив виявлявся не тільки у високому авторитеті винятково обдарованої Особистості, а й у тому, що Він використовував Слово Боже для підкріплення всіх Своїх слів.

Одним із найяскравіших прикладів цього, імовірно, є розмова Ісуса з двома учнями, які йшли до Емауса. Сумні

учні поверталися з Єрусалима. Вони вважали, що зі смертю Ісуса усі їхні сподівання на Месію виявилися марними. «Тоді Ісус сказав їм: О нерозумні й повільні серцем, аби вірити в усе, що говорили пророки! Хіба не треба було Христові постраждати й увійти у Свою славу? І, почавши від Мойсея та від усіх пророків, Він пояснив їм з усього Писання, що стосувалося Його» (Луки 24:25-27). Ісус скерував їхні серця до Писання і показав, що не слід впадати у відчай. Він сказав: те, що здавалося поразкою, було початком перемоги. Пізніше вони говорили: «...Хіба не палало наше серце, коли Він говорив нам у дорозі та пояснював нам Писання?» (вірш 32). Ось що відбувається зі щирими серцями, коли учень використовує Біблію для пояснення істини.

ЗАСВОЄНІ УРОКИ

Учні також навчилися користуватися Словом Божим як основою для їх навчання. Справжні учні підтверджують свої слова Писанням. Подивіться на приклад Петра, коли прийшов час обрати дванадцятого апостола замість Юди.

Ісус вознісся на Небо, а в апостолів з'явилася проблема. Як вони її вирішили? «Тими ж днями Петро, ставши серед братів, – а людей було близько ста двадцяти осіб, – сказав: Мужі, брати! Треба було, щоб сповнилося Писання, яке провіщав Дух Святий устами Давида про Юду, котрий привів тих, що схопили Ісуса; бо він був зарахований до нас і отримав частку в цьому служінні» (Дії 1:15-17). Проте не тільки Петро так робив. Усі апостоли використовували Писання збалансовано й мудро. У працях апостолів містяться сотні посилок на

Старий Завіт. Своїм ставленням вони навчають нас, що справжні учні знають Біблію, вивчають її щодня, застосовують у повсякденному житті, проповідують, ґрунтуючись на ній, і за її допомогою виходять зі скрутного становища.

Боже Слово має надзвичайну силу. Коли нічого не існувало, то небо і земля були створені силою Господнього Слова. Псалмист говорить: «...Бо сказав Він – і сталося, наказав – і з'явилося» (Псал. 33:9). Коли Ісус жив на Землі, силою Свого слова Він піднімав паралізованих, воскрешав мертвих, зціляв прокажених і творив багато чудес. Сьогодні в нас є написане Слово. За його допомогою ми можемо творити чудеса в житті людей. Тому Павло радить: «Постарайся представити себе гідним перед Богом, бездоганним працівником, що наставляє на принципи істини. А пустих балачок уникай, бо вони дедалі більше підштовхуватимуть до безбожності» (2 Тим. 2:15, 16). Чи бажаєте ви бути гідним учнем сьогодні?

Ініціатива «Залучення всіх членів Церкви» – це коли один жебрак говорить іншим, де знайти хліб. Ось практичні кроки, які ви можете зробити для особистої участі:

1. Вивчайте Слово Боже. Розмірковуйте над ним і завоюйте якомога більше уроків з джерела істини.
2. Викладайте істини Священного Писання вашим друзям. Проведіть біблійний семінар або євангельську програму.
3. Спечіть хліб і поділіться з вашим сусідом.

8

РОЗДІЛ 8

УЧЕНЬ І МОЛИТВА

Бути учнем Ісуса означає слідувати за Ним і ходити з Ним. Це не містика і не фантазія, а реальний досвід. Він включає в себе щоденне вивчення Біблії, навчання інших учнів і спілкування з Ісусом у молитві.

Молитва для духовного життя – те саме, що дихання для фізичного. Еллен Уайт писала: «Щоденна молитва настільки ж необхідна для зростання в благодаті й духовного життя, як і тілесна їжа для здоров'я. Ми повинні частіше спрямовувати наші думки до Бога через молитву. Якщо наші думки блукають, ми повинні направляти їх у святе русло. Докладаючи наполегливих зусиль, ми кожного разу все легше будемо справлятися з цим завданням. Ми не можемо ні на одну мить відокремитися від Христа і почувати себе безпечно. Він супроводжуватиме нас на кожному кроці, але лише за умови, якщо ми будемо дотримуватися всього того, що Він заповів нам» (Е. Уайт. Вісті для молоді, с. 115).

Ісус навчав, що християнське життя неможливе без молитви. Учні повинні навчитися молитися. Проблема

в тому, що через нашу егоїстичну природу навіть наші молитви нерідко опоганені егоцентризмом. Найчастіше ми в молитвах просимо Бога вирішити наші проблеми: зцілити нас, допомогти нам, подбати про нас і т. ін. Просити – не погано, але коли молитва обмежується нескінченними проханнями, нічого доброго не станеться у вашому християнському досвіді. Справжні учні повинні багато молитися, але не тільки за себе. Даниїл – гарний приклад.

ПРИКЛАД ДАНИЇЛА

Ми знаходимо приклад заступницької молитви в дев'ятому розділі книги Даниїла. Якщо ви прочитаєте всю молитву, то помітите, що ніде в ній Даниїл не просив за себе. Він молився за ізраїльський народ. «І нині прислухайся, Боже наш, до молитви Твого раба та до його благань, і нехай засвітиться Твоє лице над Твоєю спустошеною свяतिною, ради Господа! Нахили, Боже мій, вухо Своє та й послухай, відкрий Свої очі й побач наші спустошення та те місто, де кликалося Ім'я Твоє в ньому, бо ми кладемо свої благання перед Твоїм лицем не через свої справедливості, але через велику Твою милість» (вірші 17, 18).

Коли Даниїл молився, народ ізраїльський жив під гнітом Вавилонської імперії. Місто Єрусалим лежало в руїнах. Храм, який символізує присутність Божу, був наполовину зруйнований, і Даниїл молився за свій народ і за відновлення міста. Безперечно, як і кожна людина, пророк мав свої особисті проблеми, але його переживання за місто й народ були вищими за турботу про особисті потреби.

ПРИКЛАД ЙОВА

Цей патріарх пережив скрутні часи. Він усе втрапив: дітей, майно, захворів і не знав, що йому робити. Як ви гадаєте, чи правильно було за таких обставин благати Бога про допомогу? Йов, звичайно, просив Господа вирішити його проблеми, але, очевидно, нічого не відбувалося. Потім він змінив спрямованість своїх молитов і почав турбуватися про друзів. Зверніть увагу, що сталося: «І Господь привернув Йова до першого стану, коли він помолився за своїх приятелів. І помножив Господь усе, що Йов мав, удвоє» (Йова 42:10). Це означає, що Бог відповів на молитву пророка за його друзів, але Він також задовольнив потреби Йова. У цьому полягає сила заступницької молитви.

«Будемо прагнути ходити у світлі, як і Христос у світлі. Господь повернув Йова до першого стану, коли той помолився не тільки за себе, але і за тих, хто був налаштований проти нього. Коли він відчув щире бажання, щоб душі, які згрішили проти нього, отримали допомогу, він сам її отримав. Будемо ж молитися не тільки за себе, але і за тих, хто образив нас і продовжує ображати. Моліться, моліться, особливо в думках. Не давайте Господу спокою, бо Його вуха відкриті, щоб чути щирі, наполегливі молитви, коли душа упокорюється перед Ним» (Е. Уайт. Молитва, с. 244).

Істинний учень повинен бути людиною молитви. Ви можете просити в Бога те, що вам потрібно, але ви також повинні молитися за інших, особливо за тих, кого ви хочете привести до Христа. «Коли

прагнемо навертати інших до Христа, несучи тягарі душ у наших молитвах, тоді під впливом Божої благодаті наші серця битимуться частіше, почуття палатимуть більшою горливістю; усе наше християнське життя набуде більшої реальності, стане більш серйозним, більш молитовним» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 354).

ЗАСТУПНИКИ В МОЛИТВІ

Ісус знав, що зусилля учнів, якими б добрими не були їхні наміри, приречені на поразку, якщо вони намагатимуться жити християнським життям власними силами. Тому Він молився за нас. «Симоне, Симоне, ось сатана випросив вас, щоб пересіяти, як пшеницю; Я ж благав за тебе, щоб не забракло тобі віри; і ти, коли навернешся, зміцни своїх братів!» (Луки 22:31, 32). У цих словах є дві думки. Перша – Ісус співчував Петру й іншим учням і молився за них. Петру Він сказав: «Я ж благав за тебе, щоб не забракло тобі віри». Потім Христос дав йому повеління: «І ти, коли навернешся, зміцни своїх братів». Петро мав зміцнити віру своїх братів – інших учнів. Він повинен турбуватися про духовне життя своїх братів і бути заступником у молитві за своїх співробітників.

Заступницька молитва допомагає учневі рости духовно так само, як і застосування істини на практиці. Якщо ви не готуєте учнів, то, напевно, ви і не будете молитися за цих людей. Та коли ви починаєте за когось молитися, то забуваєте про свої проблеми. Ви навіть не помітите, як проводите багато часу з Богом у молитві.

МЕНІ НЕ ХОЧЕТЬСЯ МОЛИТИСЯ

Проблема християн полягає в тому, що ми знаємо про необхідність молитовного життя, але не відчуваємо спонукання до молитви. Чому? Через нашу гріховну природу. Незважаючи на навернення, ми залишаємося грішними істотами, а гріховна природа не прагне до спілкування з Богом. Якщо ми і будемо постійно молитися, то не тому, що хочемо, а тому, що усвідомлюємо необхідність у молитві.

Учитель виклав нам цей урок. Він, будучи Богом у тілі, міг прожити переможне життя і без допомоги Отця, але Він так не зробив. Ісус прийшов у наш світ не тільки для того, щоб навчити нас, що ми можемо перемогати спокуси, але і показати, як це можливо. Ключем тут є молитва. Тому Христос прокидався рано-вранці або залишав натовпи народу пізно ввечері та спілкувався з Отцем у відокремленому місці (див. Матв. 14:23; Марка 1:35; 6:46; Луки 6:12).

Іноді Ісус цілу ніч проводив у молитві, але вранці Він сходив з гори сповнений сил. Сила, за допомогою якої Христос долав спокуси і творив великі чудеса, була результатом Його молитовного життя. Коли Він прийшов на Землю, то уклав заповіт з Отцем: Він не буде користуватися Своєю Божественною силою без згоди Того, Хто послав Його.

«Якби люди, які сповіщають урочисту вістку застереження для нашого часу, усвідомили свою відповідальність перед Богом, вони б зрозуміли необхідність ревної молитви. Коли міста й селища занурювалися в опівнічний сон, коли всі люди розходилися по домівках, Христос, наш Взірець, ішов на Оливну гору і

там, серед тінистих дерев, проводив цілу ніч у молитві. Той, Хто Сам не був заплямований гріхом, однак був Скарбницею благословень, Чий голос, який вимовляв небесне благословення, перелякані учні почули в четверту сторожу ночі в бурхливому морі та Чие слово могло підняти мертвих з могил, підносив Свої прохання і благання з невимовним зойком і сльозами. Він молився не за Себе, а за тих, кого прийшов спасти. Опиняючись у становищі прохача, отримуючи з рук Свого Отця свіжу силу й енергію та відчуваючи після такого спілкування з Небом новий приплив сил і бадьорості, як Заступник людини, Він ставив Себе на місце страждених і подавав їм приклад важливості й необхідності молитви» (Е. Уайт . Свідчення для Церкви, т. 4, с. 528).

Вісниця Господня говорить, що молитва – це відкриття серця Богу як нашому Другові. Тому справжні учні спілкуються з Ісусом так, немов би вони розмовляють зі своїм шанованим другом. Про що говорять друзі? Про все. Молитва потрібна не для того, щоб інформувати Бога про наші потреби. Він знає, чого ми потребуємо, раніше нашого прохання. Мета молитви – підтримати спілкування з Отцем та отримати Його силу для переможного життя.

«У таємній молитві душа звільняється від впливу навколишнього світу, від непотрібного хвилювання. Спокійно і разом з тим палко вона спрямовується вгору, до Бога... Приємний і тривалий вплив справлятиме Той, Хто бачить таємне і Чие вухо відкрите, щоб слухати щиросердні молитви й відповідати на них. За допомогою спокійної та простої віри душа

встановлює зв'язок з Богом і приймає Божественні промені світла, які зміцнюють її долати спокуси і нападки сатани. Бог – наша фортеця і сила» (Е. Уайт. Молитва, с. 178).

Один чоловік сказав мені, що йому не вистачає сили волі, щоб молитися. Багато людей, схожих на нього, не моляться, оскільки вони також вважають, що їм не вистачає сили волі. Проте ті самі люди встають о четвертій ранку і йдуть на роботу. Отже, у них є сила волі, але вони вмикають її тільки для земних справ, а не для того, що насправді важливо. «Коли ми відчуваємо, що найменше схильні спілкуватися з Ісусом, будьмо стараннішими в молитві. Чинячи так, ми розірвемо тенета сатани, похмурі хмари розсіються, і ми відчуємо солодку присутність Ісуса» (Е. Уайт. Молитва, с. 271).

«ПРОСІТЬ – І ДАСТЬСЯ ВАМ»

Одного разу Ісус сказав: «Просіть – і дасться вам; шукайте – і знайдете; стукайте – і відчинять вам. Адже кожний, хто просить, – отримує, а той, хто шукає, – знаходить; і тому, хто стукає, – відчинять. Чи ж є з-поміж вас хтось такий, що коли син попросить у нього хліба, подасть йому камінь? Або якщо попросить риби, подасть йому гадюку? Тож якщо ви, будучи злими, вмієте добрі дари давати вашим дітям, то наскільки більше ваш Небесний Отець дасть добра тим, які просять у Нього?» (Матв. 7:7-11). Ці слова не розуміє багато людей. Ісус обіцяє дати Своїм дітям усе, що вони проситимуть. Він сказав: «Знову запевняю вас: коли двоє з вас на землі погодяться просити про будь-яку річ, яку

лише просять, буде їм дано від Мого Отця Небесного» (Матв. 18:19).

Чому ж Бог за нашим бажанням не відповідає на всі молитви? Можливо, нам потрібно просити по-іншому. Яка мета молитви? Її мета – розвивати спілкування з Богом. Завдяки молитві наш егоїзм замінюється посвяченням Богу, наші людські пристрасті залишають нас, а в душі розквітає характер Ісуса. Тоді Його воля стає нашою: «І це та відвага, яку маємо до Нього, що коли чогось попросимо згідно з Його волею, Він вислуховує нас!» (1 Івана 5:14).

Молитва – це внутрішнє ставлення до Бога, що веде до повної згоди з Ісусом, коли Він стає центром нашого повсякденного життя і ми щодня живемо з Ним. У результаті ми вчимося дивитися на життя Його поглядом і розуміємо, що в ньому є важливіші речі, ніж задоволення наших основних людських потреб. Це не означає, що ми огорнемо життя такою таємничістю, що нам не потрібно вже буде ні працювати, ні їсти. Бог знає, що ми потребуємо матеріальних речей, але Він бажає дати нам досвід віри. Однак будьте обережні! Віра – не егоцентрична самовпевненість. Це довіра Богу навіть тоді, коли все йде не так, як було заплановано.

«Молоді люди, які прагнуть зодягнутися в усю Божу зброю і кожен день певний час присвячувати роздумам, молитві та вивченню Писання, будуть пов'язані з Небом і зможуть справляти перетворювальний вплив на ближніх. Їхньою долею стануть великі задуми, благородні прагнення, ясне розуміння істини і свого обов'язку перед Богом. Вони прагнутимуть чистоти, світла,

любові й усіх чеснот небесного походження. Їхні ревні молитви проникнуть у внутрішнє, за завісу. У цих молодих людей з'явиться свята відвага, щоб приходити перед обличчя Безмежного. Вони відчують, що небесне світло та слава приготовані саме для них, і таке близьке знайомство з Богом буде очищати, підносити й облагороджувати їх. Це є перевагою істинних християн» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 112).

УЧНІ, ЯКІ МОЛЯТЬСЯ

Якщо подивитися на життя церкви та апостолів у першому і другому століттях, ми помітимо, що вони засвоїли уроки Вчителя. Звичайно, вони молилися про свої фізичні й духовні потреби, але частіше підносили молитви за інших людей, навіть за можновладців, від яких зазнавали гонінь. Життя ранніх християн було життям постійної молитви за інших людей. І яким був результат? Церква росла дивовижним чином, сили зла тремтіли. Вірність християн була такою, що вони не боялися помирати на аренах римських амфітеатрів і, незважаючи на шалений опір, продовжували виконувати свою місію.

Ми повинні також засвоїти уроки Вчителя. Ми – Його учні, а справжні учні живуть так, як жив їхній Учитель. Ми не повинні помилитися, думаючи: якщо маємо позитивну статистику, то все в нас у духовному плані добре. «У міру того, як обсяг роботи збільшується і люди в певній галузі Божої справи досягають успіху, виникає небезпека покладатися на людські плани і методи. Тоді людина починає менше молитися, менше вірити. Як і учням, нам загрожує небезпека забути про

свою залежність від Бога і “спасатися” власною діяльністю. Ми повинні постійно дивитися на Ісуса, пам’ятаючи, що духовна праця звершується завдяки Його силі. Хоч потрібно активно трудитися для спасіння гинучих, необхідно також знаходити час для роздумів, молитви і вивчення Слова Божого. Лише праця, яка супроводжується багатьма молитвами й освячена заслугами Христа, принесе в кінцевому результаті користь» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 362).

Ініціатива «Залучення всіх членів Церкви» включає в себе заступницьку молитву. Ось практичні кроки, які ви можете зробити, щоб взяти участь у цьому служінні:

1. Починайте день з молитви. Запам’ятовуйте біблійні обітниці.
2. Моліться за людей, яких ви хочете побачити на Небі.
3. Просіть Бога, щоб Він показав вам потреби, які мають ваші ближні, і допоміг їх задовольнити.

Розділ 9

ОЧІКУВАННЯ І ВИКОНАННЯ МІСІЇ

Тривале очікування може викликати втому. Очікування і тривожність – брати-близнюки, як і сумніви й невизначеність. Утома повільно поглинає надію, і майбутнє стає розмитим і непевним. Учні Христа не можуть чекати свого Господа, дивлячись на небо і рахуючи дні, не ризикуючи при цьому загубитися в балачках і думках.

«НЕ БАРИТЬСЯ ГОСПОДЬ З ОБІТНИЦЕЮ» (2 ПЕТРА 3:9)

Надія дала життя адвентистському народу. Піонери-адвентисти очікували Приходу Христа з великим нетерпінням. Вони вірили, що Спаситель прийде за їхнього життя та проповідували про велику подію всіх віків з великим посвяченням і наполегливістю. Однак минуло майже два століття, а Ісус не повернувся. Проте надія – не надбання наших піонерів. Учні в Ранній

Церкві також підживлювали свою віру надією побачити Ісуса в славі. Вони вірили, що Христос прийде за їхнього життя. Ба більше, «блаженна надія» (див. Тита 2:13) надихала й мотивувала віруючих протягом усієї історії Землі.

Енох під час свого життя сповіщав цю пророчу істину. «Про них пророкував Енох, сьомий від Адама, кажучи: Ось прийшов Господь з десятками тисяч Своїх святих ангелів, щоб учинити суд над усіма й звинуватити кожную душу в усіх вчинках їхньої безбожності, які вони безбожно накоїли, і за всі жорстокі слова, які говорили проти Нього безбожні грішники!» (Юди 14, 15). Енох був вірним та істинним учнем. Учні завжди чекали повернення Господа, але вони ніколи не проводили час очікування бездіяльно.

«Спілкуючись із Богом, Енох продовжував освячуватися. Коли він навчав тих, які бажали слухати його мудрі слова, його лице сяяло небесним світлом. Його сповнений святості й величі вигляд викликав у людей шанобливість. Господь любив Еноха, бо він неухильно прямував за Ним, ненавидів беззаконня й ревно шукав небесної мудрості, щоб досконало чинити Його волю. Енох прагнув ще тіснішого єднання з Богом, Котрого боявся і шанував, Котрому поклонявся. Бог не дозволив Енохові померти, як помирають інші люди, натомість послав Своїх ангелів, щоб узяти його на Небо живим. У присутності праведних і нечестивих Енох був узятий з їхнього середовища. Люди, які любили його, подумали, що Бог, напевно, залишив його в якомусь із його місць усамітнення, однак, не знайшовши його після ретельних пошуків, вони об'явили, що

Еноха не стало, бо його забрав Бог» (Е. Уайт. Історія викуплення, с. 59).

Енох був взятий Богом, не побачивши смерті, але обітниця про Прихід Христа ще не виконалася. Чому ж Ісус ще не повернувся, незважаючи на очікування Свого народу і біблійні вказівки на Його швидкий Прихід? Можливо, відповідь прихована в елементі непередбачуваності Його Приходу. Бог бажає, щоб Його народ був постійно готовий, а не готувався тільки тому, що Він скоро прийде.

ЕЛЕМЕНТ НЕСПОДІВАНКИ

Усі біблійні автори описували Другий прихід Христа як подію раптову й несподівану. Ісус говорив: «Отже, пильнуйте, бо не знаєте, якого дня прийде ваш Господь» (Матв. 24:42). «Стережіться, щоб ваші серця не обтяжувалися ненаситністю, пияцтвом і життєвими клопатами, і щоб не надійшов на вас той день несподівано, наче пастка, бо прийде він на всіх, хто проживає на поверхні всієї землі. Тож пильнуйте, постійно моліться, щоби змогли ви уникнути всього того, що має відбутися, – і стати перед Сином Людським!» (Луки 21:34-36).

Ісус завжди акцентував увагу не на тому, що потрібно знати день і годину Його Приходу, а на приготуванні до цього великого дня. Апостол Павло поділяв Його переживання: «...Адже самі з певністю знаєте, що день Господній приходить, як злодій уночі» (1 Сол. 5:2).

У ПЕРСПЕКТИВІ ЧАСУ

Петро найкраще пояснює причину очевидного зволікання, а також те, як слід жити, аби уникнути

розчарування від нездійснених очікувань. Він писав: «Знайте насамперед те, що в останні дні прийдуть з насмішками кепкуни, які живуть за власними пожаданнями, і скажуть: Де обітниця Його приходу? Бо відколи впокоїлися батьки, все залишається так, як від початку творення! Тож є заховане – для тих, які цього бажають, – що небо було з прадавнини, і земля – з води та водою – створена Божим Словом, через те тодішній світ, потоплений водою, загинув. А сьогоднішнє небо й земля збережені тим самим Словом і тримаються для вогню на день суду і погибелі безбожних людей. Це одне хай не буде приховане від вас, улюблені: один день у Господа – мов тисяча років, а тисяча років – немов один день!» (2 Петра 3:3-8).

Людам, чиє життя, у кращому випадку, триває 100 років, здається, що Прихід Христа затримується. Та що означає час для вічного Бога? «Один день у Господа – мов тисяча років, а тисяча років – немов один день». Петро писав це для того, щоб пояснити очевидне зволікання, адже критики говорили: «Де обітниця Його приходу?» Апостол пояснює, що люди і Бог сприймають час по-різному. Він говорить про те, що зволікання з людського погляду насправді не є зволіканням з Божої перспективи. Апостол писав: «Не бариться Господь з обітницею, хоч це деякі вважають за зволікання, але є довготерпеливий до нас, не бажаючи, аби хтось загинув, а щоб усі прийшли до каяття» (вірш 9).

ЯК ПРАВИЛЬНО ЧЕКАТИ

Як найкраще очікувати Приходу Ісуса? Якщо ми впадатимемо у відчай від довгого очікування, то це не

допоможе. Очікування не переноситься легше, якщо постійно дивитися на годинник або намагатися дізнатися день і годину. Сам Ісус говорив про це, коли помітив занепокоєння учнів щодо майбутніх подій. «А вони зішлися і запитували Його, кажучи: Господи, чи не в цей час Ти відновиш царство Ізраїля? Та Він сказав їм: Не вам знати час і строки, котрі Отець встановив Своєю владою, але ви приймете силу, коли Святий Дух зійде на вас, і ви будете Моїми свідками в Єрусалимі, по всій Юдеї та Самарії – і аж до краю землі!» (Дії 1:6-8) Цими словами Господь навчав, що найкраще очікування переноситься тоді, коли ми є Його свідками і виконуємо Його місію.

Припустімо, що я попрошу вас зустрітися завтра на міській площі. Я не скажу вам, о котрій годині я прийду, – я можу прийти в будь-який момент. Ми прощаємося і розходимося. Ви приходите на площу вранці, сідаєте на лавку і починаєте дивитися в усіх напрямках. Минає година, напруга наростає. Ви все ще пильно вдивляєтеся в людей, шукаючи мене поглядом, але мене все немає. Через три години ви все ще там. Ви втомилися, дивитися на годинник і з нетерпінням чекаєте моєї появи. Час минає, хвилини змінюють години. Ви відчуваєте голод і спрагу. На годиннику – 18:00. Ви чекаєте від шостої ранку. Дванадцять годин очікування – це довго. У вас уже болить шия від постійних поворотів то в один, то в інший бік. У результаті ви доходите висновку, що я не прийду, і йдете. Я з'являюся через хвилину після вашого відходу, але вас уже немає. Ви даремно чекали. Ви засмутилися та зневірилися чекати. Ваша надія не справдилася. Ви даремно витратили день.

ПРАЦЮЙТЕ ПІД ЧАС ОЧІКУВАННЯ

А тепер уявіть собі іншу картину. Я прошу вас чекати мене завтра на міській площі, але цього разу даю вам роботу. Доки мене немає, вам потрібно виконати завдання: у вас 10 величезних коробок з цукерками, які потрібно загорнути в обгортку. Ви отримуєте цукерки і обгортковий папір. О шостій ранку ви починаєте старанно працювати. Роботи стільки, що завершити її до мого приходу здається неможливим. Проте ви не розумієте, що, хоч я міг виконати цю задачу по-іншому, я все-таки довірив її вам, щоб очікування не здалося вам важким і безнадійним.

Ви приходите о шостій ранку і концентруєтеся на виконанні своєї місії. Ви настільки зайняті, що час, здається, летить. Замість того щоб дивитися на годинник, ви настільки занурені у свою роботу, що не зупиняєтеся. Продовжуючи працювати, ви раптом відчуваєте, як моя рука лягла на ваше плече. Ви дивитеся на мене з подивом – уже 18:00.

– О, ви вже тут?

– Так, я вже прийшов.

– Я навіть не помітив, як минув час.

– Звичайно, ви не помітили, адже були сконцентровані на місії, а не на часі.

ЯКЩО ВІН ЗАТРИМУЄТЬСЯ, ПРОДОВЖУЙТЕ ЧЕКАТИ

Порада Петра звучить так: «Коли все це таким чином буде знищене, то якими треба бути у святому житті й у побожності вам, котрі чекаєте й прагнете приходу

Божого дня, під час якого небо, охоплене полум'ям, зникне, а розжарені стихії розплавляться?» (2 Петра 3:11, 12). Далі він писав: «Тому, улюблені, очікуючи цього, постарайтеся, щоб Він знайшов вас у мирі, чистими і незаплямованими» (вірш 14).

Подивіться на слова «котрі чекаєте» й «очікуючи». Вони вказують на Прихід Христа. Як нам жити незаплямованим і непорочним життям, очікуючи Ісуса? Очевидно, це пов'язане з тим, що писав Павло про церкву без плями і вади. Це церква, яка відображає характер Ісуса. Як ми можемо сприяти приготуванню церкви до зустрічі з Ним?

У шостому розділі Послання до ефесян Павло описує інструменти, які дав Бог для підготовки такої церкви: «Тому візьміть усю Божу зброю, щоб ви змогли дати опір у день зла і, все подолавши, вистояти. Отже, стійте, підпережіться істиною, зодягніться в броню праведності, взуйтеся в готовність благовістити мир. Понад усе візьміть щит віри, яким зможете погасити всі вогненні стріли лукавого; візьміть шолом спасіння і духовний меч, яким є Боже Слово. Постійно моліться духом усякою молитвою і проханням, дбайте про це з усякою витривалістю і благанням за всіх святих» (Ефес. 6:13-18).

Церква, яка використовує цю зброю, зможе встояти і залишитися непохитною, відображаючи Божу славу. Ось інструменти для досягнення такого стану: істина, праведність, готовність благовістити мир, віра, спасіння, Слово Боже і молитва. Дозвольте мені розбити ці інструменти на дві групи. У першу я поміщу істину, праведність, віру і спасіння. Ці чотири Божих

інструменти дані людям як дар, але від них вимагається пізнавати істину, плекати віру, щодня приймати праведність і оновлювати досвід спасіння. Три останні – віра, Слово Боже і готовість благовістити мир – також є Божими інструментами, але вони вимагають більш активної участі. Дари істини, праведності, віри та спасіння будуть завжди доступні, незважаючи на дії людей. Однак щодо готовності благовістити, щодня вивчати Біблію, молитися – наша участь незамінна. Бог не робитиме цього за нас.

Ми всі знаємо, що означає молитися і вивчати Біблію. Та що означає «готовість благовістити мир»? Ісаї пояснює: «Які гарні на горах ноги благовісника, що звіщає про мир, що добро провіщає, що спасіння звіщає, що говорить Сіонові: „Царює твій Бог!“» (Ісаї 52:7). Нагальність проповіді Євангелія пояснюється необхідністю вести людей до Христа і готувати нових учнів. Ми можемо називати це свідченням. Це незамінний інструмент у процесі духовного зростання. Його кінцева мета полягає в тому, щоб ми відображали характер Ісуса Христа.

Багато християн молиться і вивчає Біблію щодня. Однак у більшості є труднощі з тим, щоб приводити людей до Христа. Щирі люди, які мають добрі наміри, намагаються щосили, але часто розчаровуються, що не вдається привести людей до Ісуса. Вони доходять висновку, що в них немає «дару» благовісника. З погляду Бога молитва, вивчення Біблії та місіонерська робота – не дари, а важливі інструменти для християнського зростання. Використання цих інструментів визначає наше зростання в благодаті. Ці інструменти

потрібно використовувати одночасно, щоб вони були ефективними. Молитва і вивчення Біблії, відокремлені від християнського свідчення, не володіють достатньою силою. Вони навіть можуть призвести до містицизму й фанатизму. Про це говорить Дух пророцтва: «Однак цей час не має бути часом абстрактного релігійного посвячення. Очікування, пильнування й ревну працю необхідно поєднувати» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 85). Що Еллен Уайт має на увазі під абстрактним релігійним посвяченням? Я вважаю, що вона говорить про вивчення Біблії та молитву, які відокремлені від місіонерської праці. Однак якщо включити свідчення в своє «релігійне посвячення», ви почнете швидко рости, що допоможе вам відобразити Божу славу. «Бог перебуває в душі тією мірою, у якій вона віддається Богові в служінні людям» (Е. Уайт. Небесні принципи щасливого життя, с. 81).

БЛАЖЕННІ

Говорячи про Свій Другий прихід, Ісус сказав: «Блаженний той раб, якого пан, коли прийде, знайде, що він так робить» (Матв. 24:46). Як робить? Виконує місію. Ми повинні посвятити себе пошуку грішників, щоб зробити їх учнями Ісуса. «У цій роботі й нам також необхідно брати участь. Замість того щоб жити в очікуванні якогось особливого часу загального збудження, нам потрібно розширювати вже наявні можливості для роботи спасіння душ. Замість того щоб виснажувати свої розумові сили в здогадах щодо часу і строків, які Господь залишив у Своїй владі, не розповівши про них людям, ми повинні віддати себе під керівництво Святого Духа,

виконувати свої нинішні обов'язки, давати хліб життя, очищений від людських оман, душам, які гинуть без істини» (Е. Уайт. Вибрані вісті, т. 1, с. 186).

Ініціатива «Залучення всіх членів Церкви» передбачає наслідування Ісуса. Ось практичні кроки, які ви можете зробити для особистої участі:

1. Проведіть євангельську програму у себе вдома або за кордоном.
2. Запросіть когось прийняти Ісуса особистим Спасителем.
3. Поділіться своїм одягом з нужденною людиною.

10

Розділ 10

ВИЖОВАННЯ ДУХОВНИХ ЛІДЕРІВ

Без лідерів не буде організованої Церкви. Ісус підготував лідерів до зародження Церкви. Він – наш Взірець. Христос працював із дванадцятьма, які змогли сколихнути весь світ. Як Він це робив? Біблія говорить: «Сталося тими днями, що Він вийшов на гору помолитися і провів цілу ніч у молитві до Бога. А коли настав день, Він покликав Своїх учнів, вибравши з них дванадцятьох, яких і назвав апостолами» (Луки 6:12, 13).

ПЕРЕД ПІДГОТОВКОЮ ЛІДЕРІВ

Мене вражають слова Луки: «Сталося тими днями, що Він вийшов на гору помолитися і провів цілу ніч у молитві до Бога». Це не була молитва перед виборами виборчої комісії. Вона не складалася з кількох коротких прохань, аби Отець дав мудрості. Христос молився цілу ніч. Навіщо стільки молитися? Наступного дня Ісусу потрібно було почати відбір дванадцяти учнів і

потім готувати їх до роботи, заради якої Він прийшов. Ці мужі мали керувати підготовкою Божого народу до Небесного Царства. Потрібна була мудрість згори для їх відбору.

Ісус виклав найважливіший урок про виховання лідерів, які повинні готувати учнів. Ці чоловіки й жінки мають займатися не теоретичними чи формальними питаннями, а стати духовними лідерами. Першим кроком у підготовці лідерів була молитва про мудрість від Бога. Підготовка лідерів, які здобуватимуть учнів, – це Божа робота. Ми, люди, схильні до частих помилок без Божого керівництва. Навіть коли хочемо вчинити чесно, ми ризикуємо керуватися винятково людськими стандартами.

НЕ ТІЛЬКИ ЗОВНІШНІЙ ВИГЛЯД

Бог сказав Самуїлу щодо обрання царя над Ізраїлем: «Та Господь сказав Самуїлові: «Не дивись на обличчя його та на високість зросту його, бо Я відкинув його Собі! Бо Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце»» (1 Сам. 16:7). Як людям навчитися бачити так, як Бог? Тільки завдяки молитві. Я говорю зараз про обрання лідерів, які готуватимуть учнів, а не просто про учнів. Ми всі покликані бути учнями Христа в проповіді Євангелія. Це включає в себе підготовку інших учнів. Однак тільки деякі покликані бути лідерами.

УСЕБІЧНО РОЗВИНЕНІ ЛЮДИ

Чоловіки і жінки мають фізичні, розумові й духовні сили. Дух пророцтва говорить, що справжня освіта – це

гармонійний розвиток цих сил. Ми часто припускаємося помилки, підкреслюючи важливість тільки одного з цих трьох аспектів у підготовці лідерів. Хтось робить акцент на інтелектуальній та теоретичній підготовці. Інші акцентують на досвіді. Треті ж виділяють тільки духовний аспект лідерства. Чинячи так, ми відходимо від цілісного сприйняття особистості, утрачаємо баланс і схвалюємо лідерів з вадами. Вислів «лідери з вадами» – не приниження. Це не означає, що вони погані, але в них може бути неправильне розуміння речей, людей і життя загалом. Інтелектуальна підготовка необхідна. Інформацією про різні аспекти життя не можна нехтувати. Однак сама по собі інформація не змінює – перетворююча сила приходить від Святого Духа. Він бере теоретичну інформацію і застосовує до різних обставин життя, роблячи її значущою і корисною. Якщо ми хочемо готувати духовних лідерів, то повинні допомагати їм здобувати глибокий духовний досвід, не нехтуючи при цьому теорією, освітою та життєвим досвідом.

«У будь-якій освіті найперший урок – це знання і розуміння Божої волі. Кожен день життя нам необхідно здобувати це знання. Вивчати науки, керуючись лише людським тлумаченням, означає отримувати фальшиву освіту, але пізнавати Бога і Христа означає вивчати науку Небес. Труднощі в освіті пояснюються тим, що мудрість і пізнання Бога не поставлені на належну висоту» (Е. Уайт. Виховання дітей, с. 293).

ПРАКТИЧНІСТЬ ІСУСА

Ісус був нашим Взірцем у справі підготовки духовних лідерів. У шостому розділі Євангелія від Луки ми

знаходимо настанови, які не обмежуються тільки теоретичним аспектом підготовки лідерів. Ісус представляє практичну євангельську вістку. Учення Ісуса завжди вирізнялося практичністю. Він не був філософом, який представляє дивовижні теорії про життя, а Життєдавцем, Котрий робить висновки з самого життя. Знайомлячись з Його вченням, часто складно сказати, де закінчувалися Його слова і починалися діла або де закінчувалися його діла і починалися слова. Його діла були продовженням слів, а слова – продовженням діл.

Лука починає своє Євангеліє такими словами: «Оскільки багато-хто брався складати розповіді про події, що відбулися в нас» (Луки 1:1) Ці «події, що відбулися в нас» були факти. Лука не був філософом, який спекулює на теорії. Він писав з історичної перспективи про вчення, яке знайшло своє відображення в ділах. Лука продовжує: «...І як нам передали їх ті, які із самого початку були очевидцями й служителями Слова» (вірш 2). Зауважте, очевидці були слугами Слова. Євангеліє починається зі Слова. Однак Слово – це втілений Христос, а не просто слова. Воно стало тілом (Івана 1:14).

Якби Євангеліє залишилося просто словом, воно було б не більше, ніж теорією. Його відповіді на великі життєві проблеми були б тільки теоретичними. Однак коли Слово стало тілом, то відповіді, які дає Євангеліє, стали практичною життєвою реальністю. Ісус не тільки сказав: «Любіть ваших ворогів», – Він любив тих, які розпинали Його і віддав Своє життя за них. Христос не просто сказав: «Прощайте тих, хто вас проклинає», –

але на хресті пробачив тих, хто розп'яв Його. Господь не просто говорив прекрасні слова про материнство, але, народжений Марією, Спаситель освятив материнство. Він не філософствував про те, що потрібно нагодувати голодних, але звершив чудо насичення тисяч людей хлібом і рибою.

У служінні Ісуса чудовим чином поєднувалися теорія і практика. Цим Він показав правильний шлях виховання лідерів. У житті християнського лідера повинні поєднуватися теорія і практика. Лука писав: «Першу книгу я написав про все, Теофіле, що Ісус почав робити й навчати, аж до того дня, коли, давши через Святого Духа накази апостолам, яких вибрав, Він вознісся» (Дії 1:1, 2). Христос робив і навчав, поєднуючи практику з теорією. Це правильний метод виховання лідерів.

НЕ ТІЛЬКИ ТЕОРІЯ

Ми перебуваємо в небезпеці, коли турбуємося тільки про теоретичне виховання лідерів. З якоїсь причини Ісус не вибирав Своїх перших учнів серед членів синаedrіону. Він пішов за межі міста і до моря. Теорія потрібна, і ми не повинні недооцінювати її важливість, але сама теорія веде до хибної самодостатності. Або ж, у кращому випадку, вона готує лідерів, які витають у хмарах і відірвані від реальності життя. «Бо так промовляє Високий і Піднесений, повіки Живущий, і Святий Його Ймення: Пробуваю Я на Височині та в святині, і з зламаним та з упокореним, щоб оживляти духа скромних, і щоб оживляти серця згноблених!» (Ісаї 57:15).

Для підготовки лідерів потрібні люди, які мають зламаний і упокорений дух. Справжній лідер визнає, що він обмежений у знаннях. Це єдиний правильний шлях, як можна чогось узагалі навчитися. Без бажання навчитися неможливо виховати здорового лідера, адже як можна навчити того, хто вже все знає? Покірність – це ключова риса характеру в житті лідера. Павло каже: «Нічого не робіть наперекір чи з марнославства, але в покорі вважайте одне одного більшим за себе» (Филп. 2:3).

Неможливо виховати лідера, який готуватиме учнів, не привівши насамперед його самого до Ісуса. Тільки завдяки щоденному спілкуванню з Христом він може відобразити в своєму характері Його характер. Самі лідери не помічають своєї покорності, але з боку стає видно, що вони відображають характер Господа. «Він, маючи Божу природу, не вважав посяганням бути рівним Богові, але понизив Самого Себе, прийнявши образ раба, постав у подобі людини, і з вигляду був як людина; Він упокорив Себе, був слухняним аж до смерті, і до смерті хресної. Тому й Бог надзвичайно звеличив Його та дав Йому Ім'я, яке вище всякого іншого імені» (Филп. 2:6-9).

Чи бачите ви шлях духовного лідера? Він упокорює себе, і Бог підносить його. Такий лідер не прагне, щоб його помітили. Він не виставляє напоказ своїх заслуг у служінні, але його життя залишає слід в історії. Бог шукає чоловіків і жінок, які бажають бути керованими Духом Святим, людей, які помічають свої невдачі та довіряють себе в руки Господа.

ЛІДЕРИ, ЯКИХ ПІДГОТУВАВ ІСУС

Повернімося до праць натхненого Богом історика Луки. Ось що він написав у книзі Дії апостолів: «Першу книгу я написав про все, Теофіле, що Ісус почав робити й навчати, аж до того дня, коли, давши через Святого Духа накази апостолам, яких вибрав, Він вознісся. Після Своїх страждань Він постав живий перед ними, з багатьма доказами, з'являючись їм упродовж сорока днів і розповідаючи про Царство Боже. І як були зібрані разом, Він звелів їм не відходити з Єрусалима, але очікувати обітниці від Отця, про котру, – сказав, – ви чули від Мене! Бо Іван хрестив водою, ви ж за кілька тих днів будете хрещені Духом Святим» (Дії 1:1-5). Як Ісус готував лідерів зі Своїх учнів? Лука написав: «Першу книгу я написав про все, Теофіле, що Ісус почав робити й навчати». Зверніть увагу на послідовність дій Ісуса у вихованні лідерів, які готуватимуть учнів. Спочатку Він робив, а потім навчав. У класній кімнаті учні повторювали те, що бачили і робили з Ісусом на практиці. Чи не повинні ми засвоїти цей урок?

Ісус також говорив їм про Царство Боже. Яка природа цього Царства? Як будь-хто може стати лідером в Царстві Божому на цій Землі, не розуміючи його природи? Царство Боже є духовним, тому вимагає духовних лідерів. Їх потрібно підготувати, вони повинні знати теорію, але насамперед вони мають бути духовними. Далі Лука записав слова Ісуса, у яких Він говорить учням, щоб вони не йшли на служіння, не отримавши Духа Святого. Для того щоб ті лідери могли виконувати духовну місію, вони повинні були прийняти Духа.

МІСІЯ ДЛЯ ВСІХ ВІРУЮЧИХ

Лідери, які готують учнів, повинні розуміти, що Бог доручив місію всім віруючим без винятку. Місія – Божий інструмент для зростання Його дітей. Вона доручена кожному віруючому, тому що всім потрібно рости. «Відповідальність за проголошення цього заклику лежить на всій Церкві. Кожний, хто почув це запрошення, повинен сповіщати його на горах і в долинах, говорячи: „Прийди!“» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 110). Це важлива заява. Лідери, які готують учнів, покликані зрозуміти, що для зростання Церкви недостатньо найняти команду місіонерів і професійних євангелістів, хрестити багато людей і збільшити статистику членства в Церкві.

Євангельські програми, робота місіонерів і хрещення дуже важливі. Прекрасно, коли вони є результатом особистої роботи кожного християнина. Однак якщо одні дають хороші показники статистики, а решта віруючих нічого не робить, то вони стають перешкодою на шляху розвитку Церкви. Лідери повинні розуміти, що «спасіння душ має стати справою всього життя кожного, хто сповідує Христа. Ми винні світу за ту благодать, яка дана нам Богом, за світло, яке світить на нас, і за ту красу й силу істини, які ми виявили та які нам відкрилися» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 4, с. 53).

НЕДБАЛА РОБОТА

Дух пророцтва знову і знову підкреслює, що спасіння душ «має стати справою всього життя кожного, хто

сповідує Христа». Кожного! Не деяких, а всіх! Євангеліє вже було б проголошене по всьому світу, якби ми керувалися генеральним планом Ісуса Христа і зробили хоча б щось, щоб спонукати кожного члена Церкви звернути увагу на своїх друзів, родичів і сусідів. Однак, на жаль, Божий план став просто «одним з методів» серед багатьох інших. І це не тільки сьогодні. У кінці XIX століття Еллен Уайт писала: «Кожна спасена Христом душа покликана працювати в Його ім'я для спасіння заблудлих. Цією роботою знехтували в Ізраїлі. Чи не нехтують нею сьогодні ті, хто визнає себе послідовником Христа?» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 191). Зверніть увагу на слово «знехтували». Вони не відмовлялися виконувати цю роботу, але просто вважали її не надто важливою, не приділяли їй достатньо уваги.

Ми вважаємо, що у нас все гаразд, у той час як ми постійно стурбовані пошуком якогось «революційного» методу виконання місії – такого, який не вимагав би великих витрат, великих зусиль з нашого боку і давав швидке зростання членства в Церкві.

ВАЖЛИВА СПРАВА

Це більш важлива справа, ніж може здатися на перший погляд. Мене часто вражають дані Богом настанови, які є доступні для нас. «Відповідальність за проголошення цього закликів лежить на всій Церкві» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 110). Чи розуміємо ми те, що говорить Бог? Перш ніж обирати когось лідером Церкви на будь-якому рівні, ми повинні запитати, чи розуміє той чоловік, що відповідальність за виконання

доручення Спасителя лежить на всій Церкві? Важливі не його адміністративні здібності, успіхи або досягнення, а те, чи розуміє він і підтримує Божий план для Його Церкви.

Еллен Уайт говорила про це багато разів: «Бог сповістив через свого пророка Ісаю: «І буду Я Єрусалимом радіти, і втішатися буду народом Своїм» (Ісаї 65:19). Ці слова сповняться, коли ті, які займають відповідальні пости, дозволять світлу сяяти... Метод роботи Христа повинен стати їхнім методом, вони мають навчитися виконувати вчення Його Слова» (Е. Уайт. Поради зі здоров'я, с. 338). Хоч ці слова були написані в контексті медичного служіння, вони не менш важливі в широкому сенсі. Якщо мене обирають на відповідальне служіння, я повинен не тільки дозволити своєму світлу сяяти, але, як лідер, я зобов'язаний слідувати методам роботи Христа і впроваджувати в життя вчення Його Слова.

«Пресвітери і всі, хто займає керівні посади в громаді, повинні приділяти більше уваги планам проведення роботи. Вони мають так організувати справу, щоб кожен член громади брав участь у якійсь роботі й жоден безцільно не проводив час» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 62). Церква ніколи не підніметься вище того рівня, який визначив для себе лідер. Моє завдання – зробити Божу мрію своєю. Мені потрібно заплющити очі й уявити, як Ісус Христос повертається на хмарах небесних, щоб зустрітися зі Своєю Церквою, яка не має плями чи вади. І потім слід поставити запитання: яких лідерів ми готуємо?

Ініціатива «Залучення всіх членів Церкви» включає в себе сплановане служіння для тих, хто ще не знає Бога. Ось практичні кроки, які ви можете зробити для особистої участі:

1. Об'єднуйтеся з іншими людьми.
2. Сплануйте роботу на рік і дайте кожному завдання.
3. Моліться про злиття Святого Духа.

11

РОЗДІЛ 11

ЦІНА УЧНІВСТВА

Протягом усієї гріховної земної історії ніколи не було легко залишатися послідовником Ісуса. Ми рухаємося проти течії світу навколо нас. Ворог Божий хоче нас знищити. Незважаючи на всі чудові біблійні обітницї, ми повинні розуміти, що Божий народ рухається по ворожій території до кінцевого пункту своєї подорожі. Цей світ – не наш дім. Ми – у світі, але не від світу. Ісус розумів це, адже в 12 років сказав батькам: «Хіба ви не знали, що Мені треба бути при справах Мого Отця?» (Луки 2:49).

НЕЛЕГКО ЙТИ ЗА ІСУСОМ

Справа нашого Отця не завжди збігається з нашими життєвими справами. Спосіб мислення Творця – це не образ мислення цього світу. Бог дивиться на речі не так, як ми. Він сказав: «Не думайте, що Я прийшов принести мир на землю; не мир прийшов Я принести, а меч. Бо Я прийшов розлучити сина з його батьком, дочку з її матір'ю і невістку з її свекрухою; вороги людині –

її домашні. Хто любить батька або матір більше, ніж Мене, той недостойний Мене; і хто любить сина або дочку більше за Мене, той недостойний Мене. І хто не бере свого хреста і не йде слідом за Мною, той недостойний Мене» (Матв. 10:34-38).

Ці слова Ісуса неправильно тлумачили протягом усієї історії християнства. Деякі вважають, що християнство пропагує руйнування сімей і відносин між людьми, але це не так. Ісус описував реалії життя учнів, яких не розуміли члени сім'ї та друзі. Ці люди говоритимуть про любов до вас, доки ви слухаєте їх. Та якщо вони дізнаються, що ви вивчаєте Слово Боже і хочете ходити Господніми шляхами, багато хто з них відвернеться від вас.

Я згадую одну матір, яка плакала день і ніч, щоб її донька перестала вживати наркотики й вести аморальне життя. Одного разу донька зустрілася з Ісусом і завдяки силі Євангелія покинула гріховне життя і повернулася додому. Спочатку мати була дуже щаслива, що вона повернулася, але коли дізналася, що та була хрещена в нетрадиційній церкві, то сказала: «Краще б ти залишилася повією і наркоманкою, ніж була протестанткою».

Ісус говорив про це: «Не думайте, що Я прийшов принести мир на землю; не мир прийшов Я принести, а меч. Бо Я прийшов розлучити сина з його батьком, дочку з її матір'ю і невістку з її свекрухою» (вірші 34, 35). Іти за Ісусом непросто, тому що люди за своєю природою нетерпимі. Обставини життя часто змушують нових учнів робити вибір, кому довіряти в житті – Христу чи людям, які відкинуть їх, якщо вони оберуть

Його. Неможливо слідувати за Ісусом і при цьому догодити всім людям.

НЕ ТІЛЬКИ СТРАЖДАННЯ

І річ не тільки в стражданнях. Правда в тому, що життя на цій Землі змушує учнів плакати і відчувати біль. Однак при цьому Ісус дасть полегшення в наших стражданнях. Був випадок у житті Христа, який викладає нам прекрасний урок. «Відтоді Ісус почав виявляти Своїм учням, що Йому потрібно йти в Єрусалим та багато постраждати від старших, первосвящеників і книжників, бути вбитим і третього дня воскреснути. Петро, відкликавши Його вбік, почав переконувати Йому, кажучи: Змилуйся над Собою, Господи! Хай з Тобою цього не станеться! А Він, обернувшись, сказав Петрові: Відійди від Мене, сатано, ти спокушаєш Мене, бо думаєш не про Боже, а про людське! Тоді Ісус сказав Своїм учням: Коли хто хоче йти за Мною, нехай зречеться самого себе, візьме свій хрест і йде за Мною. Бо коли хто хоче спасти свою душу, той погубить її, а хто погубить свою душу заради Мене, той знайде її» (Матв. 16:21-25). Коли читаєш весь уривок, то стає зрозумілішим, що Ісус мав на увазі. Він говорив про Свою особисту місію. Христос прийшов у світ не для того, щоб жити, а щоб померти. З моменту усвідомлення Своєї місії Він знав, що рухається до смерті. Це був єдиний шлях для спасіння людства. Петро, очевидно, не розумів цього, і Господь вказав на його нездатність розуміти Божі шляхи. Потім, звертаючись до учнів, Він сказав, що їм також потрібно взяти свій хрест і йти за Ним.

Деякі християни вважають, що християнське життя – синонім страждань, а їхня нагорода – тільки на Небі. Частково це правда: наша справжня нагорода – на Небесах, але це не означає, що життя християнина на Землі обмежується тільки стражданнями. «Буде помилкою думати, ніби Бог задоволений, коли Його діти страждають. Небеса зацікавлені в щасті людини. Наш Небесний Отець не позбавляє радості Своїх дітей» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 46). Однак хіба Ісус не страждав? Звичайно, страждав. Він прийшов, щоб узяти на Себе нашу смерть і дати нам життя, узяти на себе наші гріхи і дати нам праведність. Христос прийшов у наш світ, щоб взяти наш біль, наші залежності та хвороби, а нам дати життя з надлишком. Хіба життя, наповнене стражданнями, є життям з надлишком?

Страждання – частина життя. Ми живемо у світі, який не любить ні Бога, ні тих, хто йде за Христом. Тому труднощі, нападки і тиск нам гарантовані. Часто нам доводиться вибирати між людьми й Ісусом. Однак говорити, що життя християнина – це тільки страждання, неправильно. Життя віруючої людини може і має бути наповнене радістю, миром і щастям у Христі. Проте важливо прийняти той факт, що за життя з Ісусом потрібно платити. І ми повинні бути готові до цього. Цю плату бере не Ісус – спасіння дається завдяки благодаті. Ворог Божий бере плату.

БОРОТЬБА УЧНІВ

Учні ведуть боротьбу не тільки із силами ззовні, проти невіруючих. Часто вони відчують і внутрішню боротьбу. «Боротьба із власним «я» є найбільшою

битвою у світі. Зректися себе, повністю підкоритися волі Божій можна лише ціною великої боротьби. Для людини, яка повністю не віддала себе Богові, нове життя у святості неможливе» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 43). Що це за боротьба з власним «я»? Що означає «підкоритися волі Божій»? Багато людей запитує: чи вимагає християнське життя зусиль? Павло відповідає: «Хіба не знаєте, що ті, які біжать на змаганнях, вони всі біжать, але нагороду одержує один? Тож біжіть, щоб і ви її здобули! Кожний, хто змагається, стримується від усього. Вони, – щоб одержати тлінний вінець, ми, – щоб нетлінний. Тому я не біжу в непевності і веду кулачний бій не так, аби тільки бити повітря. Але я виснажливо вправляюся і приборкую своє тіло, щоб, проповідуючи іншим, самому не виявитися недостойним» (1 Кор. 9:24-27).

Апостол пише про боротьбу. Та якщо уважно дослідити праці Павла, то стає зрозуміло, що він говорить про два види боротьби: про боротьбу віри і боротьбу проти гріха (1 Тим. 6:12; див. також Євр. 12:4). Боротьба учня – це подвиг віри. Потрібно прийти до Ісуса і заховатися в Ньому. Це боротьба за те, щоб кожен день вивчати Біблію, молитися і приводити інших людей до Христа. Це боротьба за те, щоб підтримувати спілкування з Ісусом. Це непросто, тому що наша гріхозна природа не цінує спілкування з Христом. Павло пояснив цю боротьбу так: «Тому я не біжу в непевності та веду кулачний бій не так, аби тільки бити повітря» (1 Кор. 9:26). Апостол знав, чому він бореться. Це боротьба, у якій тільки Ісус може здобути перемогу.

Проте є й інша боротьба. Ісус не може змусити вас вивчати Біблію, молитися або свідчити. Однак Його силою вам потрібно робити це. І тут все залежить від вашого вибору. Якщо ви постійно шукатимете спілкування з Христом, то у вашому житті віддзеркалиться Його характер, Його воля стане вашою. Ваша гріхозна воля перетвориться в освячену волю, і тоді ворог зазнає поразки. Тому учнівство вимагає боротьби і тренування сили волі. «Ваше життя може повністю змінитися, якщо ви скеруєте власну волю в правильному напрямку. Віддаючи її Христові, ви з'єднаєтеся із Силою, яка вища від сили будь-якого уряду і влади» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 48).

ПИТАННЯ, ЯКЕ НЕПРАВИЛЬНО РОЗУМІЮТЬ

Люди часто неправильно розуміють питання перемоги в Христі й використання сили волі. Хто здобуває перемогу – Ісус чи ви? Може, вам потрібно перемагати з Його допомогою? Яка ваша доля? Що означає мати віру? Чи означає це, що ви повинні бездіяльно очікувати, коли Ісус упорядкує ваше життя? Яка роль сили волі? Коли ми приходимо до Ісуса і перебуваємо в спілкуванні з Ним, Він стає частиною нашого життя. Він живе в нас Своїм Духом. «Хіба ви не знаєте, що ваші тіла – це храм Святого Духа, Який є у вас і Якого ви маєте від Бога, і що ви не належите самим собі?» (1 Кор. 6:19).

Святий Дух перебуває в учнях. Що ж відбувається? Чи змушує вас Святий Дух чинити правильно, навіть коли ви хочете? Ні! Ви не перетворюєтеся на робота,

якого проти його волі змушують щось робити. Коли ви дозволяєте Христу ввійти у ваше життя і Святий Дух поселяється у вашому серці, ви зливається з Ісусом воедино. Ваші волі об'єднуються. «І живу вже не я, а Христос живе в мені. А що тепер живу в тілі, то живу вірою в Божого Сина, Який полюбив мене й віддав Себе за мене» (Гал. 2:20). «І живу вже не я», – каже Павло. А куди ж подівся він? «А що тепер живу в тілі», – продовжує апостол... Та хіба він щойно не говорив, що вже не живе? Як же він може говорити: «Що тепер живу в тілі»? Це дивовижна реальність досвіду учня. Коли ти живеш життям постійного спілкування з Ісусом, Його воля стає твоєю волею. Дві волі об'єднуються. Його бажання стають твоїми. І коли приходить час боротьби, то хто буде боротися – Він чи ти? Христос... і ти. Хто перемагає ворога? Ісус у тобі.

Ваше спілкування з Христом стає настільки глибоким, а ваші відносини такими близькими, що дві волі зливаються в одну. І тоді ви живете вірою в Сина Божого. Еллен Уайт підтверджує це: «Коли ми підкоряємося Христу, наше серце зливається з Його серцем, наша воля розчиняється в Його волі, наш розум з'єднується з Його розумом, усі наші думки зосереджуються на Ньому: ми живемо Його життям... Коли „я“ упокорюється в Христі, справжня любов виникає спонтанно. Вона – не порив і не почуття, а рішення освяченої волі» (Е. Уайт. Розум, характер, особистість, с. 186, 206).

Сила, яка перемагає ворога, – це об'єднані зусилля: наша неміч і прагнення з'єднуються з Господньою всемогутністю. Воля Ісуса і ваша воля об'єднуються в одну «освячену волю». Усе, що нам потрібно зробити, – це

прийти до Ісуса і перебувати в Ньому. Він є життя, спасіння і праведність. Гріх не може існувати в присутності Його праведності. Вони взаємно виключають одне одного.

«Саме так перші учні стали схожими на нашого дорогого Спасителя... Учні перебували з Ним скрізь: удома, за столом, на лоні природи. Вони навчалися в Нього щодня... Дивилися на Нього, як слуги на пана...» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 72). Вони прямували за Ісусом! Хіба не це повинні робити учні? Ми повинні жити з Ним через молитву, щоденне вивчення Його Слова та свідчення. Тоді Христос житиме в нас. «Коли Христос живе в серці, людська душа настільки наповнюється Його любов'ю і радістю спілкування з Ним, що вже більше не може бути без Нього. Коли ми розмірковуємо про Христа, то забуваємо про своє „я“» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 44).

ЦІНА

Чи варто йти за Ісусом? Це запитання здається безглуздим. Ми слідуємо за Христом з любові, а не через людські переконання або переваги, які хочемо отримати від Бога. Однак наша людська природа завжди змушує нас шукати те, що нам потрібно. Слова Петра доводять таку схильність людини: «І промовив Петро: Ось ми, залишивши своє, пішли за Тобою. Він же сказав їм: Запевняю вас, що немає нікого, хто, залишивши дім, або дружину, або братів, або батьків, або дітей заради Божого Царства, не одержав би значно більше тепер, а в прийдешньому віці – вічне життя!» (Луки 18:28-30).

Коли я був дитиною, мої батьки планували провести відпустку на батьківщині. За кілька днів до поїздки в мене почав боліти зуб. У той час хворі зуби не лікували, а виривали. Батько сказав мені: «Вирвемо зараз, щоб не було проблем у вихідні». Мені це не сподобалося, тому я зробив вигляд, що біль минув і все було гаразд. Я сказав: «Біль минув, мене вже нічого не турбує». Однак правда була іншою: зуб болів, але я боявся йти до стоматолога. Ми поїхали у відпустку, а біль посилювалася. Мої брати насолоджувалися відпочинком, а я страждав. Стоматолога там не було, тому я був змушений терпіти найгіршу відпустку в моєму житті. Дивлячись на мої страждання, батько сказав: «Усе могло б закінчитися за один день, і ти б радів відпустці, проте ти вибрав страждати».

Це приблизно те, що Ісус сказав Петру. Оскільки ми живемо в світі болю і страждань, християнина також можуть спіткати проблеми. Однак нас чекає вічне життя без болю. Якщо хочете, ви можете отримувати тілесні задоволення на Землі. Однак це життя минає швидко.

ТАК РЕАЛЬНО, ЯК ЦЕ МОЖЛИВО

Одного разу молодий чоловік сказав мені: «Пасторе, мені важливі реалії цього світу, який я бачу, а не надія на Небеса, яких я не бачу». Завжди були люди, котрі мислили так само. З іншого боку, завжди були люди, які залишали все і йшли за Ісусом. У Посланнях до євреїв ми знаходимо точний опис цих людей: «І що ще скажу? Бо мені не стане часу, як розповідатиму

про Гедсона, Варака, Самсона, Єфтая, Давида, Самуїла та про інших пророків, які вірою перемогли царства, чинили справедливість, одержали обітниці, замкнули лев'ячі пащі, згасили силу вогню, втекли від вістря меча, одужали від недуги, були сильними у війні, обернули до втечі полки чужинців. Жінки одержували своїх померлих через воскресіння; інші були закатовані, не отримавши звільнення, щоб досягнути краще воскресіння. Ще інші зазнали знущань і побоїв, а також кайданів і ув'язнення. Їх каменували, перепилювали навпіл, вони вмирали, зарубані мечем, тинялися в овечих і козячих шкурах – збідовані, знедолені, покривджені. Ті, яких світ не був гідний, тинялися в пустелях, у горах, у печерах, в земних яругах. І всі вони, засвідчені вірою, не одержали обітниці» (Євр. 11:32-39).

Усі ці чоловіки й жінки померли, так і не отримавши нагороди. Однак їм обіцяний вінець перемоги, який очікує їх на Небі. Вони були вірні в малому, і Господь щедро винагородить їх. «Тому й ми, маючи довкола себе таку велику хмару свідків, відкиньмо всяку гордість та гріх, що нас легко обплутує, з терпінням прямуймо до тієї боротьби, що перед нами, дивлячись на Проводиря і Вершителя віри, на Ісуса, Який, незважаючи на сором, замість належної Йому радості, перетерпів хрест і сів праворуч Божого престолу» (Євр. 12:1, 2).

Біжімо! Ще не закінчилися ні забіг, ні боротьба. Я вже довго біжу і продовжую бігти. Можливо, смерть знайде мене раптово, але я продовжую бігти і впевнений, що мене чекає вінець. А як щодо вас?

Ініціатива «Залучення всіх членів Церкви» спонукає до спланованих добрих справ. Ось деякі практичні кроки, які ви можете зробити, щоб взяти особисту участь:

1. Розвивайте звичку бачити потреби людей навколо вас.
2. Віднесіть квіти в будинок для людей похилого віку або притулок для бездомних.
3. Приведіть одну людину до Ісуса сьогодні.

12
Розділ 12

УЧЕНЬ І ОСТАННІ ЖНИВА

Дженні – одна з вірних Божих слуг, посвячених виконанню місії. Проте вона не завжди була такою. Дженні познайомилася з Євангелієм завдяки безкорисливим зусиллям Юлії, яка мала особливий дар терпіння. Дженні не хотіла розмовляти на релігійні теми. Вона була активним членом своєї церкви, ба більше, пообіцяла матері, що ніколи не зрадить її релігійній традиції. Однак Юлія познайомилася з Дженні за методом Христа. Вона не говорила про релігію і навіть не намагалася привести її до своєї Церкви. Юлія просто дружила з Дженні, виявляла до неї щире співчуття, допомагала їй за необхідності та поступово завоювала її довіру.

Одного разу Дженні запитала:

– Чому ти така?

– Яка?

– Добра, скромна, безкорислива... подруга, якій можна довіряти.

– Я не знаю, Дженні. Я не вдаю. Я така, яка є.

– Але в тебе є щось особливе. Чи ходиш ти до церкви?

– Я просто намагаюся слідувати за Ісусом.

– Що ти маєш на увазі?

– Я намагаюся слідувати за Ісусом і жити, як говорить Його Слово. І... так, я ходжу до церкви, я належу до Церкви адвентистів сьомого дня.

– Яка незвичайна назва. Я ніколи не чула її раніше.

Так вони почали вивчати Біблію разом. Упередження Дженні зникли, і вона також стала ученицею Христа, намагаючись зробити учнями інших людей. Однак нещодавно Дженні трохи засмутилася. Вона намагалася привести кілька людей до Ісуса, але безуспішно. Дівчина дійшла висновку, що її зусилля не приносять результатів, і була готова поставити на цьому крапку. Дженні потрібно пам'ятати, що наближаються останні жнива і Слово Боже ніколи не повертається порожнім – воно обов'язково принесе плід (див. Ісаї 55:10, 11).

ПРОРОЦТВО

У 14-му розділі книги Об'явлення ми знаходимо вістки трьох ангелів, які пророчо віщують про появу Божого Останку 1844 року для проповіді останньої вістки застереження «усякому народові, поколінню, племені і народності» (вірш 6). Це вістка для всього світу. У її центрі – вічне Євангеліє. Трьохангельська вістка говорить про суд перед Другим приходом Христа й необхідність поклонятися єдиному правдивому Богові, Творцю неба і землі.

Це невідкладна вістка, з її сповіщенням не можна зволікати. Перший ангел летить серед неба, щоб повідомити цю вістку. Він символізує членів Церкви Останку, чоловіків і жінок, які несуть вістку для цього світу. Вони сіють насіння – розкидають його по всьому світу особисто і через засоби масової інформації: радіо,

телебачення, друковане слово, соціальні мережі. Це величезний посів.

«І я глянув: і ось біла хмара, а на хмарі сидить Той, Хто подібний до Сина Людського; Він мав на Своїй голові золотий вінець, а у Своїй руці – гострий серп. А інший ангел вийшов із храму, гукаючи сильним голосом до Того, Хто сидів на хмарі: Пусту Свій серп і жни, адже прийшла пора жнив, і достигло жниво на землі! І Той, Хто сидить на хмарі, пустив Свого серпа на землю, і земля була вижата» (Об'явл. 14:14-16).

ЖНИВА

Це пророцтво й обітниця. Прийде день, коли Ісус Сам збере врожай, який посіяла церква. У той день Дженні дізнається, що час, витрачений на людей, не був марним. Він був необхідний для дозрівання насіння в людських серцях. Господня вісниця свідчить: «Добре насіння деякий час може лежати непомітним у холодному, егоїстичному світському серці без жодних ознак того, що воно закоренилося, але згодом, коли Божий Дух вдихне в душу життя, сховане насіння проростає і приносить плід на славу Божу. У нашій повсякденній праці ми не знаємо, яке насіння принесе бажані результати, те чи інше. Не нам вирішувати це питання. Ми повинні виконувати свою роботу, а турботу про результати довірити Богові. «Сій ранком насіння твоє, та й під вечір хай не спочиває рука твоя» (Екл. 11:6). Великий Божий заповіт проголошує, що «надалі, по всі дні землі, сім'я та жнива... не припиняться» (Бут. 8:22). Довіряючись цій обіцянці, землероб оре та сіє. З не меншою довірою повинні трудитися і ми на духовній ниві, покладаючись на Його запевнення: «Так буде і Слово

Моє, що виходить із уст Моїх: порожнім до Мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав, і буде мати поводження в тому, на що Я його посилав» (Ісаї 55:11). «Все ходять та плаче, хто носить торбину насіння на посів, – та вернеться зі співом, хто носить снопи свої» (Псал. 126:6)» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 65).

Моя мати 34 роки працювала над наверненням мого батька. З людського погляду здавалося: мало ймовірно, що він прийме Ісуса своїм Спасителем. Він був непоганою людиною в моральному плані, порядним громадянином, хорошим чоловіком, зразковим батьком, але духовно він був мертвий і не мав жодного інтересу до духовних істин. Проте одного разу батько зробив сюрприз своїй родині та друзям, коли сказав, що присвятить своє життя Ісусу і бажає прийняти хрещення. Згодом це сталося: одного суботнього вечора я ввійшов з батьком у баптистерій, щоб хрестити його. Того дня в натовпі стояла жінка зі сльозами на очах. Понад тридцять років вона молилася за нього і в результаті побачила, як Божа праця принесла плід.

Так, навернення людини – результат Божої праці. Ми можемо посіяти насіння і підготувати ґрунт, але решта нам потрібно довірити Йому. «Притча про насіння відкриває нам, що Бог продовжує Свою роботу в природі. Саме насіння має в собі потенційну можливість прорости, і цей принцип закладений у ньому Самим Богом. Однак, залишене напризволяще, насіння не мало б сили прорости. Певна частина роботи у вирощуванні зерна має бути виконана людиною. Вона повинна приготувати і збагатити ґрунт, а потім посіяти насіння. Їй необхідно обробляти землю. Однак є межа, за якою людська

діяльність припиняється. Жодна людська сила і мудрість не в змозі викликати з насіння живу рослину. Нехай людина докладе навіть неймовірних зусиль, усе одно вона залишиться залежною від Того, Хто з'єднав посів та жнива чудесними узами Своєї всемогутньої сили» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 63).

БЕЗ ПОСІВУ НЕ БУДЕ ЖНИВ

Час для останніх жнив настав. Світ, у якому ми живемо, гине. Між народами зникла довіра. Люди зникають від страху, планета здригається від страждань. Відбувається глобальне потепління, природа повстає, землетруси, урагани і цунамі трапляються майже щодня. Настав час підготуватися до останніх жнив. Однак там, де не було посіву, не буде і жнив.

У цьому полягає місія кожного учня – звершувати служіння і знаходити людей для Христа. Ми повинні сказати їм, що Бог любить їх і не можна зволікати. Необхідно йти до них з любов'ю і вести їх до Царства любові. «Блаженний той раб, якого пан, коли прийде, знайде, що він так робить» (Матв. 24:46).

Ініціатива «Залучення всіх членів Церкви» закликає вас стати активними учнями Ісуса. Ось практичні кроки, які ви можете зробити для особистої участі:

1. Запросіть інших членів Церкви взяти участь у служінні.
2. Організуйте Малу групу, щоб відвідувати людей і молитися за них.
3. Моліться про хрещення Святим Духом щодня.

«ЗАЛУЧЕННЯ ВСІХ ЧЛЕНІВ ЦЕРКВИ» – це ініціатива, яка запрошує чоловіків, жінок, молодь і дітей взяти участь у проголошенні Божої істини. Рядові члени Церкви повинні об'єднатися з пасторами і лідерами, як про це писала Еллен Уайт у «Свідченнях для Церкви»: «Справа Божа на Землі не буде закінчена доти, доки чоловіки і жінки, які складають церкву, не візьмуться за неї й не об'єднають своїх зусиль із зусиллями служителів і церковних керівників» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 9, с. 116).

Ось що означає залучення всіх членів Церкви до євангельського служіння: кожен робить щось для Ісуса, зокрема проповідь, незважаючи на те, хто ви – рядовий член Церкви, пастор, чоловік, жінка, молода людина або дитина.

«Нехай Бог благословить різні євангельські служіння цього світу через вплив Святого Духа. Ісус скоро гряде!» (Тед Вільсон, керівник Всесвітньої Церкви адвентистів сьомого дня).

- **TMI (Total Member Involvement)** – це виконання великого доручення зробити учнями всі народи.
- **TMI** – це спільне служіння членів Церкви для виконання місії Ісуса.
- **TMI** – означає мати мету і план для її досягнення.
- **TMI** – це перехід від моделі церкви, орієнтованої на епізодичні служіння, до моделі церкви, орієнтованої на постійне виконання місії.
- **TMI** – означає об'єднати різні напрямки служіння.
- **TMI** – це також заступницька молитва.
- **TMI** – це заклик до ВАС узяти **УЧАСТЬ!**

Алехандро Буйон

**Залучення всіх членів Церкви
до євангельського служіння**

Директор видавництва **В. Джулай**

Головний редактор **Л. Качмар**

Перекладач **К. Осадчук**

Богословська експертиза **І. Корещук**

Редактор **Л. Шаповал**

Коректор **О. Мехоношина**

Комп'ютерна верстка, дизайн обкладинки **Т. Романко**

Відповідальна за друк **Т. Грицюк**

Формат 84x108'/32. Папір офсетний. Друк офсетний.

Підписано до печаті 19.09.2018 р. Гарнітура Мініон Про. Тираж 2 000 екз.

Свідоцтво: серія ДК № 787 от 28.01.2002 р.

Видавництво «Джерело життя» 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А

тел. (044) 425-69-06, факс 467-50-64, e-mail: dzherelo@ukr.net